

สารบัญ

รับเชิญ

เรื่องของพ่อแม่ลูก.....๖๗
ชีวิตพอเพียง.....๒๙
ขอบคุณ...จากปากปากหนึ่ง.....๓๗๓
You've got mail.....๘๓

บทความพิเศษ

วัฒนธรรมลูกสืบ.....๕๑

โลกทัศน์-ชีวิตทัศน์

บทวิจารณ์/วัฒนธรรมอภิงสา.....๕
รอนบ้านรอนตัว/วาเลนไทน์ฯ.....๑๑
นำรู้จัก/สมณะห่านักแน่น ชันตีพโล.....๑๔
ก้อยคำสิริมงคล/เพื่อเทนิยว.....๓๐
น้ำค้างหยดเตี๋ย.....๕๖
แก่กว่าคิด/อภิงสา วรยุทธ์ฯ.....๕๙
Word and music.....๓๘

ธรรมสำราญ

ธรรมะกับการเกษตร.....๓๖
เขตก/เมตตาทอหงสา.....๔๐
กลับสู่หมู่บ้าน.....๔๘

สุขภาพและสิ่งแวดล้อม

โรคระบาดที่น่าร้อน.....๘๖
หยุดโลกร้อนด้วยชีวิตฯ.....๙๒
เก็บตก/เบ้งกุด.....๙๙

บันเทิง

เรื่องยาว/เบบีโต้.....๑๐๑
ปังฉิมลิขิต.....๑๐๕

ดอกหญ้า

ปีที่ ๒๔ ฉบับที่ ๑๓๑

ม.ก.-ก.พ. ๒๕๕๑

เจ้าของ : สมาคมผู้ปฏิบัติธรรม

๖๓/๓๐ ถ.นวมินทร์

คลองกุ่ม ชิงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

โทร. ๐-๒๓๓๗๔-๕๖๓๑

www.asoke.info

E-mail : ppaniya@excite.com

บรรณาธิการ : สินธรร อภิศทรกุล

กองบรรณาธิการ : บ่อมคำ สมพงษ์ สุขี พาทีตะวัน

เป็นเวลา ปานปั้น พรนัท

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มูลนิธิธรรมสันติ

๖๓/๑ ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม ชิงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

E-mail : thatfah2520@yahoo.com

ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : เรือตรีเชมดิน เสือบุศย์

จำนวนพิมพ์ ๒๔,๐๐๐ เล่ม

โลกร้อนแรงปานฉะนี้

ข้อพอมือทอกลา

วัตถุประสงค์ในการจัดทำ “ดอกหญ้า”

* เพื่อยังความเป็นภราดรภาพ

และสามัคคีธรรมให้เกิดในหมู่สมาชิก

* เพื่อเสริมสร้างสติปัญญาและให้ตระหนัก

ถึงคุณค่าสาระของหลักธรรมในศาสนา

ในส่วนที่จะนำไปใช้แก้ปัญหาในชีวิตและสังคม

เมื่อวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๕๐ **คานธี** ในวัย ๗๘ ปี เดินเข้าไปในที่ประชุมสวดประจำวัน ในสวนเวริซาทรี กรุงนิวเดลี ท่ามกลางฝูงชนนั่นเอง ชายชาวฮินดู “**นาฮูราน กอสซี**” วัย ๓๖ ปี ก้าวออกมาล้มลงคารวะคานธี แล้วพูดว่า “**ท่านมาสายสำหรับการสวด**” คานธีก็พูดว่า “**ใช่ ฉันมาสายไป มาสายจริงๆ**” กอสซีชักปืนกระบอกเล็กออกจากเสื้อเชิ้ตของเขา แล้วยิงใส่คานธี ๓ นัด กระสุนเจาะทะลุท้องของคานธี และอีกนัดหนึ่งที่หน้าอก

คานธีไม่แสดงความประหลาดใจหรือเจ็บปวด ขณะสุดท้าย ก่อนความตายจะพรากเขาไป คานธีพนมมือในลักษณะสวดมนต์ แล้วพิมพ์คำว่า “**ราม**” (พระเจ้าเป็นเจ้าในภาษาฮินดี)

นี่เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อหกสิบปีที่แล้วพอดี การจากไปของมหาบุรุษซึ่งไม่เคยมีตำแหน่งสำคัญทางโลกในอินเดียเลย ชายซึ่งไม่ร่ำรวยและมีทรัพย์สินทั้งหมดไม่ถึง ๓ ดอลลาร์ต่อวันเขาจากไป...

รำลึกถึง มหาบุรุษอหิงสา

ท่ามกลางบรรยากาศที่ร้อนระอุจากผลพวงการทำลายธรรมชาติ โดยน้ำมือพวกเรา
กันเอง อาจเป็นความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของคนรุ่นพ่อแม่เราทำเอาไว้ (โทษไว้ก่อน) แต่เรา
ก็ยังสานความดันทุรังต่อ (มั่งง่าย ?) ก็เป็นถึงเลวร้ายพออยู่แล้ว บรรยากาศทั่วไปในโลกการ
เมือง(เมืองไทย) องค์กรใหญ่สุดของประเทศ ทำหน้าที่ซึ่งเป็นชี้ตายสถานะความเป็นอยู่ของ
ปวงชนชาวไทยทุกคน ก็ร้อนแรงไม่แพ้กัน

การจัดสัมมนาโคเวตต้ารัฐมนตรีมีการยื่นข้อเสนอเหมือนการประมูลชุดคอคอดกระ
(ธุรกิจที่ตกลงกันไม่ได้) แต่เนื่องจากการจัดสรรรัฐบาลมีกำหนดเวลาที่ต้องแล้วเสร็จ การ
ประมูลตำแหน่งจึงไปได้เร็วกว่าการชูดคลองแบ่งประเทศ การเฉือนพื้นที่เพื่อแบ่งปันผล
ประโยชน์ในรูปของกระทรวงกำลังเริ่มต้น...

๖๐ ปีที่แล้ว ชายสูงอายุชาวอินเดียผู้หนึ่งสังเวชชีวิตเพื่อยืนยันหยัดว่าสันติภาพเท่านั้น
ที่สร้างสันติภาพ จนได้รับการยกย่องไปทั่วโลกว่าเป็นมหาบุรุษอหิงสา (ahimsa)
แม้แต่ไอน์สไตน์ก็กล่าวถึงคานธีว่า **“คนในอนาคตจะไม่มีทางเชื่อเลยว่า มีคนแบบนี้อยู่จริง
บนโลกมนุษย์นี้”**

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคำพูดของไอน์สไตน์ใกล้ความเป็นจริงเข้าไปทุกที
เข้านี้คุณยิ้มให้เพื่อนบ้านของคุณแล้วหรือยัง ?

สุขภาพดีในปี ๕๑

๑. ปีแรกของโลกใหม่...
 บุรุษเดชะของเรสองพ่อลูก... จะดีประดังประดัง
 ต่อมาอยู่ชราดี ย่างก้าวก้าวก้าว... ถ้าได้สร้าง
 รุ่ง...
 คุยให้มันรู้ เลิกสับสน

บุรุษปีใหม่... สบายดี...
 ปี ๑) วัน... ๒) ... ๓) ... ๔) ... ๕) ...

๒. ปีใหม่...
 ...
 ...

๓. ...
 ...
 ...

...
 ...
 ...

๔. ...
 ...
 ...

๕. ...
 ...
 ...

บทวิจารณ์

น้ำเมื่อร ชาวอินเดีย

วัฒนธรรมมอหิงสา

ทุกวันนี้มีแต่ข่าวความรุนแรงในสังคมเกิดขึ้น
เรื่อยๆ ตั้งแต่ความขัดแย้งรุนแรงในระดับครอบครัว เช่น
ข่าววิวเมียฆ่ากันตายเพราะความหึงหวง ญาติพี่น้องฟ้องกัน
เองเพื่อแย่งชิงมรดก หรือแม้กระทั่งลูกฆ่าพ่อแม่เพราะความ
โกรธแค้นที่ไม่ยอมแบ่งมรดกให้ ฯลฯ

วัฒนธรรมมอหิงสา

ความรุนแรงในระดับสังคม อาทิ วัยรุ่นยกพวกตีกัน แก๊งกวนเมืองขว้างปาก้อนหินใส่รถบนถนน การปล้นชิง ชมชืน ซ่า ฯลฯ

ความรุนแรงในระดับประเทศและระหว่างประเทศ อาทิ เหตุการณ์รุนแรงใน ๕ จังหวัดชายแดนภาคใต้ ความขัดแย้งแบ่งฝักแบ่งฝ่ายกันรุนแรงในทางการเมือง เหตุการณ์จราจลที่ทำให้พระภิกษุถูกทำร้ายเสียชีวิตในประเทศเพื่อนบ้านของเรา การลอบสังหารคู่แข่งทางการเมืองจนนำไปสู่ความจราจลในบางประเทศ ตลอดจนสงครามสู้รบกันยืดเยื้อ และการก่อการร้ายสากล เป็นต้น

ตัวอย่างต่างๆ เหล่านี้ยังไม่รวมถึงความรุนแรงที่เกิดจากการเบียดเบียนแย่งชิงทรัพยากรที่มีจำนวนจำกัดของโลก ในลักษณะ **“ปลาใหญ่กินปลาเล็ก”** ที่ทำให้ผู้คนมากมายจำนวนมหาศาลต้องประสบกับความอดอยากยากไร้ มีชีวิตอยู่อย่างทุกข์ยากลำบาก ซึ่งถึงแม้จะไม่เห็นเป็นรูปธรรมของความรุนแรงถึงขั้นเช่นซ่า ทำร้ายทำลายกันชัดเจน แต่ก็เป็นระเบิดเวลาที่สามารถจะถูกจุดชนวนให้กลายเป็นเหตุการณ์จราจล หรือสงครามนองเลือด ที่ทำให้มนุษย์เช่นซ่ากันเองเหมือนการทำลายชีวิตฝักปลาที่ไร้ความหมายคุณค่าได้

ความรุนแรงต่างๆ เหล่านี้มีรากฐานมาจากความกลัวที่แฝงอยู่ภายในส่วนลึกของจิตใจมนุษย์ เช่น

วัฒนธรรมมอหิงสา

เพราะกลัวว่าชีวิตอาจจะประสบกับความทุกข์ยากลำบากในวันใดวันหนึ่งข้างหน้า จึงต้องใช้ความรุนแรงในการเบียดเบียนคนอื่น เพื่อแย่งชิงความมั่งคั่งหรือทรัพย์สินสมบัติดังกล่าวเป็นหลักประกันความมั่งคั่ง เพื่อเป็นเครื่องมือสำหรับแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนต่างๆที่อาจจะต้องเผชิญในชีวิต

เพราะกลัวว่าถ้าหากปล่อยให้พรรคการเมืองคู่แข่งมีอำนาจจัดตั้งรัฐบาลแล้ว จะกลายเป็นความอดอยากปากแห้งสำหรับฝ่ายตน จึงต้องทำทุกวิถีทางเพื่อหาทางทำลายหรือเอาชนะฝ่ายปรปักษ์ โดยเมื่อต่างฝ่ายต่างมีความรู้สึกนึกคิดเช่นนี้ ก็จะนำไปสู่การต่อสู้ด้วยความรุนแรงและสร้างความแตกแยกในสังคม

เพราะกลัวจะถูกเพื่อนฝูงดูหมิ่นว่าเป็นคนชั่วลาดตาขาว จึงต้องแสดงความกล้าหาญให้เพื่อนได้เห็น ด้วยการก่อเหตุความรุนแรงต่างๆ อาทิ ยกพวกตีกันบ้าง ตั้งแก๊งปาหินใส่รถบนท้องถนนบ้าง ฯลฯ

เพราะกลัวการสูญเสียอำนาจ ตลอดจนลาภ ยศ สรรเสริญ โลกีย์สุข ที่เคยมีเคยได้ จึงต้องใช้อำนาจที่มีอยู่ในมือและความรุนแรง กำจัดบุคคลที่เราหวาดระแวงว่าอาจกลายเป็นคู่แข่งที่จะมาท้าทายแย่งชิงอำนาจไปจากเรา ฯลฯ

ยังมีความกลัวมากเท่าไร โอกาสที่จะใช้ความรุนแรงเป็นเครื่องมือเพื่อกลบเกลื่อน บดบัง หรือปกป้องตัวเองจากความกลัวดังกล่าว ก็จะมีระดับของความรุนแรงเข้มข้นเพิ่มมากขึ้นๆเท่านั้น

ในการสร้าง **ค่านิยมมอหิงสา** เพื่อลดปัญหาการใช้วิธีที่มีความรุนแรงเข้าเช่นฆ่าทำร้ายทำลายกัน จึงต้องเริ่มต้นด้วยการหาวิธีคลี่คลายความกลัวที่แฝงอยู่ภายในส่วนลึกของจิตใจผู้คนแต่ละคนก่อน เพื่อให้เป็นอิสระจากพันธนาการของความกลัว ทั้งในระดับของ**จิตสำนึก จิตใต้สำนึก และจิตไร้สำนึก**

ในพลสูตร อังคุตตรนิกาย นวกนิบาต พระพุทธเจ้าได้ตรัสถึงหลัก “**กำลังสี่ประการ**” ที่เป็นเครื่องมือช่วยปลดปล่อยมนุษย์ให้เป็นอิสระจากพันธนาการของความกลัว ได้แก่

๑. **กำลังที่เกิดจากปัญญา** การขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องใดอย่างกระฉ่างชัด ย่อมเป็นสาเหตุที่ทำให้เราเกิดความหวาดระแวงกลัวต่อสิ่งนั้นๆได้ เช่น การกลัวผีที่อยู่ในความมืด เพราะไม่รู้ว่าในความมืดดังกล่าวมีอะไรแฝงอยู่บ้าง แต่เมื่อแสงอาทิตย์ส่องสว่างขับไล่ความมืดให้หมดไป จนเห็นสิ่งต่างๆอย่างกระฉ่างชัดแล้ว ความกลัวผีก็จะหมดไปเองโดยอัตโนมัติ หรือเหมือนคนที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับธรรมชาติของจระเข้เป็นอย่างดี ก็จะไม่มีความกลัวจระเข้ จนกล้ายื่นหัวเข้าไปในปากของจระเข้ที่กำลังอ้าอยู่ เพื่อแสดงโชว์นักท่องเที่ยว

“ในทางสรีรศาสตร์นิยมอหิงสาเพื่อลดปัญหาการสู้ชีวิต
ที่มีความรุนแรงเข้าเช่นสงครามหรือการทำลายป่า
ซึ่งต้องเริ่มตั้งแต่การหาวิธีคิดเสียความกลัว
ที่แฝงอยู่ภายในส่วนลึกของจิตใต้สำนึกแต่ละคนก่อน
เพื่อทำให้เป็นอิสระจากพันธนาการของความกลัว
ทั้งในระดับของจิตสำนึก จิตใต้สำนึก และจิตไร้สำนึก

ขณะที่คนซึ่ง**ไม่มีกำลังของปัญญา** ในกรณีเช่นนี้
โดยไม่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับจระเข้ย่อมมี
ความกลัวและไม่กล้ากระทำเช่นนั้นเด็ดขาดแน่
เป็นต้น

๒. **กำลังที่เกิดจากความเพียร** ถึงจะมี
ปัญญาและความรู้ความเข้าใจในเรื่องใดเรื่อง
หนึ่งแล้ว แต่ถ้าหากมีความเกียจคร้าน กลัว
ความทุกข์ยากลำบากในการกระทำตามความ
รู้ความเข้าใจดังกล่าว โดยขาด**กำลังความ
พากเพียร**พยายามช่วยสนับสนุน ก็ยังจะถูก**ความ
กลัว** (ต่อความลำบาก) เพราะความขี้เกียจ

ไม่สู้ปัญหาครอบงำชีวิตอยู่ต่อไป จนทำให้ไม่มี
ความกล้าที่จะตัดสินใจดำเนินการในเรื่องนั้นๆ

๓. **กำลังที่เกิดจากการงานอันไม่เป็นโทษ**
ถึงแม้จะมีกำลังของปัญญาและความเพียรช่วย
สนับสนุนแล้วก็ตาม แต่ถ้าหากเรายังไปมีการ
กระทำหรือการงานในสิ่งที่ไม่เหมาะสมเป็นโทษ
อาทิ การทุจริตคอร์รัปชันต่างๆ เป็นต้น **ความ
กลัว**อยู่ลึกลงต่อผลแห่งการกระทำดังกล่าว ก็
ยังเป็นสิ่งที่ค้างคาใจเราอยู่ว่าในวันใดวันหนึ่ง
ข้างหน้าอาจส่งผลปรากฏออกมาสร้างปัญหา
ความเดือดร้อนให้กับตัวเราก็ได้ การทำงาน

อย่างซื่อสัตย์สุจริตตรงไปตรงมา หรือ**การทำงานอันไม่เป็นโทษ** จึงเป็นเงื่อนไขสำคัญอีกประการหนึ่งที่จะช่วยปลดปล่อยชีวิตของเราให้เป็น**อิสระจากพันธนาการของความกลัว** แล้วเกิดความมั่นใจในตัวเองที่จะดำเนินชีวิตต่อไปอย่าง**อาจหาญ** ในวิถีทางที่เห็นว่าถูกต้องดีงามนั้นๆ

๔. **กำลังที่เกิดจากการสงเคราะห์** (หรือสังคหัตถุ) ถึงเราจะมี**ปัญญา มีความเพียร และมีการงานอันไม่เป็นโทษ** แล้วก็ตาม แต่ถ้าหากเราทำตัว**แปลกแยกจากสังคม** ไม่มีปฏิสัมพันธ์อะไรในการมีส่วนช่วยเหลือเกื้อกูลสังคมเลย เราก็จะยังไม่สามารถปลดปล่อยชีวิตของตัวเองให้เป็นอิสระจาก**พันธนาการของความกลัว** ได้อย่างสมบูรณ์ เพราะตระหนักรู้อยู่เสมอในจิตใจว่า ในเมื่อเราไม่เคยไปมีปฏิสัมพันธ์ และแสดงน้ำใจช่วยเหลือเกื้อกูลใครเลยเช่นนี้ ถ้าหากตัวเราประสบกับปัญหาความเดือดร้อน ก็คงไม่มีใครหันมาช่วยเหลือเกื้อกูลเราแจกเช่นเดียวกัน ฉะนั้นก็จะขาด**ความกล้า** ในการทุ่มเทมทำงานเรื่องนั้นๆอย่างเต็มที่ เพราะเสี่ยงต่อการไม่ได้รับความช่วยเหลือจากคนอื่นฯ (ถ้าเกิดทำไปแล้วมีปัญหาในภายหลัง) เป็นต้น

จาก**หลักการ**ปลดปล่อยชีวิตของผู้คนให้เป็นอิสระจากพันธนาการของความกลัว**พลสูตร**ที่กล่าวมานี้ แนวทางในการปลูกฝัง**ค่านิยมอหิงสา**ของสังคม จึงอยู่ที่การเสริมสร้างกระบวนการอบรมกล่อมเกลาทางสังคม เพื่อสนับสนุนให้ผู้คน **“มีปัญญา มีความเพียร มีการทำงานด้วยความโปร่งใสสุจริต และมีการสงเคราะห์ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน”**

วัฒนธรรมในการแก้ไขปัญหาต่างๆ ด้วยการใช้ **“กำลังของปัญญา กำลังของความเพียร กำลังของการทำงานอย่างตรงไปตรงมา และกำลังของการสงเคราะห์ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน”**เช่นนี้ ในที่สุดแล้วก็จะกลายเป็นรากฐานของ**วัฒนธรรมแห่งอหิงสา**ในสังคม ที่จักเกิดขึ้นตามมาเองโดยอัตโนมัติ

รอบบ้าน รอบตัว
อุบลราช ครอบฟ้าทาาน

**พอเดือนกุมภาพันธ์ใด เด็กหนุ่มสาวจะตื่นเต้นกันมาก ดอกไม้โดยเฉพาะดอกกุหลาบ
ก็จะขายดี**

การมีสื่อทีวี วิหุยุ สารพัด พลอยทำให้วันวาเลนไทน์ถูกอัดฉีดอย่างรุนแรง ช่องไหนไม่พูดถึง
ถือว่าตกระแสนะครับ

ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อเมื่อวันแห่งความดิงามของวันนี้ ถูกอาบพอกย้อมทาจนเนื้อหากลายพันธุ้ไป
อย่างน่าเสียดาย

วันวาเลนไทน์ เป็นวันระลึกถึงนักบุญท่านหนึ่งที่อยู่ทิศชีวิตเพื่อมวลมนุษยชาติ
แต่วันนี้เป็นได้แค่ การแสดงออกถึงความรักใคร่รักคนให้ใจง้ำงั้น

ครับ ก็เหมือน **“กีฬา”** ที่สอนให้คนเรารู้แพ้ – รู้ชนะ – รู้ภัย เป็นการเตรียมความพร้อมของ
ชีวิต เพื่ออนาคต เพื่อคุณภาพ เพื่อ
ความแข็งแกร่ง

แต่ **“กีฬา”** วัน
เครื่องมือแปลกแยก
แก้ตัว สร้างความ
ฉกฉกรรจ์กิจกรรมที่
ไม่เข้าใจแก่นของเรื่อง
กิจกรรมที่เลย

เรามีนักฉวย
พร้อมที่จะหยิบสิ่งดีๆ
โยนส่วนตัว

แท้จริงแล้ว ๑๔
ว่าเป็นวันแห่งความรัก
ใหม่เสียแล้วนะครับ

เรียกใหม่ว่า

และมิติแห่งการให้ก็มีใช่แค่ เงิน – ทอง – ข้าวของ

ความลุ่มลึกของการให้ รวมไปถึงการบริการรับใช้ผู้อื่น

นักบุญทุกท่านมีชีวิต มิใช่ให้ทรัพย์สินเงินทอง แต่ท่านให้ข้อคิด ให้ความคิดที่พิเศษ และ
ตลอดชีวิตก็มีแต่การบริการรับใช้ช่วยเหลือผู้อื่น

ผู้ทนทุกข์ตักทายก ผู้เจ็บป่วย ผู้อาภัพ ฯลฯ

องค์การศาสนาใดที่อธิบาย **“ทาน”** เพียงมิติแคบๆ แค่ข้าวของเงินทอง จึงมิใช่องค์กร
สากลเลยจริงๆครับ

นี่ กลายเป็น
ที่สร้างความเห็น
แตกแยกได้อย่าง
ดีแต่ขาดการชี้นำ
ก็อาจกลายเป็น

โอกาสมากมายที่
เอามาใช้ประ

กุมภา ที่บอก
ต้องสื่อสารกัน

“วันแห่งการให้”

วันวาเลนไทน์ วันแห่งการให้ก็ไม่พอเสียแล้ว ก็อาจจะต้องเปลี่ยนเป็น “วันแห่งการบริการรับใช้” เป็นวันแห่งการช่วยเหลือผู้อื่นโดยแท้

ผมคิดถึง “วันเด็ก” ซึ่งเป็นวันในเดือนมกราคมของทุกปี ทำไมจะต้องหาของขวัญไปให้เขา คิดใหม่ ทำใหม่ได้ไหม ?

วันเด็กปีนี้ หนูๆจะทำอะไรให้พ่อแม่จะบริการรับใช้อะไรดีนะ ?

แล้วถ้าเป็นที่โรงเรียน พวกเราจะบริการรับใช้โรงเรียนอย่างไรดี

คิดสัก ๑ กิจกรรมได้ไหม ?

“วันเด็ก” ที่แท้จริง เป็นวันที่จะฝึกเด็กให้มีจิตวิญญาณเพื่อผู้อื่นจะดีไหม มิใช่เป็น “ผู้รับ” แต่เป็น “ผู้ให้”

การฝึกเป็น “ผู้ให้” ต้องเริ่มตั้งแต่เด็กครับ ก่อนที่จะสายเกินไป ดังเช่นผู้ใหญ่บางคน !
ปรัชญาพุทธยาน เรามีนักบุญที่เรียกว่า “พระโพธิสัตว์”

“พระโพธิสัตว์” คือบุคคลผู้พากเพียรทำความดี ช่วยเหลือผู้อื่นตลอดชีวิต ชาติแล้วชาติเล่า

วันวาเลนไทน์จึงคือวันที่จะเป็นผู้ให้ เป็นผู้บริการรับใช้ให้จริงจังขึ้น
เป็นวันฝึกฝนกิจกรรมที่นักบุญและพระโพธิสัตว์ท่านท่านทำมาตลอดชีวิต
วันนี้ขอเป็นนักบุญน้อย

วันนี้ขอเป็นโพธิสัตว์น้อย จะดีไหม ?

นำรู้จัก
กอรวบ.ก.

ขั้นตอนของปัจฉาฯ สมณะหนักแน่น ชันติพล

สมณะหนักแน่น ชันติพล เป็นสมณะรูปหนึ่งในจำนวนสองรูปที่ทำหน้าที่ปัจฉาสมณะของ**พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์** ผู้นำชาวอโศกท่านได้รับเลือกจากหมู่สงฆ์ชาวอโศกให้ปฏิบัติหน้าที่นี้เป็นปีที่ ๔ แล้ว ทุกคนที่เข้าพบพ่อท่าน จะเห็น**ท่านหนักแน่น**อยู่กับพ่อท่านเสมอ หลายคนตั้งมากกว่าท่านไม่เคยมีที่ทำเบือหน่วยที่ต้องนั่งเสียบๆ นิ่งๆ ฟังคนโน้นคนนี้โดยไม่ออกความเห็นใดๆ ญาติโยมหลายคนไม่ค่อยมีโอกาสพบปะสนทนากับท่าน การจะขอสัมภาษณ์ท่านก็ไม่ง่ายนัก เพราะภารกิจของท่านขึ้นอยู่กับเหตุปัจจัยหลายประการ และส่วนหนึ่งคืออุปนิสัยที่ไม่ชอบพูด ไม่ชอบเป็นที่รู้จักของท่านด้วย

อะไรทำให้ท่านตัดสินใจมาที่สันติอโศกคะ

อาตมาเข้ามาในสันติอโศกเพราะอยากรู้ว่าเขาทำอะไรกัน ทั้งฆราวาส นักบวชและพ่อท่านทำอะไรกันบ้าง ก่อนหน้านี้ อาตมาเคยปั่นจักรยานเข้าชวยประสาทหิน แล้วได้ยินว่าพระวัดนี้เป็นคอมมิวนิสต์ ตอนนั้นอาตมาออกมาจากประเทศที่เป็นคอมมิวนิสต์ก็เลยสนใจ แต่พอเข้ามาศึกษาแล้ว พ่อท่านบอกพวกเราไม่ใช่คอมมิวนิสต์ แต่เป็นพ่อคอมมิวนิสต์คือมันเหนือชั้นกว่า เพราะที่นี้พูดเรื่องจิตวิญญาณ เรื่องการเสียดสออย่างเข้าใจ และเต็มใจ ส่วนคอมมิวนิสต์เขาจะบังคับ เขาไม่ได้เอาเรื่องของศาสนา ไม่ได้เอาเรื่องของจิตวิญญาณมา มันก็เลยบังคับไม่สำเร็จ

ขอทราบประวัติความเป็นมาของท่าน

อาตมาเป็นคนบ้านนอก อยู่ตามป่าตามเขา หมู่บ้านที่อยู่ชื่อสะพานนะเขต เดิมอาตมาชื่อตาล พ่อแม่เป็นชาวนา อาตมามาอยู่หนองคายกับญาติๆตั้งแต่ยังเด็ก ทำงานทุกอย่างเพราะต้องอาศัยเขาอยู่ ก็ลำบากนะ พอโตขึ้นไม่ได้เรียนต่อชั้นมัธยม เข้ามาหางานทำในกรุงเทพฯ ทำอยู่หลายแห่ง สุดท้ายก่อนมาเข้าวัดทำอยู่ที่บริษัทกรีนสปอต ทำให้ท่านจึงตัดสินใจบวช

ความจริงเรื่องบวชนี้ อาตมาก็ไม่เคยคิดอยากจะบวชเลยนะ แต่เมื่อมาอยู่วัดแล้ว เรายากรู้เรื่องเท่านั้นเองว่า สมณะท่านทำอะไรกัน อย่างเช่นทุก ๗ วันท่านก็เรียกประชุมกัน พอลามท่านก็ว่าประชุมบริหารนิยธรรม อ้าว ! แล้วทำไมขึ้นไปเฉพาพระ ทำไมฆราวาสขึ้นไปไม่ได้ เอาละทุก ๗ วันนี่ไม่เท่าไรเพราะไม่บังคับว่าต้องมาทุก

ทีมงานดอกหญ้าได้รับ

ความกรุณาจากท่าน ปลีกเวลามาพูดคุยเล่าถึงมุมมองที่น่าสนใจของท่าน ซึ่งบางประเด็นก็แหลมคมและไม่เหมือนใคร บางประเด็นก็ทำให้ต้องถูกคิดอย่างลึกซึ้ง

รูป ที่นั่นมันมีประชุมอีกทุก ๑๕ วัน แล้วนี่นักบวชต้องมาทุกรูป ทำไมต้องมาหมด ใช่ไหม อาตมาก็ยัง
อยากรู้

ประชุมทุก ๑๕ วันเขาเรียกอะไรคะ

ปกติโมกข์ซึ่งที่พระแม่ปวศยก็ต้องการมาประชุม แล้วที่อยากรู้ยิ่งไปกว่านั้น ก็คือวัน มหาปวารณา เพราะ
เขาเอาเชือกซึ่งล้อมเลยนะ เขตสังฆกรรม ห้ามผ่าน อาตมาก็มีกณะ อะไรวะ เราเป็นฆราวาสทำงาน
แทบเป็นแทบตาย เขาพูดอะไรกันเราไม่มีสิทธิ์รู้เลย อาตมาอยากรู้นะ เอ๊ะ.เขาทำอะไรกัน นี่เป็นเหตุ
ให้อาตมาต้องเดินขึ้นมาดูว่า ทั้ง ๗ วัน ๑๕ วันแล้วก็มหาปวารณานี้ เป็นกลยุทธ์สำคัญ ให้ลดละกิเลส
โดยแท้ พอได้เข้ามามีส่วนร่วมถึงรู้ว่า สมัยเป็นฆราวาส ทำไมเราลดละกิเลสยาก คุณว่าอยากไหม แก่
ถือศีล ๕ ก็ยากแล้ว กินมือเดียวก็ยาก บางคนแคะมาทำวัตรก็ยากแล้ว มันยากเพราะเราไม่รู้ เพราะว่า ๗
วันนี้เขาก็ไม่ได้บอกเรา ๑๕ วันเขาก็ไม่ได้บอกเรา ยิ่งมหาปวารณายังไม่บอกเลย แต่พอเราได้มาศึกษา
แล้วรู้ความลับของการประชุมทั้ง ๓ ลักษณะเราถึงได้รู้ว่า อ้อ การลดละกิเลส นี้ มันต้องรู้ความจริง
รู้ความจริงแล้วมันช่วยให้เราลดละได้ง่ายขึ้นอย่างไร

มันปฏิบัติได้ง่ายกว่า เพราะบางอย่างนักบวชไม่ต้องไปเกี่ยวข้องกับเลย เช่น แก่ศีล ๑๐ นี้ เขาก็ไม่
ให้ใช้เงินแล้วใช่ไหม แต่ว่าฆราวาสยังใช้เงินอยู่ มันก็ตามใจกิเลสได้มากกว่า จริงไหม หรือ แม้แต่
อย่างอาตมาคุยกับโยมทั้งสองคนนี่ ตอนนี้อาตมาก็มีอาบัติแล้ว ต้องไปปลงอาบัติ เพราะไม่มีผู้ชายอยู่
แม้มีผู้หญิงเป็นพันก็อาบัติ เห็นไหมว่าพระวินัยช่วยนักบวชให้สังวรทุกเรื่อง
ถ้าเราพาเด็กผู้ชายมาเป็นเพื่อนด้วยได้ไหม

ต้องเป็นผู้ชายที่รู้เตียงสาด้วยนะ เด็กเล็กนี่ยังไม่รู้เรื่อง จริงอยู่ในศีลหรือว่าในวินัย เขาไม่เอาผิดหรอก
แต่กรรมมันเกิดแล้ว

แล้วที่สมณะทำงานกับผู้หญิงล่ะ

มันก็เป็นอาบัติใจ แม้ที่ตรงนั้นเขาจะยกไว้อย่างที่ส่วนกลาง เช่นศาลา สำนักงานกลางนี้ แม้
แต่เขายกไว้แล้ว แต่ศาสนาพุทธคือศาสนาแห่งกรรมนะ กรรมเกิดแล้วใช่ไหม ดังนั้น คุณจะอยู่ใน
เพศนักบวชหรือไม่เป็นนักบวชก็แล้วแต่ ถ้าคุณอยู่กันสองต่อสอง คุณจะจับกันหรือไม่ คุณจะแตะ
ต้องตัวกันหรือไม่ ถ้าคุณทำก็เป็นแล้วโดยกรรม เห็นไหมว่าพอบวชแล้ว เรามีโอกาสศึกษาและต้อง
ปฏิบัติด้วยสติสัมปชัญญะที่ต้องแว่วไวกว่าตอนเป็นฆราวาสเยอะนะ อาตมาถึงบอกว่า ถ้าเรารู้เหตุผลแล้ว
เราจะลดละกิเลสได้ดีกว่า

ชีวิตในสมณเพศมีอะไรน่าประทับใจอีก

พอมาบวชแล้วก็ปฏิบัติธรรมได้ต่อเนื่องนะ แแต่
ยังไม่สนุกเท่าไร สนุกที่สุดก็ตอนมาเป็นปัจฉิม
ณะพอท่านนี้ เราถึงได้เห็นว๊ โอโฮ...มันสนุกกว่า
เป็นสมณะที่ต้องพากเพียรปฏิบัติเองตามลำพังอีก
เพราะการเป็นสมณะนั้น เหมือนเราถูกยกไว้ระดับหนึ่ง
เราอาจมีสิ่งบกพร่องไม่ดีไม่งามบ้าง หากมันไม่ผิดวินัย
ไม่ต่ำกว่าเกณฑ์ก็ไม่มีใครอยากท้วงติง ซึ่งสำหรับ
อาตมาที่มันทำให้เรารู้สึกมันปฏิบัติได้ช้า ไม่ตื่นเต้น
แต่พอมาเป็นปัจฉิมพอท่านนี้ มันตื่นเต้นตลอดเวลา
หนึ่ง เป็นเพราะเราอยู่ในสายตาพอท่านนี้ พอท่าน
มองเรออกนะ พอท่านต้องช่วยขัดเกลาตลอดเวลา
ยิ่งพอท่านทำงานหลายอย่างรอบด้าน ก็ต้องระวัง
ตลอดเวลา และเราก็ต้องฝึกไปตามนั้นด้วย

คือเดี๋ยวคนโน้นมาหาคนนี้อมาหา

ใช่ๆ ผู้หญิงหรือผู้ชายก็แล้วแต่ เราก็ต้องฝึกว่า เอ..เราเชื่อไม่ได้นะ แม้เขาจะพูดเรื่องเก่า
ใครมาก็คนที่พูดแต่เรื่องเก่ามันแหละใช่ไหม แล้วคนที่จะมาหาพอท่าน เขาก็อยากจะมาราบมาคุยมา
ถามนานๆทั้งนั้น เราเป็นปัจฉิมเราก็ต้องอยู่กับพอท่าน แม้เขาจะพูดแต่เรื่องเก่ามันก็เป็อมันก็แข็งทั้งนั้น
เราจะปลื้กตัวไปมันก็ไม่ดี เราก็ต้องอยู่ ไหนๆก็ต้องอยู่ เราก็หาประโยชน์ตนด้วยการฝึกวางใจไปด้วย
ทำให้ใจที่ไม่เชื่อ ก็ทำให้เรารู้จักตนเองได้มากขึ้น แล้วก็อยู่กับพอท่านนี้บางทีไม่ต้องบอกไม่ต้องสอนหรอก
แต่ว่าพฤติกรรมอะไรพวกนี้มันจะสอนเรา มันจะขัดเกลาเราไปตลอดเวลา

อย่างทางโลกๆเลขาภิกับเจ้านายนี้ พอคณมาหากลับไปแล้ว เลขามักจะมีส่วนทำให้เจ้านายเปลี่ยนความ
เห็นเรื่องนั้นเรื่องนี้ ท่านรู้สึกว๊ท่านเองได้ทำอย่างนั้นใหม่ พอท่านถามความเห็นท่านบ้างไหม

ไม่เลย อาตมาจะไม่ออกความเห็น แล้วจะไม่เถียงพอท่านด้วย อยู่กับพอท่าน อาตมาจะไม่
แสดงความฉลาดเลย สิ่งทีแสดงได้ก็คือความโง่ โง่ได้มากเท่าไรนั่นเป็นสิ่งที่ต้องฝึกที่สุด เพราะว๊ที่
จริงแล้วอาตมาที่สอครู้สอเห็น โดยเฉพาะในแง่ของธรรมะ จะพยายามศึกษาธรรมะทุกแง่ทุกมุม

เพราะธรรมชาติเป็นสิ่งที่จะต้องรู้ที่สุด ต้องเก็บทั้งหมด เพื่อเอากลับไปประเทศของอาดมา
ท่านมีเป้าหมายจะกลับไปประเทศลาว

อ้าว...ก็ต้องกลับสิ แต่จะได้กลับในชาติไหนไม่รู้ อาดมาจะกลับได้ก็ตอนที่ไม่มีพ่อท่านแล้ว ที่นี้
พ่อท่านบอกว่าจะอยู่ ๑๕๑ ปี ดังนั้น อาดมาต้องอยู่ให้เกินนั้นใช้ไหม ถ้าเกินนั้นแล้วก็จะกลับได้ แต่
ถ้าไม่เกินอาดมาต้องตายก่อนใช้หรือเปล่า นี่คือนี่ที่อาดมาต้องทำให้ถึงที่สุดและต้องเก็บงานทุกเรื่อง
อันที่จริงอาดมาก็ทั้งประเทศมาตั้งแต่เด็กและไม่ได้กลับไปอีกเลย จนมาเป็นคนไทยอย่างถูกกฎหมาย เพราะ
อาดมาพาพร้อมไปเกิดและไปเกณฑ์ทหารเหมือนคนอื่น อาดมาอยู่ประเทศไทยตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๑๔
ประมาณ ๓๔ ปีแล้ว อาดมาอยู่กับชาวโศกประมาณ ๒๐ ปี เข้ามาอยู่วัด วันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๒๕
ได้ยินว่าท่านมาจับผู้หญิงที่ชายนี่ เลยพบอโศก

ก็อาดมามีเพื่อนอยู่ในชอย ๔๘ มาตั้งแต่ตรงนี้ไม่มีน้ำประปา แล้วบ้านเขาก็มาเอาน้ำในวัด เขา
บอกว่าวัดนี้เป็นวัดคอมมิวนิสต์แล้วมาใช้น้ำนี้ น้ำคอมมิวนิสต์หรือเปล่าอาดมาดูๆก็รู้ว่าที่นี้เขากินมังสวิรัต
เมื่อก่อนเราก็คงไม่รู้ว่าจะอะไรเป็นอะไร ต่อมามันก็เห็นทุกข์ตรงที่บ้านที่อาดมาอยู่จักนี้ แม่เขาป่วยมาก ต้อง
อยู่โรงพยาบาล เลยไปเยี่ยม มีอยู่วันหนึ่งเขากงป่วยมากแล้ว แต่ยังพยายามลากสังขารอยู่ คิดว่าเขา
คงเป็นห่วงลูกสาว ก็เลยบอกเขาว่าไม่ต้องห่วงลูกหรอก เราจะดูแลให้ ก็เหมือนกับว่าเราไปสัญญาว่า
จะแต่งงานกัน คล้ายๆยังงี้ละ

ที่จริงท่านเพียงแต่จะให้เขาหายห่วงเท่านั้น

ใช่ๆ พอบอกเขาแค่นั้นแหละประมาณซัก ๑๕ วันหรือเดือนหนึ่งไม่แน่ใจ เขาก็เสียชีวิต ญาติเก็บ
ศพไว้ปีหนึ่งนะ ช่วงที่เขาเอาศพไว้นั้นมันก็เกิดอุปาทานใจ แต่ว่าในตอนนั้นเราไม่รู้ว่าเป็นอุปาทาน รู้แต่
ว่าผีมาเคาะประตูห้อง เป็นลักษณะฝันว่าเขามาทวงสัญญา มาถามว่าเมื่อไหร่จะแต่งงาน ความกลัว
ของเราบอกไม่ถูกนะ ความจริงเราไม่ได้อยากจะแต่งงาน รู้ตัวว่าเราแต่งงานไม่ได้หรอก ปีนั้นก็เลยมาฟังพ่อ
ท่านเทศน์ ยังไม่รู้จักพ่อท่าน ก็ฟังไป เออ. พระองค์นี้รู้สึกจะเทศน์เข้าทำ พอฟังเสร็จก็ไม่กล้ากิน
อาหารที่เขาตั้งโต๊ะไว้ได้ถุ่นโบสถ์นี้ เราขึ้นมาคุยกับสมณะบนบ้านทรงไทยสมัยนั้น จำได้ว่าวันนั้นไม่ได้
กลับบ้าน คุยกับสมณะเสร็จก็ลงมาพักกระดาด ทำหนังสืออยู่ถึง ๒ พุ่ม แล้วก็เข้าไปทำงานต่อ เพราะ
งานของอาดมานี้จะเข้าดีสี่ ส่วนจะเลิกเวลาไหนแล้วแต่เรา แล้วก็มีคนชวนว่าที่นี้มีทำวัตรตอนตีสามครึ่ง
ตีสามครึ่งนี้เราไม่มีปัญหา เข้านั้น ตื่นตีสามแล้วก็ปั่นจักรยานจากชอยวัดพิชัยนี่ก็ไม่ไกล ทำวัตรเสร็จตี
ห้าครึ่งก็ปั่นจักรยานไปทำงานที่บริษัท ส่งพนักงานขึ้นรถ เสร็จก็ปั่นจักรยานมากินข้าวที่วัด ทำงานไป

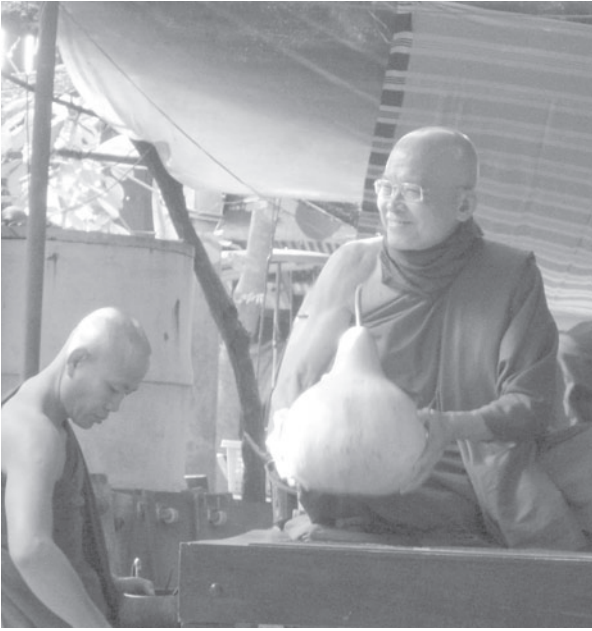
ถึงสองทุ่มก็ปั่นจักรยานเข้าไปที่ทำงาน เลิกจากทำงานก็เข้าบ้าน

แล้วทำนอนช่วงไหน

ไม่รู้สิ เพราะว่าตั้งแต่เด็กๆก็ถูกฝึกมาอย่างนี้ อาตมานอนอย่างมกวันหนึ่งก็ไม่เกิน ๔-๕ ชั่วโมง เพราะช่วงที่มาอยู่กับป้ากับลุง สองทุ่มเขาให้นอนแล้ว เที่ยงคืนต้องตื่น จะนอนสามทุ่ม สี่ทุ่ม เที่ยงคืนต้องตื่น ตื่นมาไม่เบ่งทำงานมกรก ขูดมะพร้าว ทำกระทงอะไรพวกนี้ เลิกเรียนมา ๕ โมงก็ต้องปลุกดอกดาวเรือง พอ ๗ คำ ๑๔ คำก็ตัดดอกไม้ไปขาย ตอนนั้นเกลียดมากเลย ป่าลุนนี่เกลียดมากๆ อาตมานี้เป็นคนที่ว่าไม่รู้นะ จีบสาว มันคืออะไร เทียว มันคืออะไร รู้แต่ว่าต้องทำงานตลอดเวลา มาอยู่กับน้ำสาวที่ทำบ่อ หนองคายก็ต้องซักผ้าให้เขา จากนั้นก็ส่งลูกเขาไปโรงเรียน มันถูกฝึกมาอย่างนั้น ตอนนั้นเราไม่รู้วากิเลสคืออะไรซะใหม่ รู้แต่ว่าเขาเอาเปรียบเราแต่พอมาศึกษาธรรมะก็รู้ว่า มันเป็นโอกาสของเรานะ พอมานอ่านประวัติของพ่อท่าน อาตมารู้เลยว่า..เรายังไม่ได้จีประติ้วของพ่อท่าน พ่อท่านแม้แต่ขนมก็ต้องซื้อกินเอง ของอาตมานี้เขาไม่ให้เงิน อาตมาก็ไม่มีปัญหา มีวิธี เวลาไปซื้อของ อาตมาไปซื้อของซื้อพริกซื้ออะไรพวกนี้ บางทีพกเงินที่ละสามหมื่นสี่หมื่น ก็ต้องนับก่อน เขาให้มาสามหมื่น มันเกินนี้อาตมาก็เฉยไว้ แต่ถ้าไม่ครบต้องทวงคืน ที่ทำอย่างนั้นเพราะเคยขอเงินเขา ตอนนั้นกางเกงยีนส์ติดมากตัวไม่มีดักค์หรือกอตมาขอให้เขาซื้อให้เขาไม่ซื้อนะเขาซื้อทองมาให้แต่เขาเอาไปใส่ทอง เพราะซื้อเป็นแหวนมาไง เขาไม่ซื้อเป็นสร้อย ที่เขาซื้อเพราะปีนั้นอาตมาปลูกมะเจือเทศ แล้วขายได้ราคา เขาก็เลยซื้อทองให้ อาตมาก็ดีใจจะได้ทอง แต่ก็แปลกใจ เอ๊ะ.ทำไมไม่ซื้อสร้อยให้เรา ทำไมซื้อแหวนที่จริงแล้วเขาเล่นตลกเหมือนฝึกอาตมาแหละ

ช่วงไหนที่ท่านตัดสินใจว่ามาอยู่ที่นี้ แล้วทำยังไงเรื่องผีที่กลัว

สาเหตุที่มาศึกษาเพราะอยากจะรู้ว่าผีมันมีจริงหรือเปล่าใช่ไหม เราก็เข้ามาศึกษาฟังธรรมไปทุกวันๆ ปลายปี ๒๕ พ่อท่านเทศน์เรื่องของดอกบุญดอกเบ็ญหนักมากเลย ท่านก็ชี้แต่ที่จริงท่านไม่ได้ซื้ออาตมา อาตมามันอยู่ตรงนั้นพอดีที่ท่านชี้ พ่อท่านว่าคุณไม่นำได้เงินเดือนแค่นั้น คุณน่าจะได้เงินเดือนๆละ ๖๐ ล้านหรือว่าร้อยล้านขึ้นไป เราก็มั่นใจนะ เพราะว่าอาตมาทำงาน สมมุติว่าเงินเดือนหมื่นหนึ่งนี่นะ ผู้จัดการหรือประธานบริษัทของอาตมานี้เงินเดือน ๘ แสนนะ คิดดูว่าเราทำงานกี่เดือนกว่าจะได้ ๘ แสน และที่เราศึกษาปฏิบัติมาแบบกินน้อยใช้น้อย เงินมันเหลือเยอะนะ เพราะหลังจากที่อาตมามาศึกษาที่สันตือโศก ก็ไม่เคยซื้อข้าวกินเลย มากินข้าววัด กินแล้วก็ช่วยเขาทำงานจนสองทุ่ม ที่อยู่สองทุ่ม เพราะต้องดูวิดีโอ เขาวิดีโอเสร็จเข้านอนกันหมด ไม่มีใครอยู่เราก็มั่นจักรยานเข้าไปทำงาน เข้าตีสาม

ครั้งเราก็มาอยู่ที่นี้ ทำวัตรเสร็จก็ไปทำงาน ทำงานเสร็จก็รีบมาฟังธรรมและกินข้าววัด วงจรชีวิตเหมือนกันทุกวันนี้แหละ จนครบปีก็ตัดสินใจมาอยู่วัด งานปลูกเสกฯก็ไปงานพุทธฯก็ไป ที่ตัดสินใจเข้ามาอยู่วัดจริงๆ รู้สึกจะเป็นงานพุทธฯฯ จะไปงานปลูกเสกฯส่งใบลาล่วงหน้า เขาก็บอกว่าฝึกคนงานให้เขาก่อน แล้วถึงจะออกไป เพราะอาตมาทำงานทั้งฝ่ายขายและฝ่ายโรงงาน ก็ต้องฝึกคนงานให้เขา ตอนแรกเขาบอกให้อาตมาหาคนมาแทน ถ้าอาตมาขี้โลกนะ อาตมาไปหาญาติก็ได้ เพื่อนอาตมาบอกมึงโง่มากๆ อาตมาบอกว่าไม่ไว้ใจใคร เพราะว่าเราสอนไปถ้าเกิดว่าเป็นญาติของเรา

มันทำเสีย ก็เสียเราแต่ถ้าคุณหาตนเองนี้ ไม่เกี่ยวแล้ว เรื่องของคุณ เสร็จจากฝึกงานให้เขา อาตมาก็ไปงานพุทธฯฯ แล้วก็ส่งใบลาออก เขาก็ยังไม่ให้ออก ก็หาเรื่องหลบอยู่เรื่อย

วันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๓๐ จะครบปี ก็ส่งใบลาอีก เขาลาพักร้อนพอดี เชื่อว่าเขาทำใจไม่ได้ เพราะสมัยที่อาตมาทำงานอยู่ที่นั่น ทำงานมา ๑ ปี แต่ละปีหยุดทำงานแคว้นเดียว คือวันที่ ๑ พฤษภาคม วันแรงงานไง ถ้าทำงานวันหยุดนี้จะได้ค่าแรงมากเลย โดยเฉพาะวันหยุดนี้ได้ค่าแรง ๓๕ ชั่วโมงนะ ทำงานไม่กี่ชั่วโมงได้สามสิบห้าชั่วโมง แลมันไม่ต้องอยู่ที่ทำงานนะ อาตมาอยู่ที่สันติฯ บัตรมันทำงานโดยตัวไม่ได้ทำงาน ฟังดูเหมือนเอาเปรียบเขา เหมือนโกงเขา แต่งานไม่เสียหายนะ อาตมามีกลยุทธ์ให้งานดำเนินไปได้ แต่คุณธรรมมันท่วมแทงบานนะ ว่ามันบาปๆ สุดท้ายก็เลยต้องออกมา ที่จริงเหตุที่ออกมาได้ก็มีหลายอย่าง มีอยู่วันหนึ่งไม่แน่ใจว่าพักไม่พอหรือไงนี้ อาตมาตกรถตอนโดดเดินน้ำทำงานตกลงมาหัวแตกเห็นคือข้างขวา แตกเย็บ ๓ หรือ ๔ เข็มก็รู้สึกว่ามันเตือนแล้วนะ มันมีเหตุปัจจัยมาบอกว่าต้องรีบแล้วนะ อาตมาถามตัวเองว่าสิ่งที่ดีที่สุดในชีวิตคืออะไร และเราจะเอาสิ่งเหล่านี้ไปให้พ่อแม่ หรือเอาไปเป็นเสบียงในการเดินทางสู่จุดหมายของเรา และจุดหมายนั้นคืออะไร วันนั้นอาตมานั่งคิดบนรถเมล์จนสุดสาย

นี่เป็นช่วงก่อนตัดสินใจออกจากงาน เพราะคำถามจริงๆคือเหตุอะไรที่ทำให้หืออกบวช อาตมา
ก็นั่งรถเมล์ ไปคุณไป เอ๊ะ.คนเราเกิดมาจากไหน แล้วจะไปไหน แล้วตอนที่เราขึ้นมาที่นี่ เรามีเงิน ๑๐
บาท มันเป็นกระดาษนะ แต่ถ้าเรานั่งรถสุดสายสัก ๒ สาย มันเสียตางค์ไปไม่กี่บาทเอง แต่ทำไมเรา
ได้เหรียญมาตั้งเยอะแยะ อาตมาว่าค่าจริงๆของเหรียญนี้มีมากกว่ากระดาษแผ่นที่เขียนราคา ๑๐ บาทเสียอีก
นี่เพราะว่ามันเป็นเหรียญสีทอง เหรียญ ๕๐ สตางค์ สลึง อะไรพวกนั้นมันเป็นเหรียญทองเหลือง สมมติ
สลึงจะเป็นอย่างนั้น

แล้วก็ย้อนกลับมาปัญหาเดิมอีกว่า คนเรานี้เกิดมาจากอะไร เป้าหมายคืออะไร อ้อ เราเกิดมา
จากพ่อแม่ แล้วพ่อแม่ของเราต้องการให้เราเป็นคนดีหรือเป็นคนเลว เราเคยเข้าไปวัด จุดธูปเทียนบูชา
แล้วขอ ถ้าเรามีลูกต้องการลูกดีใช่ไหม อาตมาก็ตัดสินใจว่าพ่อแม่ให้เราเกิดมานี้ ต้องการให้เราเป็นคน
ดี และที่อโศกนี่เขาสอนให้เป็นคนดี ก็เลยตัดสินใจเข้ามา

มันไม่่ง่ายที่คนจะมีปัญญาคิดดีๆอย่างนี้ใช่ไหมคะ

ก็ไม่รู้ มันคิดได้แค่นี้ แต่บางเรื่องอาตมาก็มองต่างจากคนอื่น เช่น อาตมาขอลาคุณว่า คุณ
เคยเห็นพ่อท่านไหว่ก่อนไหม แต่อาตมามองเห็นว่าพ่อท่านไหว่ก่อน

ในแง่ไหนคะ

แง่ไหนก็แล้วแต่ถ้าคุณมองให้เห็น เช่นก่อนเราจะกราบพ่อท่านหรือกราบสมณะนี้ สมณะต้อง
กราบพ่อไช้ใหม่ พ่อท่านต้องยกมือรับไหว้ เสร็จแล้วพวกเรากราบพ่อท่านกันก่อนหลังตามลำดับฐานะ
มันก็จะมึชองๆมาให้เห็น เข้าใจไหม เหมือนกับอาตมาเคยถามพ่อท่านว่า พ่อท่านเคยวิกัปปัใหม่ คนมา
อยู่วัดนี้ ๗ วันต้องวิกัปปัไช้ใหม่ เอ้า คุณว่าพ่อท่านเคยวิกัปปัใหม่ อาตมาว่าพ่อท่านวิกัปปะ

กับใครคะ

คุณมองให้ดีๆสิ เมื่อก่อนนี่พ่อท่านจะต้องทำวัตร พอสวดมนต์เสร็จ โยมกราบพระเสร็จ
กราบพระเสร็จ คนที่อยู่จนครบ ๗ วันต้องวิกัปปัไช้ใหม่ ดิฉันชื่อนั้นชื่อนี้ เป็นอาคันตุกะจร ขอวิกัปปัต่อ
พ่อท่านก็บอกกว่าสาธุ พ่อท่านสาธุ วิกัปปัหรือยัง

ก็พ่อท่านยินดีด้วยที่คนคนนั้นอยู่ต่อ

ใช่อยู่ แต่ที่อาตมามอง คนอื่นเขามองไม่เห็นไง อาตมาหมายความว่าพ่อท่านอยู่ ๗ วันนี่ก็
เหมือนพ่อท่านวิกัปปัด้วย อาตมามองเป็นลึอกๆไป เพราะโดยปกติคนเรานี้ไม่ยอมเสียเปรียบ มีแต่
อยากได้เปรียบ เราก็ต้องคิดให้ได้เปรียบสิ เราอย่าไปคิดเสียเปรียบ ถ้าเราคิดเสียเปรียบ เราก็อำพ้อ

ท่านไม่เคยวิกัลป์เลย ไข้หรือเปล่า แต่ถ้าเราคิดได้เปรียบนี้ เห็นใหม่ แม้แต่พ่อท่านยังวิกัลป์เลย พ่อท่าน
ยังต้องไหว้เลย

ท่านคิดเชิงนามธรรมไข้ใหม่

ไข้ ในพระไตรปิฎกก็มี เวลาพราหมณ์มหาศาลเข้าไปเฝ้าพระพุทธเจ้านะ เขาบอกว่า ถ้า
ข้าพเจ้าทำอย่างนี้หมายถึงเคารพท่านนะ(ยกมือ) เพราะตัวเขาเองเป็นพราหมณ์มหาศาล เขาจะทำพิธีที่
เป็นอย่างงั้นไม่ได้ แต่ถ้ายกอย่างนี้หมายถึงเคารพหรือว่ากราบไหว้ล่ะ คุณไปอ่านพระไตรปิฎกสิ คุณจะเห็น
ดังนั้นเราต้องคิดให้ได้เปรียบก่อน (คือคิดในแง่บวก เพื่อให้ตนได้กำไรอาริยะ) แต่คนส่วนมากในโลก
นี้ คิดจะเสียเปรียบ (คิดในแง่ลบ ทำร้ายตนเอง เบียดเบียนผู้อื่น)

ท่านรู้สึกว่าการเป็นปัจฉิมสมณะพ่อท่านนี้ลำบากยากเย็นไหม

ตอนนี้อาตมายังไม่รู้ หลายคนก็ถามว่าเหนื่อยไหม หนักไหมในการทำหน้าที่นี้ อาตมาบอก โธ
..มันยังตื่นเต้นอยู่เลย ตื่นเต้นมาก ยังไม่หาย คือได้ฝึกตลอดเวลาอาตมารู้สึกว่าทุกสิ่งที่เราทำมันเป็นกรรม
เราได้ฝึกทำสิ่งใดมันก็เป็นทรัพย์ของเรา เพราะอาตมาเชื่อกรรมไง กรรมมีโอกาสได้ทำหรือฝึกทำสิ่งใดให้
แก่ครูบาอาจารย์ ยิ่งท่านผู้ไม่มีกิเลสแล้วนี่ ยิ่งเป็นทรัพย์อันประเสริฐของเรา เราทำไปนี่มันเป็นของเรา
นะ ไม่ใช่ว่าทำไปอย่างซังกะตาย ทำไปเพราะหน้าที่ ไม่ใช่ เราทำแล้วก็เป็นของเราจริงๆไม่ใช่ของใคร
ท่านรู้สึกว่โชคดียังได้มารับไข้

ไข้ แค่อาตมาอยู่กับชาวโศกนี่ก็โชคดียังไง ยิ่งได้บวชมันก็สุดยอดแล้วไง พ่อท่านก็รู้ว่าอาตมา
เป็นคนลาว เกิดเป็นคนลาวแท้ๆ ยังไม่มีสิทธิ์เป็นคนลาวเลย เพราะอาตมามาเป็นคนไทยตั้งแต่เด็กๆ
ถ้าจะกลับไปมันก็ต้องไปทำใหม่ รื้อใหม่

แล้วญาติพี่น้องทางโน้นยังมีอยู่ไหมคะ

มีสิ ญาติพี่น้องก็มี หลานอาตมาคนที่อยู่ที่นี้เขามอบอกว่า เขากลับไปแต่งงานเมื่อวานนี้ คงไม่
กล้าบอกอาตมาก่อน เพราะอาตมาว่าเขาทุกทีเรื่องจะแต่งงานอาตมารู้ว่าทำไมเขาถึงแต่ง แม้จะไม่เห็น
ด้วย อาตมาก็เห็นข้อดีว่าเราไม่ต้องห่วงเขาแล้ว อันนี้อาตมาคิดเอาเปรียบ เคยรู้สึกเสียเปรียบ คือตอน
ที่เขายังไม่แต่งก็เป็นห่วงเขา เป็นห่วงว่าเขาจะดูแลตัวเองได้แค่ไหน พอเขาแต่งแล้ว มีคนรับผิดชอบแล้ว
อาตมาก็เบา แต่กับตัวเขานี่เจอทีไร อาตมาซัดเลยนะ แต่โดยหลักนี้อาตมาว่าเราจบแล้ว

เวลาทำงานกับพ่อท่าน เคยถูกพ่อท่านตำหนิอะไรไหม

โอโย..แทบจะทุกวันเลย นี่คิดแบบเอาเปรียบนะ อาตมาไม่เคยคิดเสียเปรียบ คุณเข้าใจนะ คือ

ถ้าเราคิดเสียเปรียบนี้ พ่อท่านดีไปหมด ไม่ดีเราเลย เข้าใจไหม แต่ถ้าเราคิดเอาเปรียบนี้ เรื่องนั้นเรื่อง
นี้นี้ พ่อท่านดีเรา ท่านบอกให้เราแก้ไข คือเราเอาตัวฝึกนะ เคยได้ยินที่พระพุทธเจ้าบอกกับพระอานนทว่า
เราจะกระหนาบเธอแล้วกระหนาบเธออีกไหม ก็อย่างนี้แหละ ฝึกตลอดเวลาเลย ต้องมองให้เป็น
เก็บประโยชน์ให้เป็น คือเราต้องหากำไรให้ได้

บางครั้งท่านเคยนึกน้อยใจไหมคะ หมายถึงตอนที่อ่อนไหว ช่วงปีแรกๆนี้

ช่วงแรกนี่มันแข็งไปหมดกลัวผิด กลัวไม่ถูกใจ ตรงนี้มันกลัว มันเกรง
พอโดนว่าโดนตีท่านรู้สึกน้อยใจ

ตอนแรกๆนี้บางทีคิดน้อยใจอยู่ตั้ง ๒ วัน ๓ วัน แต่ตอนนี้มีสติ ปรับสติได้เร็วขึ้น
แสดงว่าพอโดนตำหนินี้ท่านก็บอกว่า เอ้า วันนี้ได้กำไร

ใช่ ก็มันได้ฝึกใจ อาตมาก็เก็บเล็กเก็บน้อย เก็บๆไว้ ดังนั้นอาตมาจะไม่ยอมห่างพ่อท่านเลย
จะตามติดๆ จะมีเวลาของตนเองก็ตอนที่พ่อท่านพักผ่อน กับตอนที่พ่อท่านเทศน์หรือประชุม อาตมา
จะมีเวลาแค่ไปซักผ้า มากางกลด เฉพาะอยู่ที่สันตือโสภณะ แต่ถ้าอยู่ที่บ้านราชฯ อยู่ในเรือลำเดียวกัน
ก็มีเวลามากกว่า คือพยายามที่จะอยู่ใกล้พ่อมากที่สุด เพราะมันเป็นโอกาสของเรา โดยหลักแล้ว
ปัจจุบันนี้เป็นได้แค่นี้เพราะที่ประชุมเขาต้องการให้มีกรรมฐานเวียนกัน แต่ที่นี้พ่ออายุมากขึ้น คนที่
จะมาเปลี่ยนก็ต้องฝึกก่อน ที่นี้มันไม่มีเวลาฝึกกันแล้ว เขาถึงให้อาตมาทำต่อ ตอนนี้อาตมามี ๒ หน้าก็คือ
หนึ่ง ไม่ป่วย สอง ตามพ่อท่านให้คิด คืออาตมาจะตัดเรื่องความรู้สึกของอาตมา เรื่องเที่ยวเรื่องอยาก
ไปโน่นไปนี่ตัดออกให้หมด คิดอย่างเดียว ทำยังไงจะอยู่ใกล้พ่อท่านให้ได้มากที่สุด

ปัจจุบันพ่อท่านมีอยู่ ๒ รูปคือท่านสีลวิมลและท่าน

กันแต่สีลท่านเป็นฝ่ายเก็บข้อมูลเหตุการณ์ต่างๆที่เกี่ยวกับพ่อท่าน และเสนอในหนังสือชาว
อโศกทั้งหลาย

แล้วชีวิตความสัมพันธ์ระหว่างตัวท่านกับท่านสีลอยู่ในระดับไหนอย่างไร

อยู่กับกันแต่สีล คนละหน้าที่ ลักษณะงานก็คนละแบบ อย่างเวลาท่านต้องเรียบเรียงเรื่องราว
ที่ท่านบันทึก ท่านก็ต้องใช้สมาธิมาก อาตมาก็ไม่รบกวนท่าน และอีกอย่างอายุพรรษาและอายุของ
ท่านก็มากกว่าด้วย ก็นี่ก็ดูเองนะว่าคนเจียบกับคนเจียบมาอยู่ด้วยกันจะเป็นยังไง คืออาตมานี้ถ้าไม่
จำเป็นจริงๆอาตมาจะไม่พูดกับท่านเลยนอกจากท่านพูดก่อน

เป็นเพราะว่าอย่างนี้ๆเลยทำให้ท่านมีความสุขมากขึ้น

ใช่ อาตมาบอกแล้วว่า ดาราที่ดังๆนี้ต้องการอะไร คนที่มีเงินมากที่สุดต้องการอะไร โอ้โฮ ...มันต้องการสิ่งนี้ ต้องการความสงบ เราไม่ต้องไปหาลาภยศสรรเสริญไม่ต้องไปมีทรัพย์เพราะเราได้ความสงบมากกว่าพวกนั้น

ถ้าอย่างนั้นเราก็เป็นฤๅษีไหมคะ

ไม่เป็นฤๅษีหรอก เพราะอาตมาารู้ยู่่ว่าพระพุทธเจ้าบางพระองค์ท่านไม่สอนเลย ท่านพิจารณาคน เอ้อ คนเขาเป็นอย่างนี้อีกล้านๆชาติค่อยสอนก็ได้ อาตมาว่าจะเป็นฤๅษีไม่เป็นฤๅษี ตัวเราจะรู้ดีที่สุดอย่างอาตมานี้เป็นฤๅษีได้ไหม ถ้าอาตมาเป็นฤๅษีจะตามพ่อท่านทันไหม

ดอกหญ้าเล่มนี้ชื่อ คำนิยมอหิงสา ท่านมีความลึกซึ้งในคำนี้ขนาดไหน

อหิงสาเธอ โดยความเข้าใจของอาตมานะ เราต้องอหิงสาที่เราก่อนนะ คือถ้าเราไม่เบียดเบียนตน ไม่เบียดเบียนท่านได้จริง เราก็ให้อภัยคนอื่นได้ง่าย ใจเราก็สบายก่อน แล้วคนอื่นจะอหิงสาหรือไม้อหิงสาอาตมาว่า ไม่มีผลนะ ถ้าเราอหิงสามันจะเกิดอะไรขึ้น มันเหมือนเหตุการณ์ทุกวันนี้ อาตมาอยู่กับพ่อท่าน ไม่เห็นพ่อท่านจะตื่นเต้นอะไรเลย ไม่ว่าเรื่องการเมืองหรือว่าเรื่องอะไรก็แล้วแต่ แต่คนอื่น โอ้โฮ เป็นทุกข์เป็นร้อน ซึ่งก็เท่ากับเบียดเบียนตนแล้วนะ แต่ยังไม่รู้ตัว...

แล้วท่านว่าพ่อท่านยึดหลักอหิงสาอย่างไร

อาตมาว่าคนทุกวันนี้ร้อนมาก ต้องการได้เร็วๆ ได้มากๆ พออยากได้มากๆ ก็เกิดความวุ่นวาย ทั้งนี้เป็นเพราะเขาไม่รู้เป้าหมาย แต่พ่อท่านรู้เป้าหมายในชีวิต คนนี้ถ้าไม่ลดละกิเลส มันก็จะเดินไปหาความเดือดร้อนพวกนี้ ฉะนั้นสิ่งที่พ่อท่านทำได้ที่ดีที่สุดก็คือ รู้หลักว่าคนเขาต้องการอะไร คือเขาต้องการความสงบหรือต้องการอหิงสา ดังนั้นแต่ละวันอาตมาต้องอหิงสากับตัวเองให้ได้คือเริ่มจากตัวเองก่อน เรารู้ว่าเราตื่นมาแต่ละวันนี้มีร้อน พอร้อนต้องรู้ว่าเพราะจิตเราต้องการ ดังนั้นเราต้องดึงจิตออกมารวมกันก่อนด้วยการสวดมนต์แปล อาตมาจะสวดมนต์แปลในวันหนึ่ง อย่างน้อยๆก็เที่ยวหนึ่งสวดทุกวัน สวดทั้งเล่ม ซึ่งถ้าสวดธรรมดาก็ใช้เวลาเต็มที่ ๓๕ นาที แต่ถ้าคุณสวดทุกวันๆบอปปายๆนี้ มันจะลดมาเหลือแค่ ๓๐ นาที ๑๕ นาที ๑๐ นาที สุดท้ายเราก็จะใช้เวลาแค่ ๗ นาทีก็จบ คุณเปิดไปๆ คุณไม่ต้องไปอโหสิกรรมมา ก็ทำแบบอ่านในใจนี้ อย่างของอาตมาจะเน้นตัวไหนก็จะอ่านหลายเที่ยวหน่อย ถ้าทำบอปปายๆนี้จิตเราก็จะนิ่ง เวลาเขาคำมาเราก็ตั้งสติฟังได้โดยไม่โกรธนะ เออ เขาคำยังไง คำเก่งนะ เมื่อครู่ท่านว่า *ไม่ว่าสถานการณ์การเมืองจะเป็นอย่างไรก็ไม่รู้ลึกลงไปว่าพ่อท่านจะตื่นตื่นใจไหมคะ*

ไม่หรอก พ่อท่านบอกมันน้อยไป มันน่าจะหนักกว่านี้ แล้วอาตมาก็เห็นเป็นอย่างงั้นด้วย แค่นี้คนไทยยังไม่รู้เรื่อง ยังไม่รู้ลึกลงไปหรอก เพราะว่าพ่อท่านนี่ประมาณแล้ว คุณอย่าลืมนะว่าหนังสือที่พ่อท่านทำให้เราอ่านนี่นะ บางทีได้มาแล้วเปิดดู มีรูปเราหรือเปล่า ถ้าไม่มีก็ไม่อ่าน จี้เกียด แต่พ่อท่านนี่เพียรแล้วเพียรอีก บางทีหน้าหนึ่งเขียนเป็นชั่วโมงหรือหลายชั่วโมง แก้วแล้วแก้วอีก แก้วแล้วเอาพิมพ์เป็นเล่มออกมา มาดู เขียนใหม่อีก แก้วใหม่อีก แก้วอยู่อย่างนั้นแหละ โอ้โฮ สุดยอดเลย เราว่าเราขยันนะ เรามาเจอพ่อท่านนี่ เห็นเลยว่าเราขยันไม่พอ

สังเกตว่าพ่อท่านยิ่งแก่ก็ยิ่งละเอียด (ใช้) ใครทำงานกับพ่อท่านสมัย ๑๐ กว่าปีมาแล้วจะรู้ว่า พ่อท่านเป็นอย่างนั้นแหละ ท่านเคยอ่านหนังสือที่พ่อท่านเขียนไหมคะ

สมัยก่อนมีเวลาอ่านเกือบทุกเล่ม แต่เดี๋ยวนี้แทบไม่มีเวลาอ่านเลยเพราะต้องรีบตามท่าน เมื่อก่อนนี่อย่างสมาธิพุทธนี่นะมันแจกแล้วอาตมาลืกลงไปฟังท่านจันทร์เทศน์ที่ไหนไม่รู้ถ้าสมณะรูปไหนจะลืกลองอ่านหนังสือเล่มนี้ให้จบ โยมที่อยู่เชียงใหม่หอบหนังสือไปให้อาตมาเลยนะ เห็นน้ำใจเขา ก็เลยรับเอามาบอกเขาว่าเดี๋ยวจะอ่านให้ อาตมาที่อ่านๆให้เขา เทียบสุดท้ายที่อาตมาอ่านนี่คือ ๔ วันจบ

พ่อท่านบอกว่าค่อยๆอ่าน ต้องอ่านช้าๆเพื่อจะทำความเข้าใจด้วย

ไม่รู้ล่ะ มีอีกเล่มนะ ทางเอกเล่ม ๑-๒-๓ อาตมาอ่านหมดแล้ว เพราะช่วงนั้นมีเวลา แต่ช่วงนี้แค่เปิดดูเท่านั้นเอง อาตมาเรียนภาษาอังกฤษอยู่ตอนนี้ กะว่าจะใช้เวลาซัก ๕๐ ปี นี่อาตมาอัด

บทเรียนไว้ในนี้เลย ในเครื่องติดตัวอาตมาที่ที่เรียนอังกฤษเพราะว่า มีอยู่วันหนึ่งไปเชียงราย มีฝรั่ง ๒ แม่ลูกมากลยด้วย เขาพูดภาษาอังกฤษ อาตมาก็ อ้อๆ เขาคิดว่าอาตมาเข้าใจ พูดยใหญ่เลย อาตมาก็ สงสารเขาเหมือนกันนะ แต่เรื่องนี้ก็ไม่ทำไหว อาตมาไปเจอที่ ม.อุบลฯนี้ พวกนักเรียนที่ไปเรียน ป.ตรี ตกภาษาอังกฤษกันเยอะ อาตมาสงสัยมันยากขนาดนั้นนี้ อาตมาอยากจะลองดูซิว่า จะต้องใช้เวลาเท่าไร แต่ว่าอาตมาจะให้ ๕๐ ปี ต้องพูดให้คล่องให้ได้

ท่านยังพูดภาษาฝรั่งเศสได้ไหม

ทุกวันนี้ลืมหมดแล้ว ไม่ได้ใช้นานไง แต่ถ้ากลับมาอ่านใหม่ อาตมาก็คิดว่าได้
แล้วคิดว่าตัวเองโชคดีไหมกะ

ไม่รู้สิ คือมันเกินความคิดของเราละ คุณคิดดูเถอะ อาตมาเป็นคนบ้านนอกเป็นคนต่างชาติด้วย แล้วก็มาอยู่ใกล้พ่อท่าน แต่รู้ว่าอาตมาโชคดีตั้งแต่เกิดที่แรกแล้ว อาตมาเกิดอยู่ที่ที่อุดมสมบูรณ์ที่สุด ผลหมากรากไม้มีเต็มป่า เดินจากบ้านไปนาก็ไม่อด มาเมืองไทยอยากกินต้องปลูก ต้องซื้อ บ้านอาตมา แค่เหลือแต่ฟางยังหอมเลยนะ เวลานั้นข้าวนี้มันหอมไปทุกบ้าน ไปไหนก็เดินเอา ตลาดคืออะไร โรงพยาบาลคืออะไร ไม่รู้จัก

มันไม่มีแล้วนะในโลกนั้นนอกจากที่อยู่โทเปีย บ้านราชฯทุกวันนี้ังมันคืออยู่โทเปีย

สิ่งที่พ่อท่านสร้างนี้อาตมาเคยอยู่มาก่อน

ไอ้โฮ...น่าเปลี่ยนชื่อเป็นสวรรค์เขตนะงั้นท่านไปบ้านราชฯนี้เหมือนกลับไปบ้านตัวเองทุกครั้งเลยใช่ไหม

ใช่ คุณคิดดูเถอะว่าคนไปต่างประเทศต้องมีเงินใช่ไหม และอาตมาไม่มีเงิน แต่อยู่ได้ มันหมายความว่ายังไง เอ้า อาตมาถามคุณก่อน คุณมีเงินนี้ทุกข้ไหม

มันก็ทุกข้แหละเพราะห้วงมัน กลัวหาย กลัวหมด

อาตมาเชื่อว่าคุณทุกข้แน่ๆเลย ขนาดอาตมายังทุกข้เพราะอาตมาเหลืออยู่บาตรเดียว คุณทุกข้ที่คุณต้องจ่ายนะ คุณต้องหาแล้วต้องจ่าย แต่ของอาตมาไม่ต้องหาจ่ายอย่างเดียว ก่อนตายนี้มันจะหมดไหมบาตรเดียวนี้ บาตรเดียวอุปัชฌาย์ให้มานี้ อาตมาใช้ไป ๑๒ ปีแล้ว มันไม่มีที่ว่าจะหมดนะ ไม่แตกเพราะมันเป็นบาตรสแตนเลส ถ้าไปซื้อมันไม่รู้ก็บาทนะกับข้าวที่เขาใส่บาตรมา แลมเขาเอาเงินมาใส่ก็คืนไป ทั้งๆที่คนอยากได้ใช่ไหม แต่เราไม่เอา ถ้ามจริงว่าถ้าตอนนี้อาตมาอยากได้โทรศัพท์ ถ้าบอกไปจะมีคนให้มาทันทีเลยใช่ไหม แต่ทำไมอาตมาไม่เอาละ

เมื่อก่อนนั้นนะ อาหารที่เหลือมาจากพ่อท่านนี้เราอยากฉนั้นะ ทุกวันนี้ไม่อยากฉนั้นแล้ว อาตมา

หน้าที่ - ความรับผิดชอบ - อารมณ์ขัน

“อาตมายังแปลกใจอยู่นะ
อาตมาเป็นคนลาว
ทำไมพ่อท่านถึงเอาอาตมาไปเป็นปีจน
ทุกวันนี้ถึงงงอยู่
พ่อท่านต้องการศึกษาอะไรหรือเปล่า !”

“เวลาออกกำลังกายมีคนถามว่าทำไมอาตมาต้องวิ่ง
(คุณเหมือนท่านพยายามตามพ่อท่านให้ทัน)
อาตมาบอกกว่าอาตมาไม่ได้ออกกำลังกายนะ
อาตมามีหน้าที่แจกรอบ แล้วก็ต้องจับเวลา
ให้พ่อท่าน 1 ชั่วโมงร้อยรอบนะ
หน้าที่อาตมานี้ะ หนึ่ง แจกบัตรคอนครบรอบ
สอง จับเวลาว่ารอบหนึ่งมันกี่
สาม ต้องระวังว่าพ่อจะล้มเมื่อไหร่
มีหน้าที่ยังงั้นอาตมาไม่มีหน้าที่ออกกำลังกาย
อาตมาแค่วิ่งตามใส่บัตร จับเวลาแล้วก็พ่อล้ม
อาตมาไม่เห็น้อยเพราะไม่ได้ออกกำลังกาย
อาตมาระวังคุณแลพ่อท่าน”

ไม่รับ นอกจากจะถูกยึดเย็บ นอกจากพ่อท่านบอก เอ้าแบ่งหน่อย
เพราะอะไรคะ

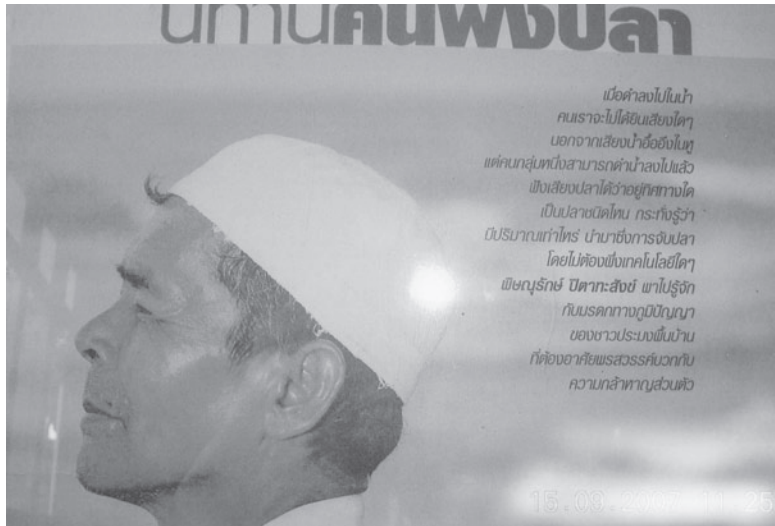
เพราะว่าอาดมารู้ว่าที่เราอยากจมนั้นเป็นกิเลสแต่ถ้าเราไม่จมนเราได้ฆ่ากิเลสคุณเข้าใจไหมทุกคนก็อยากกินอาหารของพ่อใช่ไหม คุณได้คุณก็ปลื้ม ใจปลื้มนี้มันคืออะไร แต่คุณอยากแล้วคุณไม่ได้นี่คืออะไร มันได้ฆ่ากิเลสใช่ไหมล่ะ คุณมาปฏิบัติธรรมนี้ คุณต้องการเสริมกิเลสหรือฆ่ากิเลส คุณต้องตรวจตัวนี้ให้ได้ ถ้าคุณต้องการลดละกิเลส เวลาเขาตำเขาตำหนิ อย่าไปโกรธเขา คุณอย่าไปโมโหเขา เวลาเขาใส่ความใส่ใจใส่ใจ คุณอย่าไปโมโหเขา ศึกษาให้ดี ใดๆ ขอโทษๆ อาตมาเวลาเจอผัสสะตรงนั้น ขอโทษ ขออภัย แต่ไม่ได้พูดให้เขาได้ยินหรอก จะกราบเขาด้วยเข้าไป ขออภัยนะ ขอโทษนะ
กลับมาที่หิงสาอีกที คือพ่อท่านเชื่อในอหิงสา แต่คนภายนอกเขาบอกว่าพ่อท่านชอบไปว่าคนนั้นว่าคนนี้มันเหมือนขัดแย้งไหมคะ

อาดมาว่าพ่อท่านชี้ความจริงให้คนเข้าใจ แต่เขาเข้าใจไม่ได้ เขาก็คิดว่าพ่อท่านตำหนิเขา ว่าเขา ที่จริงพ่อท่านอธิบายสังขาก็ยังไม่ได้ชี้แรงนักรอก ยังไม่ถึง ๕๐ เปอร์เซ็นต์ของที่เขาคือเป็น อาจจะถูกแค่ ๔๐ แต่เขาบอกว่า ๘๐ หรือ ๑๐๐ แต่ที่จริงพ่อท่านประมาณแล้ว แค่ ๔๐ ถึง ๗๐ ประมาณนี้จะประมาณอยู่ แต่เขามองในลักษณะของโลกีย์ ซึ่งพ่อท่านพูดไปในลักษณะของโลกุตระ มันจะแตกต่างกันมาก พ่อท่านเคยบอกว่าท่านจะตายภายใน ๕ วัน ๗ วันก็ได้ เพราะพูดความจริงนี้แหละ ความจริงที่ถูกต้องด้วย ดังนั้นพ่อไม่เอาถึงขั้นนั้นหรอก ขนาดนี้ๆพ่อท่านก็ประมาณ เหมือนเรากินข้าวนะ คุณกินมากขนาดไหนก็แค่อิ่ม นอกจากคุณจะไม่มีโอกาสเท่านั้นเอง จริงๆแล้วปฏิบัติธรรมนี้ เราจะเห็นทุกอย่างขึ้น สมัยเป็นฆราวาสเราก็เห็นทุกขระดับหนึ่ง พอมาเป็นนักบวชเราก็เห็นทุกขอีกระดับหนึ่ง มันเป็นเสต็ปขึ้นมา อาตมาเคยพูดว่าถ้าเราแค่ศึกษานี้จะรู้สึก ศาสนาเพิ่งผ่านมาสองพันห้าร้อยกว่าปี ถ้าเราปฏิบัติเพิ่มความเข้มข้นเราจะเจอศาสนาเพิ่งผ่านไป เพียง ๒,๐๐๐ ปี คุณเพิ่มอีกหน่อยเพิ่งผ่านไป ๑,๕๐๐ ปี เพิ่มไปอีกหน่อย มันเพิ่งผ่านไป ๑,๐๐๐ ปีแล้วก็เหลือ ๗ ร้อยปี เหลือ ๗ เดือน คุณดูหนังสือสมาธิพุทธรูปสุดท้ายที่เขาทำเป็นเขาวงกตคิด ตอนแรกๆนี้เริ่มเดินขึ้นเขาคนเยอะ แล้วเป็นเงาไล่ไปๆ ตกมิจฉาที่ภูฏี ตกเขาตาย ก็สุดท้ายนี้เหลืออยู่หนึ่งเดียว ๕ สิ่งที่มีมันตายไปก็คืออะไร ก็กิเลสทั้งนั้นที่มันหายไป มันคือกิเลสทั้งนั้นที่เราบอกว่าเอ๊ะ นี่ก็ดี นั่นก็ดีนะ ทิ้งไปเลย มันมีดีกว่านั้นอีก สุดท้ายแล้วตัวของคุณก็ต้องทิ้งแล้วคุณจะทำสิ่งที่ดีที่สุด

ชีวิตพอเพียง

สาธิต จิวทรัพย์เด่น

เรียบจบอบ ใ้ะอิห่มา่มรห่หิม สะอุ

สังคมไทยรู้จักใ้ะอิห่มา่มรห่หิม สะอุ ในหลายบทบาท คนฟ่งปลา นักอนุรักษ์ ผู้นำศาสนา และเกษตรกรปลูกพืชผักไร้สารพิษ ไม่ว่าจะมุมไหนเขาคือผู้ใ้ชีวิตตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงมาตลอด

“หลักศาสนาอิสลามไม่เน้นเรื่องรวย จริงๆแล้วเศรษฐกิจพอเพียงนั้นเอง ตามศาสนาจะมีแต่ใ้กับใ้ ไม่หวังผลตอบแทน ใครใ้ใ้แล้วหวังจะใ้ประโยชน์กลับมามี ถือว่าไม่ได้บุญ” รห่หิม เล่า

ถิ่นพำนักเขาอยู่บ้านเลขที่ ๕๘/๒ ม.๒ บ้านตลิ่งชัน ต.ตลิ่งชัน อ.จะนะ จ.สงขลา บ้านหลังเล็กๆติดชายทะเล รายรอบบ้านเพาะปลูกพืชท้องถิ่นหลายชนิดที่กำลังจะสูญเสียพันธุ์ และกองปุ๋ยจ้พวกขี้วัว ขี้แพะ

ไต่ะอิหม่ามร่อหีม สะอ

“

เมื่อมองเด็กต้องเข้าใจว่า
เด็กดีกว่าเรา
เพราะเกิดมาได้ไม่นาน
ยังไม่มีโอกาสทำชั่ว

หลังเรียนจบชั้นประถม ๔ ร่อหีมเรียนศาสนาที่ปอเนาะดวนมีด ๖ ปี แล้วเรียนศาสนาโดยตรงที่ปัตตานี จบแล้วกลับบ้าน พี่น้องตั้งให้เป็นไต่ะอิหม่าม ทำงานอยู่ ๑๐ กว่าปี

“เราเรียนมาเพื่อจะมาสั่งสอนพี่น้องเรื่องศาสนาโดยเฉพาะ เนื่องจากพระผู้เป็นเจ้าบอกว่า หากใครรู้จักจริงเรื่องศาสนาแล้วจะไม่อดตาย”

ร่อหีมตัดสินใจทำงานสายธรรมะ เขาคิดว่าคนที่มั่งเงินมากที่สุดแล้วก็ยังไม่สบายใจ ได้เงินมา ๑ ล้านก็กลัวว่าจะหมดไป ถ้าหากว่ามีเงินมาก ใจจะละโมภคิดว่าจะต้อง มีมากอยู่ตลอดเวลา แต่ว่าถ้าหากเรียนมาในสายศาสนาได้อยู่พอकिनก็สบายใจแล้ว

คนเราเกิดมา เกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นเงื่อนไขธรรมดาของชีวิตที่ทุกคนต้องประสบอยู่แล้ว

ร่อหีมเองตั้งใจทำงานเพื่อรับใช้ศาสนา คนในหมู่บ้านเมื่อก่อนเกรงกลัวไต่ะอิหม่ามมาก เช่น หากว่ามีคนตาย เป็นหน้าที่ไต่ะอิหม่ามซึ่งต้องไปทำตามหน้าที่ จะห่อมะหยัด ๑๐ อาบน้ำคนตาย ล้วนเป็นหน้าที่ของไต่ะอิหม่ามทั้งหมด

“ตามหลักการจริงๆ เมื่อมีคนตายจะดีกลองให้สัญญาถน ถ้าเป็นผู้หญิงจะดี ๕ ครั้ง ผู้ชาย ๖ ครั้ง เราอยู่ที่บ้านได้ยินเสียงกลองก็รู้ เราจะไปไหนไม่ได้แล้ว ต้องไปอาบน้ำให้ ไปห่อผ้าให้วิธีห่อผ้าอาบน้ำ ถ้าไม่เรียนจะทำยากอยู่เหมือนกัน คือคนผู้ชายจะห่อ ๓ ชั้น ผู้หญิงห่อ ๗ ชั้น วิธีฝังก็ต้องบอกว่าทำแบบนี้ๆ”

การเรียนศาสนาในความหมายของร่อหีมก็คือ เรียนรู

ฐานของการปฏิบัติตัวในชีวิตประจำวันของมุสลิม โดยเอา
คำของศาสดา หรือเอาวิถีชีวิตของศาสดามาเป็นแบบอย่าง
ในการใช้ชีวิตทั้งหมด

“เราต้องรู้เรื่องคนตาย เรื่องพิธีกรรมการแต่งงาน จะ
ต้องรู้ว่าคนนี้แต่งงานให้ไม่ได้ คนที่เป็นผู้หญิงมากินนมของ
แม่ของผู้ชาย กินติดต่อกัน ๕ ครั้ง จะแต่งงานกันไม่ได้ ถือ
ว่ามีความเป็นแม่ลูกกัน ต้องเรียนพิธีกรรมมากเหมือนกัน”

ระหว่างที่เป็นโต๊ะอิหม่าม รอหีมออกทะเลไปถึงปัตตานี
นราธิวาส

หันหลังให้ทะเล รอหีมมาทำการเกษตร เริ่มจากทำ
สวนมะพร้าว แต่ราคาไม่ดีจึงหันมาปลูกมะม่วงนาทับ ก็เจอ
ปัญหาเดียวกัน จนกระทั่งหันมาปลูกที่ดินทุ่งนาปลูก
สวนยางพารา

ทุกวันนี้เขาตื่นเช้าที่จักรยานไปสวนห่างจากบ้านราว ๒
กิโลเมตรเป็นการทำสวนโดยยึดหนทางเกษตรแบบอินทรีย์ไร้สาร
พิษ ในสวนยางพาราเขาปลูกพืชทุกอย่างที่ต้องนำมาบริโภคเอง
แตงโม แตงกวา ผักบุ้ง มันเทศ ฯลฯ

“เราอยากกินอะไร ก็จะไปปลูกอย่างนั้น ปลูกไว้กินเอง
ไม่มีการซื้อ เหลือกินจึงจะขาย” รอหีมเล่า เขาไม่เชื่อว่าคน
ปลูกผักจะบอกความจริงเรื่องการใช้สารเคมีอันตรายกับผัก
ที่ปลูกมาขาย เพราะเคยเจอมามากแล้ว จึงไม่อยากเห็นคน
อื่นโกหกอีก เขาเลยปลูกกินเองอีกทั้งมีความสุขกับสิ่งที่ทำ
ด้วยใจรัก

“เด็กทุกวันนี้ อาจไม่รู้ว่าการอยู่กับธรรมชาตินั้น
เป็นอย่างไร ตลอดชีวิตผมคิดหนักกับเรื่องนี้ ในคัมภีร์

เครื่องมือหากินในอดีต

หากมองคนที่แก่กว่า
ก็ต้องคิดว่าคนแก่ดีกว่า
เพราะเขาทำดีมาก่อน
เป็นหลักการศึกษา
ที่ให้มองโลกในแง่ดี
เป็นเรื่องที่มุสลิม
ต้องฝึกใจอย่างนั้น

”

ผลผลิตในความงาม

สวนยางที่อุดมสมบูรณ์

อัลกุรอานบอกเอาไว้ว่าภูเขานั้นเป็นตะปูของโลก ถ้าเราไม่ทำลายภูเขาก็คือไม่ทำลายโลก”

หากความเป็นจริงอันเจ็บปวดที่เห็น อยู่ทุกเมื่อเชื่อกันคือ รถแบ็คโฮโคร พังภูเขา อย่าง ง่ายตายลูกแล้วลูกเล่า ปัญหาที่ตามมาเห็นได้ชัดคือน้ำท่วม ที่บ้านตลิ่งเห็นชัด สมัยก่อนฝนตกติดต่อกัน ๑๐ วัน ๑๐ คืน น้ำก็ไม่ท่วม แต่ปัจจุบันตกไม่นานก็ท่วม

“เขามักมองกันว่าน้ำท่วม เกิดจาก เราไปทำลายป่าหรือธรรมชาติอย่างอื่นมากมาย แต่เรามองว่าสำคัญที่สุดคือการทำลายพื้นที่ชุ่มน้ำอันเป็นที่รองรับน้ำ เมื่อชุดดิน ภูเขาสามารถที่รองรับน้ำ เหล่านี้มันก็ต้องท่วม” รอหีมยังหมายถึงโรงงานอุตสาหกรรมหลาย แห่ง ที่เข้ามา ร่วมสร้างปัญหาเหล่านี้ให้กับ ท้องถิ่น

การปลูกผักโดยไม่ใช้สารเคมี นับเป็นการอยู่ร่วมกับธรรมชาติโดยไม่ไปทำลายธรรมชาติ

อย่างหนึ่ง รอหีมจึงชักชวนให้เพื่อนหันมา ปลูกแบบนี้บ้าง เขาบอกว่าไม่อาจขวาง กระแสโลกที่กำลังทำลายธรรมชาติอย่าง หนักทุกวันนี้ได้ แต่ถ้าทำตามธรรมชาติแค่ ๓๐% ก็ยังดี แต่ยามใดเอาแนวคิดเกษตร แบบธรรมชาติ การทำน้ำหมักปลา ปุ๋ยหมัก ปุ๋ยคอก เลิกใช้ยาฆ่าแมลง ไปพุดให้คนอื่นฟัง กลับถูกหาว่าโง่

“ทุกวันนี้เพื่อนล้อว่ากินแต่ผักบุ้ง แล้วมั่ง เราก็บอกว่าใครไม่เห็นด้วยไม่เป็นไร” ความคิดบางอย่างไม่อาจทำให้คนอื่นคล้อย ตามได้ เขาเข้าใจว่าโลกทุกวันนี้เป็นคนละ แบบแล้วอาจจะเป็นเรื่องยากที่ความคิดบาง อย่างจะถูกยอมรับง่าย

อย่างไรก็ตามคนที่ไม่เข้าใจและทำลาย ธรรมชาติจะเกิดผลกระทบถึงตัว อย่างการทำลายภูเขาตามที่กล่าวไว้ในคัมภีร์อัลกุรอาน จะทำให้เกิดแผ่นดินไหว คนไม่เชื่อก็ไม่เป็นไร

แต่ทุกวันนี้แผ่นดินไหวมากขึ้น บ่อยขึ้น
ธรรมชาติมีกฎเกณฑ์ที่ชัดเจนแน่นอนตายตัว
สร้างทุกอย่างลงตัวดีแล้ว ถ้ามนุษย์ไปแตะ
ต้องทำลายสิ่งหนึ่ง จะกระทบสิ่งอื่นเป็นลูก
โซ่ตามมาไม่รู้จบ

รอหีมสนใจภูมิปัญญาท้องถิ่นอย่าง
จริงจัง เขาเล่าว่าคนสมัยก่อนทำปุ๋ยโดยการ
เอาขี้วัว ดินปลวก และเปลือกกุ้ง มาคลุก
เคล้าใส่แฉ่งโม ส่วนการขยายพันธุ์เอาผล
แฉ่งโมแขวนไว้บนเสาแหวก ทิ้งไว้เกือบห้า
เดือนเพื่อรอการปลุกรอบใหม่ ผ่านไปครบ
กำหนดแฉ่งโมนั้นก็ยังไม่เน่า ฝาออกเอา
เมล็ดมาปลูกได้ผลดี เขาจะละเอียดถึงขนาดว่า
เมล็ดแฉ่งโมนั้นมีการเรียงแตกต่าง กันไป
ตามสภาพดินฟ้าอากาศ ซึ่งนับว่าเป็นเรื่อง
แปลกมาก คนในอดีตจึงเลือกเฉพาะแฉ่งโม
เดือนหกมาขยายพันธุ์

“แต่ทุกวันนี้ ทำอย่างนั้นไม่ได้ แฉ่งโมน่า
ภายในหนึ่งสัปดาห์คิดว่าเกิดจากการใช้สารเคมี”

อย่างไรก็ตามแฉ่งโมของรอหีมไม่ใช่สาร
เคมี เป็นที่ต้องการของคนทั่วไป โดยเฉพาะ
ผู้ป่วยที่ต้องการกินแฉ่งโมแต่มักถูกห้าม ต้อง
เดินทางมาเสาะหาแฉ่งโมของรอหีมแห่งบ้าน
ตลิ่งชัน คนที่ถามรอหีมว่าผักของเขาไร้สารพิษ
จริงหรือเปล่า เขาจะโกรธมาก เพราะความ

จริงยืนยันอยู่แล้ว ใครไม่เชื่อก็ไม่ต้องมาซื้อกิน
แต่คนส่วนมากบอกกันปากต่อปาก วันไหน
มีผักเขาออกขาย จะหมดในเวลาอันรวดเร็ว
หรือไม่ก็มีคนตามมาซื้อถึงบ้าน

รอหีมสนุกกับการลองผิดลองถูก
เรียนรู้ด้วยตนเองทุกเรื่อง การทำน้ำหมักโดย
ใช้ปลา การคิดสูตรปุ๋ยให้เหมาะกับพืชแต่ละ
แบบ การกำจัดแมลง บางอย่างล้มเหลว
ก่อนเห็นผล เขามีหลักอยู่อย่างหนึ่งว่าการ
ทำเกษตรต้องทำจริง มั่นใจ จึงจะเห็นผล
มัวคิดล้งเลวจะสำเร็จหรือไม่ มักจะไม่ได้ผล
ในที่สุด

วิถีแบบใหม่ล้างผลาญธรรมชาติ ทำ
ให้ความหลากหลายทางธรรมชาติทั้งพืชและ
สัตว์ที่ตลิ่งชันหายไป สมัยก่อนถึงหน้าทำนา
ก็มาทำนากัน เดิมไม่มีไถที่นาดอนใช้จอบขุด
หลุมปลูกข้าวสลับกับหลุมปุ๋ยซึ่งปุ๋ยที่ใช้ได้มาจาก
เอากลิ้งหมักกับปลาหลังเขียว ปรากฏว่าข้าวตก
ได้ผลดีมาก หลังจากมีโรงงานเกิดขึ้นหลาย
แห่งพื้นที่นอไม่ได้ทำนาอีก

หมู่บ้านตลิ่งชันเปลี่ยนแปลงไปมาก
นับแต่ช่วงปี ๒๕๔๐ เกิดโครงการท่อก๊าซ
และโรงแยกก๊าซไทย-มาเลเซีย ในพื้นที่
ตำบลตลิ่งชันในช่วงความขัดแย้ง รอหีมเอง
ไม่ได้เข้าข้างใคร ในฐานะอดีตผู้นำศาสนาที่

ภาพบน - ภรรยาคู่ทุกข์ คู่ยาก
 ภาพกลาง - ชาวบ้านที่มารับการอบรม
 ภาพล่าง - ชาวบ้านร่วมกันทำปุ๋ย

คนนับถือ รอหีมคิดเพียง
 ไม่ว่าฝ่ายค้านหรือฝ่ายสนับสนุนก็
 ให้อยู่ร่วมกันได้ เขาอยากจะสอน
 ให้คนดีกัน

ในวัย ๖๓ ปี รอหีมเห็นบอก

ว่าเข้าสู่วัยชรา ตามหลักอิสลาม ต้องทำให้เป็นตัวอย่างแก่เด็กรุ่นหลังถ้าไม่ทำความดีก็ไม่รู้จะอยู่เพื่ออะไร

“เมื่อมองเด็กต้องเข้าใจว่าเด็กดีกว่าเรา เพราะเกิดมาได้ไม่นานยังไม่มีโอกาสทำชั่ว หากมองคนที่แก่กว่าก็ต้องคิดว่าคนแก่ดีกว่า เพราะเขาทำดีมาก่อน เป็นหลักการศาสนาที่ให้มองโลกในแง่ดี เป็นเรื่องที่มุสลิมต้องฝึกใจอย่างนั้น”

สี่สิบปีแล้วที่เขาไม่เคยนั่งร้านน้ำชา การจับกลุ่มพูดคุยกันในร้านน้ำชาตามความนิยมอยู่ในคนหนุ่มมากจริตของคนรุ่นใหม่ ชอบพูดชอบคุย แม้จะเป็น การฟังข่าวสาร หากมักจะนำไปสู่การกล่าวถึงให้ร้ายคนอื่น ยิ่งไปนั่งฟังคนอื่นพูดถ้าเห็นว่าพูดสิ่งไม่ดีตามหลักศาสนาจะต้องห้ามคนนั้นด้วย เขาเลยไม่นั่งร้านน้ำชา ยกเว้นเหตุจำเป็นจริงๆ จะใช้เวลาให้น้อยที่สุด และถ้าเห็นว่าการสนทนานำไปสู่ความคิดตั้งกล่าวจะคอยบอกคนอื่นให้ทราบ

“เราไม่มีเงินฝากในธนาคาร อาจมีเงินสะสมเอาไว้ให้ลูกหลานสำหรับการเรียนอยู่บ้าง ลูกชาย ๖ คน เราส่งเสริม มีคนถามเราเรื่องนี้เราบอกว่า ไม่มีเงินฝากแต่ไม่มีหนี้สิน เราไม่รวย แต่มีสวน มีที่ดิน มีผักไว้กิน มีภูมิปัญญาแค่นี้ก็อยู่สบายอยากกินได้กินก็พอแล้ว”

รอหีมมองโลกยุคใหม่ว่าผู้คนกำลังใช้ทรัพย์สินการอย่างไม่รู้คุณค่าในทุกเรื่อง เหตุการณ์ครั้งหนึ่งเดินทางไปยังหนังสือร้องเรียนสมาชิกรัฐสภา(ส.ว.) ที่หาดใหญ่ ในร้านอาหารแห่งหนึ่งพบว่าบนโต๊ะอาหารสว.

มีอาหารเหลือรอทิ้ง จำนวนมากพอจะเลี้ยงคนในหมู่บ้านได้อีกหลายเท่าของคนที่นั่งกินในร้านอาหารแห่งนั้นด้วยซ้ำ

“น่าจะคิดว่าคนระดับนั้นเรียนสูง มีความรู้ มุสลิมก็มี แต่กลับไม่มีสำนึกใน คนแบบนี้ถือว่าเป็นเพื่อนกับมารร้าย ถ้าเป็นเราจะวางแผนว่ากินเท่าไร ควรจะสั่งจานเล็ก จานกลาง จานใหญ่ จะได้กินให้หมด เรากินข้าวกวาดหมดไม่มีเหลือ เชื่อกันว่าข้าวเม็ดสุดท้ายในจานจะเป็นสิริมงคล อันนี้ไม่ใช่เฉพาะมุสลิม อย่างคนจีนเขาก็สอนว่าข้าวเม็ดสุดท้ายทำให้ฉลาด คิดดูว่าแค่เหลือข้าวในจานคนละ ๕ เม็ด ทั่วโลกจะเป็นเท่าไร คนรวย คนมีอำนาจมักไม่สนใจเรื่องนี้ ถึงเวลาต้องคิด”

รอหิมเห็นว่าจุดสูงสุดของศาสนาเป็นสิ่งที่เดียวกัน เพียงแต่ต้องศึกษาให้ทะลุเท่านั้น ก็จะหลายกำแพงกันระหว่างกันไปได้หมด มุสลิมอย่างเขานอกจากเคร่งครัดปฏิบัติตามบทบัญญัติทางศาสนาของตนแล้ว ยังต้องสร้างสายใยไมตรีจิตกับเพื่อนำมิตรต่างศาสนา ด้วยการเข้าวัด สันทนาธรรม แลกเปลี่ยนเรียนรู้กับพระภิกษุผู้ปฏิบัติดี ร่วมทำกิจกรรมสร้างสรรกับฆราวาสชาวพุทธ เช่น ร่วมสมาคมเกษตรอินทรีย์วิถีไท ผลิตอาหาร

ปลอดภัยเพื่อสุขภาพผู้บริโภค

รอหิมย้อนความหลังให้ฟังว่า พี่น้องไทยพุทธกับไทยมุสลิมเป็นพี่น้องกันมานานนับแต่เดิมในหมู่บ้านเดียวกันเราสมัครสมานรักใคร่ปรองดองกันดูจรรยาติมิตร เอื้อเฟื้อเกื้อกูลแบ่งปันกัน เมื่อฝ่ายพุทธมีงานบุญ มุสลิมก็ไปร่วมงาน ฝ่ายมุสลิมจัดงานบุญ พี่น้องไทยพุทธก็มาช่วยงานมิได้ขาด เป็นความอบอุ่นเบิกบาน เป็นความงามในสังคมมนุษย์ เป็นพลังของศาสนาที่อยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขไม่เคยใช้ความรุนแรงเข้าหาหันกันให้แผ่นดินลูกเป็นไฟ ดังที่เป็นอยู่ใน ๓ จังหวัดชายแดนใต้ทุกวันนี้ นั่นไม่ใช่แผ่นดินธรรมไม่ใช่วิถีธรรม ผู้ที่ก่อกรรมทำเข็ญเช่นนี้แม้จะประกาศตนว่า เคร่งครัดในศานาก็ตาม แต่แท้จริงแล้วเขาเหล่านั้นคือผู้มีตบอดไร้ทางนำเข้ามาถึงแก่นธรรมในศาสนาของตน

ถึงเวลาแล้ว ที่ไทยทั้งผองต้องประสานใจให้เป็นหนึ่งเดียวกัน ยึดมั่นในคุณธรรมความดี ปลุกฝังค่านิยมอหิงสาให้หยั่งลึกลงในจิตวิญญาณของทุกสถานเราบ่มเพาะให้เมล็ดพันธ์แห่งความรักแตกหน่อชูช่อ ส่งกลิ่นหอมอบอวลไปไกลในแผ่นดิน

ธรรมะกับการเกษตร
 สมนะเลี้ยวทีล ชาตาวโร

น ต่ กมฺมํ กตํ สาธุ ยํ กตฺวา อนุตฺตปฺปติ
ทำกรรมใดแล้วเดือดร้อนในภายหลัง
กรรมนั้นทำแล้วไม่ตี

เคยคุยกับเพื่อนร่วมงานเสมอว่า เมืองไทยเราเป็นประเทศที่อุดมสมบูรณ์ที่สุดแห่งหนึ่งในโลก โบราณยังพูดเสมอว่า “ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว” แต่เดี๋ยวนี้ “ในน้ำไม่มีปลา ในนาก็มีแต่น้ำเน่าๆ” เพราะเกษตรกรยังติดเหล้าติดเบียร์กันทุกบ้านทุกครอบครัว ฐานะยากจนอยู่แล้วยังจนหนักลงไปอีก ในที่สุดก็ขายไร่ขายนาให้นายทุนตั้งโรงงานผลิตน้ำเน่า น้ำเสีย และสิ่งแวดล้อมอื่นๆ เสียไปหมด มีตัวอย่างในเขตอุตสาหกรรมเยอะแยะในบ้านเมืองเรา จนชาวบ้านเจ็บป่วย น้ำในแม่น้ำเจ้าพระยาก็เน่า ปลาตายเป็นลึบๆ โลเมตรอย่างที่เป็นข่าวเมื่อเร็วๆ นี้

ยังมีคนอีกกลุ่มหนึ่งที่พยายามกอบกู้ระบบนิเวศวิทยา รักษา ธรรมชาติให้สมดุล ช่วยกันปลูกต้นไม้ และทำเกษตรประณีตตามแนว ทฤษฎีใหม่หรือเศรษฐกิจพอเพียงของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เป็นกลุ่มของ **คำเตื่อง ภาณี** ปราชญ์ชาวบ้านภาคอีสาน ทำให้หลาย ครอบครัวมีความสุข หมดหนี้ หมดสิน โดยมีหลักการง่าย ๆ คือ

ใช้พื้นที่ไม่ต้องมาก สัก ๒ - ๓ ไร่ก็พอ พื้นที่ที่มีมากกว่านั้นก็ ปลูกพืชไร่ตามฤดูกาล แต่พื้นที่ ๒ - ๓ ไร่ทำให้ประณีต มีสระน้ำเล็กๆ เพื่อเก็บน้ำไว้ใช้ได้ทั้งปี ปลูกพืชผักสวนครัวไว้กิน มีไม้ใหญ่สลัด มีทั้ง ไม้ผลไม้ป่าให้ร่มเงามีไม้ดอกไม้ประดับไว้ล่อแมลงและดูมีสีสันทำให้สดชื่น

ผู้เขียนได้ไปดูการทำเกษตรประณีตของ **สำเริง เย็นรัมย์** ที่กิ่ง อ. แคนดง จ.บุรีรัมย์ เป็นสวนสวรรค์บนพื้นพิภพจริงๆ มีคนไปขอศึกษาดูงานมาก

สวนของสำเริงมีเนื้อที่ประมาณ ๒ ไร่ มีสระอยู่กลางพื้นที่ ปลูก พืชสวนครัวเต็มไปหมด มีไม้ผลไม้ป่าอยู่รอบๆ รั้วคร่อมตลอดวัน เลี้ยง สัตว์อย่างครบวงจร ในน้ำมีปลา เลี้ยงหมูบนสระน้ำ หมูถ่ายมูลลงไป

ก็เป็นอาหารปลา เลี้ยงเป็ด เลี้ยงไก่ด้วยผักตบชวาที่อยู่ในสระ แพบ
จะไม่ต้องซื้ออาหารสัตว์ ซึ่งเป็นอาชีพส่วนใหญ่ของเกษตรกร (แต่โดย
ศีลธรรม ถ้าไม่อยากมีบาปก็ไม่ควรเลี้ยงสัตว์)

ผลดีของการทำเกษตรประณีต

๑. เหนื่อยตอนแรก แต่จะสบายตอนหลัง และสบายไปอีกยาวนานจนตลอดชีวิต

๒. ประหยัดแรงงาน ทำสองคนผัวเมียก็ไหว ไม่ต้องจ้างคนงานให้ ยุ่งยาก

๓. การทำเกษตรประณีตเห็นผลไว อย่างน้อยก็มีอยู่มีกิน ยิ่งทำยิ่งเห็นผลยิ่งสนุกเหมือนเห็นสวรรค์อยู่ข้างหน้าจะขยันดินอย่างไรู้เหน็ดเหนื่อย แต่ถ้าคนเดินไปสู่แดนประหารหรือนรก จะเดินไม่ค่อยออก แม้ใกล้ก็เดินไม่ไหวเหมือนเกษตรกรทำงานไปใช้หนี้ไปมีเจ้าหน้าที่หรือทวงเงินอยู่ข้างหน้า

๔. เมื่อทำสำเร็จจะเป็นตัวอย่างที่ดีให้เกษตรกรอื่นๆด้วย เวลามีคนมาดูงานก็จะยังมีปิติ มีกำลังใจ

๕. ถ้าคนหันมาทำเกษตรประณีตแบบพออยู่พอกินสำเร็จมากๆ ผู้คนก็จะไม่ยากจน จะมีอยู่มีกิน ครอบครัวเข้มแข็ง ชุมชนก็เข้มแข็ง

ทางทีมงานของเราได้ทำ VCD การทำ
เกษตรประณีตของ สำเร็จ เย็นรัมย์ย์ ไว้อย่าง
ละเอียด ๑ แผ่น ติดต่อกับที่ศูนย์ปรีชา ไทร.
๐๘๑-๕๕๖-๒๘๘๗ หรือคุณก้อนดิน ไทร.
๐๘๙-๖๖๗-๘๒๔๕ หรือติดตามฟังได้ทาง
สถานีวิทยุเพื่อการเกษตร AM ๑๓๘๖ KHz
ทุกวัน เวลา ๑๖.๐๐-๑๘.๐๐ น.

ผู้คนจะรักถิ่นเกิด ไม่ต้องทิ้งครอบครัวไปหา
อยู่หากินในเมืองใหญ่ รถก็จะไม่ติด ความ
แออัดในเมืองก็ไม่มาก ไม่ต้องเปลืองงบประมาณ
สร้างถนนใต้ดิน ถนนลอยฟ้าให้ยุ่งยาก

วิถีชีวิตเศรษฐกิจพอเพียง ที่สามารถนำไปใช้ได้ผลจริง อย่างเป็นรูปธรรม

เป็นหนังสือที่เขียนโดย สมณะเสียงศีล ชาตวโร
รวบรวมเกร็ดความรู้ วิธีพึ่งตนเองด้านการเกษตรอย่างง่าย
โดยไม่ต้องลงทุนแต่ได้ผลดีเยี่ยมไว้หลายเรื่อง

ราคา ๓๐ บาท

รายละเอียดสอบถามได้ที่ ร้านธรรมทัศน์สมาคม

ถ. นวมินทร์ ๔๘ กทม. ๑๐๒๔๐

อหิงสา อโหสิ
จิตเป็นมิตรกับทุกคน
แม้เขาเลวร้ายเหลือทน
หมั่นฝึกฝนเมตตารธรรม

เมตตาอหิงสา (เอกราชชาดก)

พระ ศาสตราประทับอยู่ ณ พระวิหารเชตวันที่กรุง
สาวัตถีนครหลวงของแคว้นโกศล ได้ตรัสถึง **อามาศย์ผู้มีศีลคน
หนึ่ง** ซึ่งมีอุปการะเป็นอันมากแก่ **พระเจ้าปเสนทิโกศล** เพราะ
เป็นผู้จัดการกิจทั้งปวงให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี พระราชาจึง
ได้ประทานยศใหญ่โตแก่ **อามาศย์** นั้น

ด้วยเหตุนี้ **อามาศย์** อื่นๆพากันริษยา ทนไม่ได้ที่จะคอยต่อ
เสียดกล่าวร้าย ยุยงให้พระราชาเล่นงาน **อามาศย์** นั้นอยู่เสมอๆ
จนในที่สุดพระราชาทรงหลงเชื่อ ยังไม่ทันพิจารณาโทษ ก็รับ
สั่งให้จองจำ **อามาศย์** นั้น โดยล่ามด้วยโซ่ตรวนแล้วขังไว้ใน
เรือนจำ

อามาศย์ นั้นถูกขังไว้ผู้เดียวในห้องขัง กลับอาศัยความ
สงบระลึกถึงคุณแห่งศีล จนเกิดเอกัคคตาจิต (จิตสงบ
แน่วแน่ มีอารมณ์เป็นหนึ่งเดียว) พิจารณาสังขารทั้งหลาย
เป็นของไม่เที่ยง เป็นทุกข์ กระทั่งได้บรรลุ **โสดาปัตติผล**

ครั้นต่อมา พระราชาทรงทราบความจริงแล้วว่าอำมาตย์นั้น
ไม่มีความผิดใดๆ จึงให้ปล่อยตัว และพระราชทานยศยิ่ง
ใหญ่กว่าเดิมอีก

อำมาตย์เมื่อพ้นเคราะห์แล้ว ได้ไปเข้าเฝ้าพระ
ศาสดาที่พระวิหาร พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสถามว่า

“ท่านอำมาตย์จริงหรือไม่ ที่ท่านต้องถูก
กักขังจองจำ โดยมีได้กระทำความผิดใดๆเลย”

“จริงพระเจ้าข้า ข้าพระองค์โดนลง
ทัณฑ์อย่างหาประโยชน์มิได้ แต่ในที่คุมขังนั้น
ข้าพระองค์ได้กระทำความดีจากสิ่งที่ไม่
ประโยชน์มิได้ บังเกิดโศกบาปตัดผลขึ้นแก่ตน”

พระศาสดาทรงสดับเช่นนั้น จึงตรัสว่า

“ดูก่อนอำมาตย์ มิใช่ท่านเท่านั้น ที่ทำ
ประโยชน์ได้จากสิ่งที่ไม่ใช่ประโยชน์ แม้โบราณ
บัณฑิตในกาลก่อนก็เคยได้ทำมาแล้วเหมือนกัน”

อำมาตย์ได้ยินอย่างนั้น ก็ทูลอาราธนา(นิมนต์)ให้ทรงเล่า พระศาสดาจึงตรัสเล่าเรื่องนั้น

ในอดีตกาล โอรสของพระเจ้ากรุงพาราณสีแห่งแคว้นกาสิ เดิบโตเจริญวัยขึ้นแล้ว ได้ร่ำ
เรียนศิลปศาสตร์สำเร็จทุกแขนง ครั้นพระราชบิดาสวรรคต จึงขึ้นครองราชสมบัติแทน มีพระนามว่า
เอกราช ทรงเป็นธรรมราชา ปกครองประชาชนด้วยธรรมะ ทรงรับสั่งให้สร้างโรงทานไว้ ๖ แห่ง
คือที่ประตูพระนครทั้ง ๔ ด้าน กับประตูพระราชวัง และที่ท่ามกลางพระนคร

ทรงให้ท่านแก่ผู้ยากไร้ คนกำพร้า และคนเดินทาง อีกทั้งพระองค์ยังทรงรักษาศีลถืออุโบสถ
(ถือศีล ๘) ด้วยความเมตตากรุณา เ็นดูต่อสรรพสัตว์ทั้งปวง ประดุจตั้งมารดาบิดารักเอ็นดูบุตร

ของตน

ครานั้นเอง มีอำมาตย์ผู้หนึ่งมุ่งหมายคิดขบถภายในพระนคร พวกอำมาตย์อื่นๆพากันกราบ
ทูลให้พระราชาทรงทราบ พระเจ้าเอกราชจึงให้สืบหาความจริง จนแจ้งชัดด้วยพระองค์เอง แล้ว
รับสั่งให้อำมาตย์นั้นเข้าเฝ้า ตรัสว่า

“คนทรยศ เจ้าทำกรรมไม่สมควรเลย อย่านอนแวนแคว้นของเราอีกต่อไป
จงนำทรัพย์ของเจ้าและลูกเมียไปอยู่ที่อื่นเสียเถิด”

อำมาตย์นั้นจึงต้องออกจากแคว้นกาสี เดินทางไปยังแคว้นโกศล แล้วหาทางเข้ารับราชการ
อยู่กับเจ้าแคว้นโกศลพระนามว่าทัพพะเสน ตั้งใจทำงานจนเป็นที่ไว้วางพระราชหฤทัยของพระ
ราชา

วันหนึ่งอำมาตย์ได้กราบทูลพระเจ้าทัพพะเสนว่า

“ขอเดชะ อันราชสมบัติในกรุงพาราณสีนั้น เปรียบเสมือนรวงผึ้งที่ปราศจากตัวผึ้ง เพราะ
พระราชอาอ่อนแอ พระองค์สามารถยึดราชสมบัติได้ง่ายดาย อาศัยผลพวงหะจันจำนวนน้อยเท่านั้น”

แต่พระเจ้าทัพพะเสนไม่ทรงเชื่อมันนัก ในคำบอกเล่าของอำมาตย์นั้น เพราะพาราณสีเป็น
เมืองใหญ่โต พระเจ้าเอกราชก็ทรงมีอำนาจมาก เมื่ออำมาตย์เห็นเช่นนั้นจึงยั่วอีกว่า

“ตามที่ข้าพระองค์กราบทูลล้วนเป็นความจริง หากแม้พระองค์ไม่ทรงเชื่อ ก็โปรดส่งคน
ออกไปปล้นสะดม หมู่บ้านชายแดนของแคว้นกาสิดูเถิด เพราะหากพระเจ้าเอกราชทรงจับโจร
ไว้ได้ ก็จะมีพระราชทานทรัพย์ส่วนพระองค์แก่โจรเหล่านั้น แล้วก็จะปล่อยไป พระเจ้าข้า”

พระเจ้าทัพพะเสนได้ยืนค้ำยันหนักแน่นเช่นนั้น จึงตัดสินใจทดลองส่งคนไปปล้นหมู่บ้าน
ชายแดน แล้วในที่สุดบรรดาโจรก็ถูกจับกุมตัวได้ โคนกุมตัวไปให้พระเจ้าเอกราชทอดพระเนตร
พระราชาก็ทรงรับสั่งถาม

“เหตุใดพวกเจ้าจึงพากันมาปล้นชาวบ้านเล่า”

พวกโจรแสร์กรบาทูลว่า

“ขอเดชะ พวกข้าพระพุทธเจ้ายากจน ไม่มีจะกิน จึงจำเป็นต้องปล้นผู้อื่น เพื่อความอยู่รอดของ
ชีวิตตน”

พระราชาก็ฟังดังนั้นแล้ว ทรงเกิดจิตเมตตาสงสาร ตรัสว่า

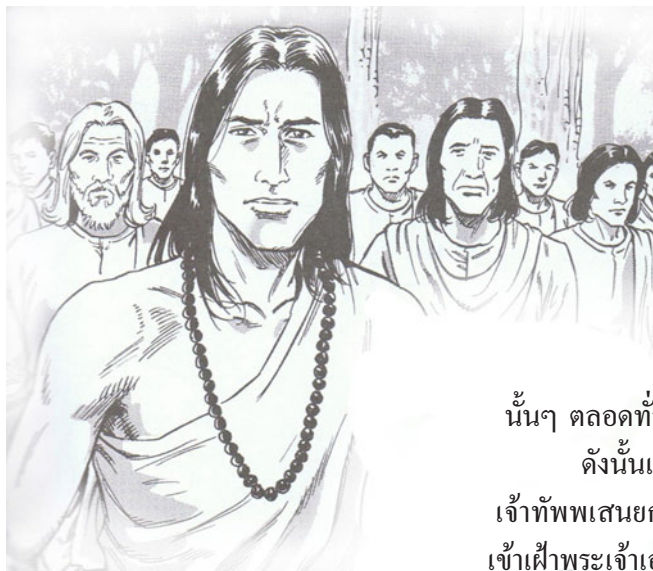
“ก็เมื่อเป็นอย่างนั้น ทำไมพวกเจ้าจึงไม่พากันมาหาเราเล่า เอาละ ! นับตั้งแต่นี้ต่อไป ห้ามพวกเจ้าไปปล้นผู้คนอื่นเช่นนั้นอีก”

จากนั้นพระเจ้าเอกราชทรงพระราชทานทรัพย์ส่วนพระองค์ให้ แล้วปล่อยตัวโจรเหล่านั้นไป โจรทั้งหมดจึงเดินทางกลับไปยังแคว้นโกศล กราบทูลให้พระเจ้าทัพบเสนาทรงทราบตามจริง

แม้กระนั้นก็ตาม พระเจ้าทัพบเสนาก็ยังทรงไม่กล้ายกกองทัพไปรบ ได้ทรงทดลองส่งคนไปปลุกชิง ชื้อแย่งสิ่งของผู้คนในท้องถนนครุงพาราณสีอีกครั้ง เมื่อโจรโดนจับได้ พระเจ้าเอกราชก็ทรงพระราชทานทรัพย์ให้ แล้วปล่อยตัวไปอยู่นั่นเอง เมื่อเป็นเช่นนี้ พระเจ้าทัพบเสนาก็ทรงแน่วพระทัยยิ่งขึ้น

“พระเจ้าเอกราชเป็นผู้ตั้งอยู่ในธรรมโดยแท้ เป็นผู้ประกอบด้วยธรรมะอย่างยิ่ง มีพระเมตตา กรุณาเกินจะเปรียบประมาณได้ เป็นที่ของเราที่จะฉกฉวยโอกาสได้เปรียบนี้ไว้”

ฉะนั้นจึงทรงดีพระทัยยกกองทัพเสด็จออกไป หมายยึดราชสมบัติในกรุงพาราณสีให้จงได้ ฝ่ายกรุงพาราณสีนั้น มีนักรบเก่งกาจอยู่ประมาณหนึ่งพันนายล้วนแต่แก่ล้ากล้าอาหาญเป็น

เยี่ยมซึ่งใครๆไม่อาจจะทำลายได้เลย แม้แต่ช้างที่ตกมันจะวิ่งมาตรงหน้า นักรบทุกคนก็จะอยู่สู้ไม่ถอย หรือแม้สายฟ้าฟาดลงที่ศีรษะ นักรบทุกคนก็ไม่หวาดหวั่นเกรงกลัว หากพระเจ้าเอกราชทรงพอพระทัยในราชสมบัติใด นักรบเหล่านี้ก็สามารถจะยึดครองราชสมบัติ

นั้นๆ ตลอดทั่วชมพูทวีป นำมาถวายให้ได้ ดังนั้นเมื่อนักรบทั้งหลายได้ข่าวว่า พระเจ้าทัพบเสนยกทัพมาหมายตีกรุงพาราณสี จึงเข้าเฝ้าพระเจ้าเอกราช แล้วกราบทูล

“ขอเดชะ พระเจ้าทัพพเสนนำพลพาหนะมา เพื่อยึดครองกรุงพาราณสี ข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลายขอพระราชทานพระบรมราชานุญาต ยกทัพออกไปจับพระราชแห่งแคว้นโกศลเหมือนเสียให้เข็ดหลาบ จะได้มีกลิ่นรุกรักๆเขตแดนเข้ามาอีก”

แต่พระเจ้าเอกราชทรงห้ามเอาไว้

“ท่านทั้งหลายอย่าไปต่อสู้กันเลย เราไม่ต้องการให้คนอื่น ๆ มาลำบากเพราะเรา ถ้าหากพระเจ้าทัพพเสนอยากได้ราชสมบัตินี้จริงๆแล้ว เราก็จะให้ครอบครอง”

เมื่อพระเจ้าทัพพเสนกรีธาทัพมาถึงชนบทชั้นกลาง เหล่าอำมาตย์กรุงพาราณสีก็พากันไปเฝ้าพระเจ้าเอกราชอีก พร้อมกับกราบทูลว่า

“ขอเดชะ เจ้าแห่งแคว้นโกศलयกกองทัพมาถึงท่านกลางชนบทแล้ว โปรดทรงพระราชทานพระบรมราชานุญาต ใ้กองทัพออกไปจับไล่ข้าศึกเถิด พระเจ้าข้า”

พระเจ้าเอกราชก็ยังทรงห้ามเอาไว้อีกดังเดิม จนกระทั่งพระเจ้าทัพพเสนยกพลมาประชิดอยู่นอกพระนคร แล้วส่งพระราชสาสน์ประกาศท้าทาย

“จงยอมยกราชสมบัติให้แก่เรา หรือว่าจะสู้รบกัน”

ดังนั้นเอง เหล่าอำมาตย์นักรบทั้งหลายจึงพร้อมใจกันเข้าเฝ้า กราบทูลพระเจ้าเอกราชอีกครั้งว่า

“ขอเดชะ พวกข้าพระพุทธเจ้าจะไม่ยอมยกกรุงพาราณสีให้เด็ดขาด และจะไม่ให้พระเจ้าทัพพเสนยกทัพเข้าเมืองมาได้ แต่จะออกไปจับกุมตัวเจ้าโกศลราชมามอบให้พระองค์ จากที่นอกพระนครนั้นแหละ พระเจ้าข้า”

แม้ทั้งหลายจะกล่าวอย่างไรก็ตาม พระเจ้าเอกราชก็ยังทรงห้ามปรามไว้ ไม่ยินยอมให้เกิดการสู้รบเข่นฆ่ากันขึ้น แล้วทรงตอบพระราชสาสน์ถึงพระเจ้าทัพพเสน

“เราจะไม่รบฆ่าฟันกันกับท่าน เจริญเข้ามายึดครองราชสมบัติเถิด”

แล้วพระเจ้าเอกราชก็มีพระกระแสรับสั่ง ให้เปิดประตูเมืองทุกด้าน จากนั้นก็ประทับอยู่เหนือพระราชบัลลังก์ รออยู่ในห้องพระโรง พร้อมด้วยอำมาตย์พันทนาย

ครั้นพระเจ้าทัพพเสนเสด็จเข้าสู่กรุงพาราณสี พร้อมกองทัพอันยิ่งใหญ่ มิได้ทรงพบเห็นผู้ที่จะเป็นศัตรูตอบโต้แม้สักคนเดียว จึงเสด็จสู่พระราชนิเวศน์ เข้าไปในพระราชวัง แล้วสั่งให้จับพระเจ้าเอกราชกับอำมาตย์ทั้งหมดเอาไว้ จากนั้นก็เข้าควบคุมทหาร ข้าราชการ ประชาชน

และชาวชนบท ให้อยู่ในอำนาจทั้งหมด แล้วจึงตรัสสั่งเหล่าทหารของตน

“พวกเจ้าจงนำพระราชากับอำมาตย์มัดมือโพล่หลังให้แน่น แล้วเอาไปที่ป่าช้า ขุดหลุมให้ลึก ฝังทุกคนลงไปแค่คอ กลบดินเสียให้แน่น ถิ่นนี้พวกหมาจึงจอกคงพากันมากินอาหารของมันจน อิ่มเป็นแน่”

เหล่าทหารก็ทำตามนั้นทุกประการ แต่แม้เหตุการณ์จะเป็นอย่างนี้แล้วก็ตาม พระเจ้า เอกราชก็มีได้ทรงอาฆาตโกรธแค้นต่อพระเจ้า ทัพเสนเลยแม้แต่น้อย ได้ตรัสกับอำมาตย์ของ พระองค์ว่า

“พวกท่านทั้งหลาย จงเจริญเมตตาจิต ให้มาก จงถือว่าพระเจ้าทัพเสนผู้มาชิงเอาราชสมบัติไป เป็นเสมือนบุตรสุดที่รักของเราเถิด”

บรรดาอำมาตย์ของพระเจ้าเอกราชล้วน ได้ชื่อว่า เป็นผู้วิญญูดี คือจะไม่มีแม้แต่สักคนเดียว ที่จะไม่เชื่อฟังในพระดำรัสของพระราชาทองตน ดังนั้นทั้งหมดจึงแผ่เมตตาจิตไปยังพระเจ้าทัพเสนร่วมกัน

ในขณะนั้นเอง พระเจ้าทัพเสนก็บังเกิดอาการเร่าร้อนกระวนกระวายในพระวรกายอย่างใหญ่หลวง จนส่งเสียงร้องออกมา

“เราถูกไฟไหม้ เราถูกไฟไหม้”

แล้วทรงล้มเกลือกกลิ้งดินไปมาอยู่บนพื้นดิน ทูรนทวยจนกระทั่งทรงเหน็ดเหนื่อย ตรัสถามราชบุรุษอย่าง อ่อนล้าว่า

“นี่เกิดอะไรกัน ทำไมเราจึงเป็นเช่นนี้”

ราชบุรุษตรัสตอบแล้วจึงเอ่ยขึ้น

“ข้าแต่พระองค์ คงเป็นพระทรงรับสั่งให้ประทุษร้ายพระราชผู้ทรงธรรม กับเหล่าผู้ไม่มี
ความคิดไว้ในหลุม พระเจ้าข้า”

พระเจ้าทัพนเสนฟังดังนั้น ก็เกิดฉุกคิดขึ้นได้ จึงรีบตรัสในทันที

“ถ้าอย่างนั้น พวกเจ้าจงรีบไปขุดเอาพระเจ้าเอกราชกับอำมาตย์ทั้งหลายขึ้นมาเถิด”

ไม่นานนักพระเจ้าเอกราชกับเหล่าอำมาตย์ก็ถูกนำตัวเข้ามา พระเจ้าทัพนเสนถวายบังคม
แต่พระเจ้าเอกราช แล้วตรัสขอขมาว่า

“ขอพระองค์จงครองราชสมบัติของพระองค์เถิด ข้าพระองค์จะป้องกันพวกโจร
ถวายแต่พระองค์เอง เรื่องที่ผ่านมาแล้ว โปรดพระราชทานอภัยโทษให้แก่หม่อมฉันด้วย”

พระเจ้าเอกราชก็ทรงงดโทษให้ พระเจ้าทัพนเสนจึงตรัสถามต่อไปด้วยความประหลาดใจ

“พระองค์ถูกฝังดินอยู่ในป่าช้า ก็แล้วเหตุไรเล่า จึงยังมีพระฉวีวรรณผ่องใส และพละ
กำลังก็มีอยู่ดังเดิม คล้าย กับขามปกติที่ได้รับการบำรุงบำเรออยู่”

“ข้าแต่พระเจ้าทัพนเสน ขันดีคือความอดทนอดกลั้น อีกทั้งตะบะคือความเพียรเพ่งเผา
กิเลส และการหมั่นเจริญเมตตาจิต นี่เป็นคุณธรรมที่หม่อมฉันปรารถนามาแต่เดิม
บัดนี้หม่อมฉันได้สิ่งปรารถนานั้นแล้ว ฉะนั้นผิวพรรณและกำลังกายของหม่อมฉัน จึงมีความ
ผ่องใสอยู่ดังเดิมได้”

สัตบุรุษ(คนที่มีสัมมาทิฐิ)ทั้งหลาย บรรเทาความสุขด้วยความทุกข์ บรรเทาความทุกข์
ด้วยความสุข เป็นผู้มีจิตเยือกเย็นยิ่งนักในสุขและทุกข์ทั้งสองอย่าง จึงยอมเป็นผู้มีจิตเที่ยงธรรม
เป็นกลางทั้งในสุขและทุกข์ ดุจดั่งตราขุฉนั้น”

พระเจ้าทัพนเสนทรงซาบซึ้งในคำตอบยิ่งนัก จากนั้นก็ทรงอำลา ยกกองทัพกลับไปยัง
แคว้นแคว้นของตน แล้วทำการลงอาญาแก่อำมาตย์ผู้ประทุษร้ายคนนั้น

ฝ่ายพระเจ้าเอกราชนั้น ต่อมาภายหลังทรงมอบราชสมบัติแก่เหล่าอำมาตย์ทั้งหลาย แล้ว
ออกบวชเป็นฤๅษี (นักบวชผู้บำเพ็ญพรตแสวงธรรม) มีพรหมโลกเป็นที่ไปในเบื้องหน้า

จบขาดกันแล้ว พระศาสดาตรัสว่า

“ในกาลนั้นพระเจ้าทัฬหเสน มาเป็นพระอานนทโณบัตน์ ส่วนพระเจ้าเอกราช มาเป็นเรตถาคตนั่นเอง”

๐ ฌวมพุทธ

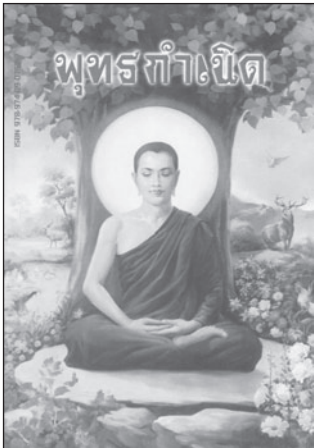
เตารี่ ๔ ฐ.ค.๒๕๓๖

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๕๑๐

พระไตรปิฎกเล่ม ๓๓ ข้อ ๓๔

อรรถกถาแปลเล่ม ๕๘ หน้า ๓๕๓

อรรถกถาแปลเล่ม ๗๔ หน้า ๕๓๕)

หนังสือ “พุทธกำเนิด”

เป็นกาชรรวมธรรมเขียนเรียงประวัติ

ของพระพุทธรูปเจ้าองค์สัมมาสัมพุทธเจ้า

โดยนำหลักฐานมาหา “พุทธประวัติ”

เป็นส่วนใหญ่แต่แยกทั้งหมด

ออกมาได้สำหระ

เขียนโดย ฌวมพุทธ

จัดทำหน้าโดยสำนักพิมพ์ซีเอ็ด

ราคา ๔๐ บาท (เท่านี้)

ธรรมะสำราญ
พ.กัทธิโกวิท

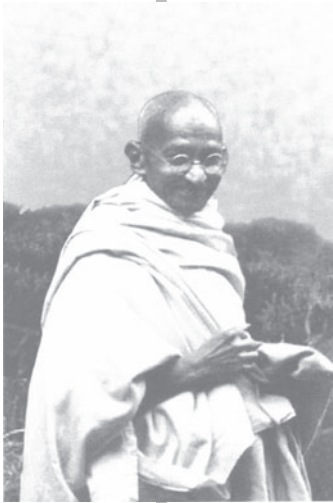

กลับสู่...หมู่บ้าน

มหาตมา คานธี ชุนคิกอหิงสา ผู้กอบกู้เอกราชให้ประเทศอินเดียโดยไม่ใช้อาวุธและความรุนแรงใดๆ ท่านเคยเขียนหนังสือเล่มหนึ่ง ต่อมามีการแปลเป็นภาษาไทย ชื่อว่า **“คำตอบอยู่ที่หมู่บ้าน”** เป็นหนังสือเล่มหนึ่งซึ่งน้อยนักที่ข้าพเจ้าไม่เคยอ่าน แปลว่าข้าพเจ้าไม่ได้อ่านหนังสือคำตอบอยู่ที่หมู่บ้าน แต่ได้อ่านหนังสือเกือบทุกเล่มของท่านคานธีที่มีการแปลเป็นภาษาไทย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะหนังสือคำตอบอยู่ที่หมู่บ้านมิได้แปลโดย *กฤษณา กุลลาภัย* ผู้ที่ข้าพเจ้าคุ้นเคยในรชชาติการแปลเป็นอย่างดี คนเราก็คือเป็นเช่นนี้แหละ ใช้ความคุ้นเคยนำหน้า ปัญญาตามหลัง แต่กระนั้นข้าพเจ้าก็เชื่อว่าตนเองพอจะมีความเข้าใจในเนื้อหาของหนังสือเรื่องที่ยังมิได้อ่านนั้นเป็นอย่างดี เพราะได้อ่านหนังสือของผู้เขียน ผู้คิด ผู้พูด ผู้ทำ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันคือท่านคานธี ด้วยความศรัทธาในการทดลองความจริงของมหาบุรุษผู้นี้เป็นอย่างยิ่ง

โดยจริงแล้ว **ท่านมหาตมา คานธี** ใช้ชีวิตกลับคืนสู่สามัญธรรมดา ก็แหละวิถีชีวิตและวิถีแห่งการงานของท่านเป็นวิถีเดียวกันดังนั้นงานของท่านคานธีจึงเป็นงานที่มุ่งกลับคืนสู่ธรรมดาสาสามัญ เช่นกลับคืนสู่หมู่บ้านและชุมชน เพื่อให้คนในระดับล่างซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่ของประเทศ ได้มีโอกาสวิญญานแห่งการพึ่งตนเองได้ดี แทนที่จะพึ่งพาอุตสาหกรรมการผลิตแบบสำเร็จรูปจากนายทุนใหญ่ ท่านคานธีรณรงค์ให้ประชาชนอินเดียทอผ้าใช้เอง และดำเนินชีวิตด้วยการพึ่งตนเองแบบอันทรงานาประการ ทั้งนี้ มหาตมา คานธี ได้กระทำก่อนในทำนองที่ว่าตัวอย่างที่ดีมีค่ามากกว่าคำสอน การกระทำดีกว่าคำพูด เมื่อท่านคานธีมีการกระทำให้เห็นเป็นตัวอย่าง จึงสร้างศรัทธา

ปลาทให้แก่ชาวอินเดียอย่างมหาศาล นำไปสู่พลังในการกู้ชาติ

การกระทำในเรื่องเล็กๆน้อยๆย่อมนำไปสู่ความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ การพัฒนาประเทศชาติให้มีความเจริญก้าวหน้าต้องให้ความสำคัญ แก่ต้นกล้าของสังคม นั่นคือการลงไปสู่การสร้างความเข้มแข็งของชุมชนที่เล็กที่สุด คือ หมู่บ้าน เมื่อหมู่บ้านแข็งแรง ตำบล อำเภอ จังหวัด ประเทศก็จะแข็งแรงขึ้นไปตามลำดับ การพัฒนาในชุมชนย่อยย่อมมีผล ไปถึงการพัฒนาในระดับชุมชนใหญ่ เป็นที่น่าเสียดายความแข็งแรงของ ชุมชนไทยหรือชุมชนชาวสยามในอดีต ที่มีการเป็นอยู่แบบพึ่งพาอาศัย มีน้ำจิตน้ำใจต่อกัน การลงแขกคานาและเกี่ยวข้าวถูกทำลายโดย รัฐบาลชุดเงินผันที่มีเจตนาดีแต่ประสงค์ร้าย เปลี่ยนน้ำใจเป็นค้ำจาง

ในระยะต่อมารัฐบาลต่างๆก็ใช้ระบบบริหารทำนองนั้น คือนำเงิน ลงไปสู่ชุมชนและหมู่บ้าน โดยเข้าใจว่าเมื่อเงินลงไปก็ทำให้เกิดการ ลงทุน มีกำลังในการผลิต แต่ผลกลับเป็นตรงกันข้าม ประชาชนเป็น หนี้เป็นสินมากขึ้น เพราะนำเงินกองทุนไปใช้ผิดประเภทเสียมีไชน้อย ทั้งนี้ เนื่องจากรัฐบาลมิได้สร้างจิตสำนึกของประชาชน ให้นำเงินไปสู่การ ผลิตแบบพึ่งตนเอง ว่าที่จริง การนำเงินลงไปในชุมชนไหนก็ตาม มัก ทำลายชุมชนนั้นให้อ่อนแอ เมื่อประชาชนมีเงินเป็นตัวตั้งแล้ว จะทำ อะไรให้สำเร็จก็ต้องเริ่มต้นที่เงิน มิใช่เริ่มต้นที่การพึ่งตนเอง ทุกวันนี้ ประชาชนทั่วประเทศเสพติดเงินจนงอมแงม บางคนแผลงคำสวดบูชา พระรัตนตรัยจาก “พุทธัง สรวัง คัจฉามิ” เป็น “สตาจค์ สรวัง คัจฉา มิ” ร้ายยิ่งไปกว่านั้น วัดวาอารามหลายแห่งมีเสียงประกาศผ่านเครื่อง ขยายเสียงว่า “พุทธัง เออสตาจค์ใส่ตู้ ธัมมัง เออสตาจค์ใส่ตู้ สังฆัง เออ สตาจค์ใส่ตู้”

ฟังแล้วอดสูแก็งเป็นยิ่งนัก

วันวานยังหวานอยู่
ฮัซาร์ จักรประยูร

วัฒนธรรมถูกลิ้ม

๑๖ ธันวาคม พ.ศ.๒๔๘๑

จากวันนั้นถึงวันนี้ หรือ พ.ศ. นี้ (๒๕๕๑) รวมเวลาผ่านไป ๗๐ ปี วันนั้นประเทศไทยมี พ.อ.หลวงพิบูลสงคราม เป็นนายกรัฐมนตรีคนที่ ๓ เป็นนายกรัฐมนตรีในรัฐบาลชุดที่ ๖ ของประเทศไทย รวดเร็วกว่านายพล พ.อ.หลวงพิบูลสงคราม มีตำแหน่งยศจอมพลแล้ว เข้าดำรงของ ๘ ธันวาคม พ.ศ.๒๔๘๔ อยู่น้อยยกกองทัพมเหสีตีหัวหาดทางภาคตะวันออกและภาคใต้ ทหาร - ยุวชนทหาร - ประชาชนต่อต้านสุดฤทธิ์ไม่ให้อุปถัมภ์ขึ้นฝั่ง

จุดประสงค์ของนายกรัฐมนตรีคนที่ ๓
ของประเทศไทย
ต้องการแสดงให้เห็นว่าโลก
ประเทศไทยเป็นประเทศที่เจริญแล้ว!

ผ่านไป ๓ วัน รัฐบาลไทยโดยจอมพล
ป.พิบูลสงคราม มีคำสั่งให้ทหารกลับกรมกอง
อนุญาตให้ญี่ปุ่นนำทหารผ่านแดนสู่ภาคใต้
เป้าหมายของกองทัพญี่ปุ่นอยู่ที่ประเทศมาเลเซีย รัฐบาลไทยลงนามเป็นพันธมิตรกับญี่ปุ่น

๘ มกราคม พ.ศ.๒๔๘๕ อเมริกาส่ง
เครื่องบินบี ๒๙ ลำโต เข้าสู่ฐานน้ำไทย ทั้ง
ระเบิดกรุงเทพ - ธนบุรี ๗๗ ระเบิดหัวลำโพง
เยาวราช สะพานพุทธ บางกอกน้อย ๗๗
พระนคร และธนบุรีสองจังหวัดตั้งลั่นด้วย
สัญญาณบอกเหตุ หอ หอ เสียงครวญคราง
น่ากลัว ประชาชนตะโกนลั่นพาพ่อแม่ลูกเมีย วิ่ง
ลงหลุมหลบภัย รัฐบาลสร้างไว้แต่มีไม่มากนัก
สงครามสมัยนั้นเครื่องบินทิ้งระเบิดเวลา
กลางคืน รัฐบาลห้ามสูบบุหรี่กลางแจ้ง ดับ
ไฟทุกดวงทั้งในบ้านและถนนหนทาง เกรง
นักบินเห็นเป้า คนที่ไม่สามารถลงหลุมหลบ
ภัยเนื่องจากยึดเยียดกันเต็มแล้ว วิ่งเข้าวัดขอ
บารมีพระคุณเจ้า ขอความคุ้มครองจากสิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์คู่บ้านคู่เมือง พระแก้วมรกต
เจ้าพ่อหลักเมือง ศาลเจ้าต่างๆ

รบกันเรื่อยมา จนกระทั่ง ๑๕ สิงหาคม
๒๔๘๘ สงครามหรือสัญญาณแห่งความตาย
ปิดฉากลง จุดประสงค์ของเรื่องนี้อยู่ที่
“วัฒนธรรม” ที่ออกมาบังคับให้ประชาชน

ปฏิบัติในสมัยนั้น จุดประสงค์ของนายกรัฐมนตรีคนที่ ๓ ของประเทศไทยต้องการแสดงให้ชาวโลกรู้ ประเทศไทยเป็นประเทศที่เจริญแล้ว กฎหรือข้อห้ามเรียกว่า “**รัฐนิยม**” ประชาชนต้องปฏิบัติตาม หรือเรียกอีกแบบว่าชาตินิยม รัฐนิยมที่นายกรัฐมนตรีออกใช้มีหลายฉบับ ย่อให้ท่านผู้อ่านทราบดังนี้

ห้ามประชาชนนุ่งโจงกระเบน ห้ามสวมกางเกงขาก๊วย ให้สวมหมวกทั้งชายและหญิง เมื่อออกนอกบ้านห้ามกินหมาก สั่งให้ข้าราชการฝ่ายปกครองตัดต้นหมากต้นพลูทิ้ง คนแก่คนชรา หรือคนติดหมาก เด็กสาวติดหมาก ตามยายก็มี พวกนี้เปรียบปากทั้งวัน ยาฉุนขายไม่ออก ปูนแดง สีเสียด แม้ไม่ถูกห้ามแต่เมื่อไม่มีคู่แข่งกินนอนเหงกับนภากาศหน้าร้านเต็มไปหมด

หนุ่มๆสมัยนั้นต้องสวมหมวกจึงสามารถยื่นเบ่งหน้าธรรางชั้นหนึ่ง ถ้าไม่สวมหมวก กระเป๋าจะไล่ไปอยู่ชั้นสอง ทำให้ความเป็น “**อีโก้**” ลดลง ไม่ได้ตั้งใจไม่เพียงเท่านี้ครับ ต้องจูงเมียก่อนออกจากบ้านไปทำงาน ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ท่านหนึ่งมาถึงที่ทำงานแล้วยังไม่ทันเข้าห้อง ผลิผลามกลับบ้าน กลับไปทำไมครับ “**ไปจูงเมีย**” เพราะไม่จูงจะผิดรัฐนิยม

ยังไม่หมดรัฐนิยมง่ายๆหรอกครับ มีอีกคือ เปลี่ยนสรรพนามครับ สรรพนามที่ยกเลิกห้ามใช้คือ ลี้อ อ้าว มึง กู คุณ ผม แก ฯลฯ ให้ใช้ **เธอ** กับ **ฉัน** เท่านั้น อิหลักอิเหลื่อตรงที่พอกับลูกเจ้านายกับลูกน้องผัวกับเมีย ฯลฯ เรียกกันไม่ออก กระดากปาก บางครอบครัวหัวเราะอหายนก่อนเรียก

ยุ่งกันใหญ่ มีรัฐนิยมฉบับไหน จำไม่ได้ครับ ตามมาอีก เกี่ยวกับพยัญชนะ, อักษร, สระ เปลี่ยนไป สระไอไม่มีลาย สระไอไม่มีวันสองตัว ยกเลิกไม่มีวัน ใช้ไม่มีลายตัวเดียว ศ - ๒ เลิกใช้ ให้ใช้ ส ตัวเดียว บังคับใช้ไม่โรงเรียนทุกแห่ง พอนักเรียนจำได้ขึ้นใจก็ยกเลิก ความทรงจำของนักเรียนสมัยจอมพล ป. เลอะเทอะติดตัวมาจนบัดนี้ โดยเฉพาะสระ **ไ** กับ สระ **ใ** ยังสับสนอยู่ ผมส่งต้นฉบับผิดไม่เป็นไร เป็นหน้าที่ของพนักงานตรวจรู๊ฟปล่อยให้ผิด บก.ชัดเอา(จะบอกให้) นะ! แก่แล้วยังงูเต๊ก

ไม่หมดรัฐนิยมง่ายๆ จอมพล ป.พิบูลสงคราม ผู้รักชาติ แต่ไม่รัก ไม่สงสารเด็ก เปลี่ยนแปลงอักษรโยกไปโยกมา ไรศ “**ประสพ**” หลงเหลืออยู่ในสมอฉันทะบอกเธอซะก่อน (เรียกนายก็ยังงี้ ใครจะทำไม ?) คุณอ่านต่อไปเถิด จะสงสารเด็กรุ่นนี้มากขึ้น

“

สุภาพสตรีใส่ชุดอยู่กับบ้านออก
มากินอาหารหรือเดินชมสินค้าตาม
ห้างร้านใหญ่ๆโดยไม่ตะขิดตะขวงใจ
ชุดนี้เมื่อครูนั่งอยู่บนชิงช้าข้างบ้าน
เพื่อนมาชวน
ใส่รองเท้าแตะได้ออกสังคมเลย

”

จอมพล ป. เปลี่ยนชื่อประเทศ “สยาม”
เป็นประเทศ “ไทย”
วันขึ้นปีใหม่ ๑๓ เมษายน เปลี่ยนเป็น
วันที่ ๑ มกราคม

วัน “พุธ” ให้ข้าราชการหยุด ครึ่ง วัน(หยุด
ทำไม่ครบ) ฝึกร่าง ข้าราชการจะได้คลาย
เครียด เพลงร่างนี้วงดนตรีกรมโฆษณาการ
คุณเอื้อ สุนทรสนาน หัวหน้าวงแต่งไว้มาก
มายล้วนไพเราะ เช่น เพลงวันเพ็ญเดือนสิบ
สอง เพลงงามแสงเดือน เพลงขีดเข้าไปอีก
หน่อย มีเพลงหนึ่งคำร้องกระทบใจข้าราชการ
ชั้นอธิบดี ท่านมีเมียสาวจบมหา
วิทยาลัยสดๆ ท่านจัดงานวันเกิดให้อย่าง
สนุกสนานทั้งลีลาศ ร่าง ลีลาจบ
สุนทราภรณ์ก็เล่นเพลงร่าง ชื่อเพลงอะไร
ท่านผู้อ่านทราบไหมครับ เพลง “*ตาแก่อยากมี
เมียสาว ถือไม้เท้ายกแยะยกยัน ที่นี้เขามีอะไร
กัน อ้อ บ้านแม่สุวรรณเขามีร่าง ฯลฯ*”

“หยุดได้แล้ว” เสียงใครไม่ทราบตั้ง
ดนตรีหยุดตั้งแล้ว

ไม่มีใครหันไปมองหน้าท่านอธิบดีกับ
ภรรยาสาวแสนสวยว่าเปลี่ยนไปหรือเปล่า ?

เป็นอันว่า วันพุธหยุดครึ่งวันเพื่อฝึกร่าง
หรือตั้งวงรำคลายเครียด ต่อไปเปลี่ยนมา
เป็น “วันพุธเล่นกีฬา – วันธรรมดาดำเล่นกอล์ฟ”
ไม่ทำงานกันละหรือ

จอมพล ป. พิบูลสงคราม สร้าง
วัฒนธรรมอย่างน่ายกย่อง นำมาปฏิบัติต่อ
เนื่อง ที่คิดถึงท่าน เพราะบัดนี้ “วัฒนธรรม”

อันเป็นเกียรติเขตหน้าชุตตาประเทศชาติหาย
ไปสิ้น ประชาชนบางหมู่ แม้ประชาชนชั้น
กลางก็ชอบโศว์สิ่งไว้วัฒนธรรมเห็นชัดๆ
ไม่ให้เกียรติประเทศตัวเอง มักง่าย เห็นแก่ตัว
สวมเสื้อกล้ามตัวเดียวขับรถ สวมเสื้อกล้าม
ตัวเดียนั่งกินอาหารในห้องแอร์ของห้างระดับ
ชาติ สุภาพสตรีใส่ชุดอยู่กับบ้านออกมากิน
อาหารหรือเดินชมสินค้าตามห้างร้านใหญ่ๆ โดย
ไม่ตะขิดตะขวงใจชุดนี้เมื่อคู้หนึ่งอยู่บนชิงช้าข้าง
บ้าน เพื่อนมาชวน ใส่รองเท้าแตะได้ออก
สังคมเลย

คิดสักนิดครับ ชุดนอน ชุดอยู่กับบ้าน
ไม่ควรสวมใส่มาปรากฏตัวในชุมชน

คิดสักนิดครับ คนเดินข้างๆเราเขาแต่ง
ตัวอย่างไร ให้เกียรติสถานที่หรือไม่ ?

คิดถึง จอมพล ป.พิบูลสงคราม อยาก
ให้ท่านกลับมาเกิด มาดูลูกหลานที่พากัน
พัฒนาลง ท่าน “ปัญญาภิกขุ” แห่งวัดชล
ประทาน ท่านเคยขอร้องไม่ให้สาวนุ่งสั้นขึ้น
เมรุเผาศพ ยิ่งสายเดี่ยวท่านว่าไม่ใช่ประเพณี
ของไทย ออกสังคมแบบที่น่าเกลียด รับไม่ได้

ผู้เขียนรวมทั้งบก.ขอร้องชายไม่ว่าหนุ่มหรือ
แก่ กรุณาอย่าใส่เสื้อกล้ามตัวเดียวขับรถ อย่า
ใส่เสื้อกล้ามนั่งกินอาหารตามร้านค้าทั่วไป
เสื้อกล้ามตัวเดียวที่สวมอยู่นั้นควรใส่อยู่บ้าน

ใส่นอน ใส่ขึ้นต้นไม้ในสวน เป็นเรื่องส่วนตัว
ไม่น่าโศว์ชนลีดาเป็นกระจกได้รักรั้วให้สังคม
เห็น

โทรศัพท์มือถือ ผู้รับสายบนรถโดยสาร
ส่วนมากเป็นสุภาพสตรี (บุรุษก็มีครับ)
โปรดอย่าคุยเสียงดัง(เกินควร) เกรงใจผู้โดยสาร
นั่งข้างๆบ้าง บางสาวคุยนานด้วยเรื่องไร้สาระ
รู้ชี้ครับ เพราะได้ยินนี้ บางสาวโทรแนบหู
ขณะคอยรถเมล์ รถเมล์มาแล้วยังคุยอยู่ โทร
แนบหูเสียมือไปหนึ่งมือ เหลือมือเดียวจับ
อะไรก็ไม่ค่อยถนัด หุตุคุณนิดหนึ่ง ก้าวขึ้น
รถให้รีบร้อยค้อยคุยต่อจะดีกว่า

หัวหน้า ต้มให้เสร็จก่อนขึ้นรถขี หากถือ
แก้วติดมือขึ้นรถ ต้มหมดทั้งแก้วที่ไหนละ จง
อยู่ห่างไกลกับคำว่า “มักง่าย” นำรัฐนิยมที่อ่าน
มาปฏิบัติในสิ่งที่ถูกที่ควร

ดีที่เกิดสมัยประชาธิปไตยเลือกตั้ง หาก
เกิดสมัยประชาธิปไตยตั้งเองสมัยจอมพล ป.
การทำผิดต่างๆจะถูกปรับเป็นเงินมากน้อย
พอควร เช่น ไม่ข้ามทางม้าลายถูกปรับ ๕ บาท
ชายคนหนึ่งไม่รับเงินทอน(๕บาท) รับสาว
เท้าข้ามถนนกลับทางเดิมหน้าตาเฉย

“มันแปลกดีนะ”

น้ำค้างหยดเดียว

อิสรา

กรรมและกาลที่ผ่านไป

๒ มกราคม ๒๕๕๑ คนไทยทั้งประเทศโศกสลดกับข่าวการสิ้นพระชนม์ของสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ พระพี่นางในสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๘ และ ๙ ของชาวไทย

สิ้นอีกหนึ่งเส้าหลักผู้เปี่ยมพระเมตตา ทรงเอาภาระบำบัดทุกข์-บำรุงสุข ประชาชนผู้ตลอดมา

ต่อไปนี้จะไม่ได้เห็นพระองค์ท่านเสด็จร่วมทรงงานกับเหล่าแพทย์อาสา พอ.สว. ดูแลสุขภาพพื้นฐานของประชาชนตามจังหวัดต่างๆ ในที่ห่างไกลและทุรกันดาร เสด็จงานแต่ละครั้งเหล่าแพทย์อาสาและทีมงานก็จะร้องเพลงประจำจังหวัดนั้นถวาย และถ่ายรูปเป็นที่ระลึก โดยมีพระองค์ท่านแย้มพระสรวลและตรัสชมเชย เป็นมิ่งขวัญกำลังใจให้หายเหนื่อยจากงาน และเกิดความปลื้มปิติกับการเสียสละ สร้างสรรสังคม

“แสงหนึ่งคือรุ่งงาม” วุฒิบัลย์หายจากสายตา หากยังส่องประกายวาววามในใจผู้คนมิรู้ลืม ขอกราบถวายคารวาลัยสุดเศียร

เทศกาลเฉลิมฉลองผ่านไปแล้ว งานเลี้ยงเลิกรา งานศพก็ซุก ไม่แพ้งานรื่นเริง จำนวนผู้เสียชีวิตจากอุบัติเหตุบนท้องถนนยังสูงเกือบ ๔ ร้อยราย บาดเจ็บอีก ๒ พันกว่า รายเกิดศึกสงครามหรือโรคระบาด ความสูญเสียยังไม่ลดลงเท่าที่ควรแม้จะรณรงค์ทุกรูปแบบ สุข-ทุกข์ของชีวิตแสดงลัทธิธรรมเสมอ สุขเพียงชั่วคราว แต่ทุกชั้นนั้นยาวนานแสนนาน โดยเฉพาะในใจญาติมิตรและครอบครัวผู้จากไปชั่ววินาที ซ้ำยังคงต้องระลึกถึงเหตุการณ์เศร้าสลดนี้ไป อีกหลาย “ปีใหม่” เช่นเดียวกับครอบครัวของเราที่สูญเสียอาไปในช่วงสงกรานต์ ที่ย่าจะหวาดผวาจันไม่อยากให้ใครไปไหนเลยในช่วงนั้นของทุกปี

๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๐

ชาวเศร้าของชาวอศอกกับการสูญเสียบรรพชนคนสำคัญ **ทญ.ฟากฟ้าหนึ่ง อศอกตระกูล** นักปฏิบัติธรรมวัย ๕๓ ปี ผู้ขยันขันแข็ง เสียสละ อดทน และยืนหยัดมั่นคงอยู่บนเส้นทาง ทวนกระแสนมากกว่า ๓๐ ปี นับตั้งแต่เธอยังเป็นนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กระทั่งเรียนจบทำงานทางโลกระยะหนึ่ง แล้วลาออกมาใช้ชีวิตเรียบง่าย สมถะอย่างยิ่งอยู่กับหมู่กลุ่มที่ชุมชนปลื้มอศอก ตราบลมหายใจสุดท้าย

อุบัติเหตุบนถนนคร่าชีวิตเธอไปก่อนวัยอันควร ขณะที่เธอยังสนุกสนานกับการงาน ซึ่งนอกจากจะเป็นทันตแพทย์ประจำชุมชน เป็นหมอยาสมุนไพรผู้ก่อตั้งศูนย์เจาะวิจัยสมุนไพรไทยเป็นกิจลักษณะ โดยเฉพาะกับงานสุดท้ายที่เธอรักมาก จนตั้งใจว่า “**ชาติหน้าจะเกิดเป็นลูกชานา**” คืองานปลูกข้าวไร่สารพิษที่ทุ่งนาแรงรักแรงฝัน ที่จ.กาญจนบุรี ซึ่งชุมชนซื้อไว้เพื่อทำนาไร่สารพิษ

ระหว่างวัดไปทุ่งนาแรงรักฯที่เธอทุ่มเทชีวิตจิตใจให้ เราก็ไม่มีโอกาสได้เห็นเธอยิ้มแย้มแจ่มใส ซะมักเข้มข้นกับการงานอีกต่อไป

ไอ้...ชีวิตนิดน้อยกระไรปานนั้น

หลับเกิด... แก้วตาอย่าห่วงหลัง
ผองเพื่อนยังสืบสานงานเธอก่อ
สมუნไพเราะแรงรักฯร่วมถักทอ
สิ่งที่รออีกฟากฟ้ายังทำทนาย

จากกันไปวันนี้มีวันหน้า
ใจที่กล้ำย้อมเร่งรุดถึงจุดหมาย
“ฟากฟ้าหนึ่ง” จึงเด็ดเดี่ยวไม่เดียดตาย
รีบเกิดกายกลับสู่โลก “อโคศตระกูล”

๓๐ ธันวาคม วันเดียวกับหอมฟากฟ้าหนึ่งเสียชีวิต (ขณะยังไม่ทราบข่าวนี้) ได้ฟังวิทยุในรถแท็กซี่ขณะกลับบ้าน เสียง ดี.เจ.คุยกับแฟนรายการของเขาความว่า วันนี้เป็นวันเกิดของ ดี.เจ. เมื่อสาวแซวว่า “ปีนี้พี่ก็อายุ ๓๐ แล้วละซี” หนุ่มก็ตอบว่า “ใช่ เป็นอะไรที่เลวร้ายมากเลย”

ฟังแล้วสะอิดใจ คนอายุ ๓๐ ปี ยังหนุ่มแน่น แข็งแรง และมีไฟ รู้สึกเลวร้ายกับอายุที่เพิ่มขึ้น ในขณะที่อีกหลายคนหมดอายุชั้ยโดยไม่ทันตั้งตัว อะไรจะเลวร้ายกว่ากัน

เกิดมาทำไม

อะไรคือคุณค่าความหมายของการมีชีวิตอยู่

และอะไรคือแก่นสารของชีวิตที่ควรมีควรรได้ ก่อนสังขารร่างกายจะแตกดับ

คุยกันเล่น
ฝากความเห็น

อหิขะ วश्यकุศลสุดขั้ว ?

เมื่อข่าวเหตุการณ์ การประท้วงรัฐบาลจาก
หมู่สงฆ์ชาวพม่าแพร่ภาพไปทั่วโลก ความเคลื่อนไหว
ต่างๆในวงการข่าวก็หันมองไปในทิศทางเดียวกัน เพราะ
การที่จะมีเหล่าภิกษุสงฆ์เดินขบวนประท้วงรัฐบาลตัว
เองไม่ค่อยจะมีให้เห็นกันบ่อยๆ ครั้งแรกที่ได้ยินก็ตอน
ที่สมณะโพธิรักษ์นำหมู่สมณะชาวอโศกเดินขบวน
ต่อต้านรัฐบาลทักษิณ ซึ่งก็ได้รับทั้งดอกไม้และก้อน
อิฐในเวลาเดียวกันแต่ก็มีข่าวออกไปทั่วโลก ทำให้ประเทศ
ไทยเป็นที่รู้จักในอีกแง่มุมหนึ่ง นอกจากการมีชื่อเสียง
ในด้านถือปฏิบัติกระเป๋านาฬิกา ฯลฯ และส่งผู้หญิง
ทั้งประเภท ๑ และ ๒ เป็นสินค้าออก

การเดินทางในครั้งนี้ก็มีผลสำเร็จพอสมควร

เพราะประชาชนเริ่มหันมาสนใจการเมืองและพฤติกรรมของนักการเมืองมากขึ้น ภาพออกข่าวไปต่างประเทศเห็นแต่ความสงบ เป็นระเบียบ ผิดกับการประท้วงต่างๆที่เกิดขึ้นพร้อมๆกันในประเทศต่างๆทั่วโลกในระหว่างนั้น

สมณะโพธิรักษ์ พาหมู่กลุ่มประท้วงแบบอหิงสา หรือลัทธิสันติภาพ (pacifism) อันมีผล

ให้เหล่าผู้ประท้วง รู้สึกถึงความสงบที่กำลังเกิดขึ้นในขณะนั้นๆ ด้วยฝ่ายที่ต้องการสลายการประท้วงก็ไม่สามารถทำอะไรได้ ถ้าย้อนเวลากลับไปอีกประมาณเกือบร้อยปีที่แล้ว ในช่วงของ**มหาตมะคานธี** ตอนที่ท่านนำหมู่ชนชาวอินเดียประท้วงรัฐบาลอังกฤษ ทหารอินเดียซึ่งอยู่ภาย

มหาตมะคานธีกับคนงานหญิงที่แลงคาเชียร์ อังกฤษ

ใต้การปกครองของอังกฤษขณะนั้นได้ออกมาทบตีท่านคานธีและผู้ติดตาม แต่คนเหล่านั้นก็ไม่ได้หวาดกลัวหรือต่อสู้ ทั้งไม่วิ่งหนีหรือตอบโต้ใดๆทั้งสิ้น คนที่บาดเจ็บถูกลากออกมาเพื่อรักษาพยาบาล คนที่ยังพอทนได้ก็ยืนหยัดต่อไป คนตื่ก็เหนื่อย ตีไปตีมาก็ต้องหยุด โยนไม้ทิ้ง เพราะนึกไม่ออกว่าจะตีไปทำไม หรือเป็นไปได้อะไรที่ทหารเหล่านั้นเกิดความละอายใจที่จะทำร้ายคนที่ไม่ต้องการสู้ อย่างไม่คิดตาม นี่คืออิทธิพลของอหิงสา ที่เป็นไปได้ในอีกหลายรูปแบบ เช่น การอดอาหารเพื่อเรียกร้องความเป็นธรรม ฯลฯ

มหาวิกรรมของมหาตมะโด่งดังไปทั่วโลก ท่านได้รับเชิญจากรัฐบาลอังกฤษ ทั้งๆที่ตอนนั้นอินเดียยังเป็นเมืองขึ้นของอังกฤษแต่มหาตมะคานธีได้รับการต้อนรับจากคนอังกฤษอย่างล้นหลาม และการเรียกร้องอิสรภาพของอินเดียด้วยระบบอหิงสาในครั้งนั้นก็ประสบผลสำเร็จ จะเป็น

เพราะคนอังกฤษมองเห็นความไม่เป็นธรรมที่ประเทศตัวเองกระทำต่อประเทศที่รักสงบและ
เต็มไปด้วยศีลธรรม หรือภาษาวัยรุ่นที่ว่าแพ้อะไรก็แล้วแต่ รูปแบบที่เกิดขึ้นได้รับการคารวะ
ไปทั่วโลก

Peace make Peace **สันติภาพสร้างสันติภาพ** ไม่ใช่ War make Peace **สงครามสร้าง
สันติภาพ** (อย่างที จอร์จ บุช หรือผู้นำหลายๆประเทศเช่นกัน) **นี่เป็นความเชื่อของท่านเคาต์
ดอลสโตยและมหาตมะคานธี**

Pacifism คือการไม่เชื่อในเรื่องของสงครามหรือการใช้กำลัง นักปรัชญาผู้ยิ่งใหญ่อย่าง
เคาท์ ลีโอ ดอลสโตย ผู้เป็นทั้งนักเขียนและนักมั่งสวิตติ ชาวรัสเซียมีความเห็นตรงกันในเรื่องนี้
หนังสือที่ท่านเขียนชื่อ **The Kingdom of God is within You** (อาณาจักรของพระเจ้าอยู่ในตัว
คุณ) มีอิทธิพลต่อมหาตมะคานธีมาก ท่านบอกว่า... **“หนังสือเล่มนี้ช่วยให้ข้าพเจ้าหายสงสัย และ
เชื่อในเรื่องอหิงสา (ahimsa) อย่างจริงจัง”**

แต่ในภาคปฏิบัตินั้นได้ผลทุกสถานการณ์จริงหรือ ?

ผู้เขียนเชื่อถือทั้งในภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติของอหิงสา แต่ก็ยังสงสัยในทางเลือกของการ
กระทำเท่านั้น

ถ้าอินเดียในขณะนั้นไม่ได้อยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษ การเรียกร้องของท่านคานธี
จะได้ผลไหม สมมุติว่าถ้าเป็นประเทศจีนล่ะ ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นประเทศที่ไม่ค่อยยอมรับในกฎของ
สิทธิมนุษยชน (เป็นประเทศที่มีนักโทษการเมืองมากที่สุดในโลก) อินเดียจะได้รับการปลด
ปล่อยให้เป็นอิสระโดยสันติไหม??

ท่านทะเลลามา ผู้นำด้านศาสนาและจิตวิญญาณชาวทิเบต รณรงค์เรียกร้องอิสรภาพให้ชาว
ทิเบตมาเกือบตลอดอายุขัยของท่าน พระและประชาชนชาวทิเบตพยายามเก็บเนื้อเก็บตัว แต่ก็
ไม่วายถูกทหารจีนทำร้ายเสมอๆ ประเทศมหาอำนาจใหญ่ๆก็รับรู้การกระทำอันนี้ แต่จีนก็ยังไม่คืน
อิสรภาพให้ชาวทิเบต โดยอ้างว่าประเทศทิเบตเป็นส่วนหนึ่งของจีน ! ส่วนไหน(วะ)!?...ภาษาก็ต่าง
กัน วัฒนธรรมก็ต่างกัน สภาพความเป็นอยู่ก็ต่างกัน ความเชื่อในเรื่องศาสนาก็ต่างกัน และอีก
หลายๆอย่าง เหมือนกันก็แค่อยู่ในทวีปเอเชียบนโลกลูกเดียวลูกนี้เท่านั้น

ย้อนกลับมาถึงการประท้วงของพระพม่าที่กล่าวข้างต้นข่าวที่ออกมากระทบจิตใจผู้คนไปทั่วโลก

ดังกล่าวที่สมณะโพธิรักษ์
พาเดินชมรมประท้วงเมื่อ
สองปีที่แล้ว เพราะ
ภาพทหารทำร้าย
พระสงฆ์และประชาชน
บวกกับประเทศพม่าที่
อยู่ใต้การปกครอง
ระบบเผด็จการ
(Martial Law) มา
นานหลายสิบปี ทำ

ให้รัฐบาลหลายๆประเทศเริ่มขยับ(ยกเว้นรัฐบาลไทยเพราะรัฐบาลชุดเก่าบินไปเซ็นสัญญาการค้า
กับรัฐบาลทหารของพม่า) เรียกร้องให้ UN เข้ามาจัดการ ก็ใช้เวลาอยู่ ๒-๓ อาทิตย์ ก่อนที่
เลขานุการสหประชาชาติจะเดินทางไปพม่า ชวนเชิญผู้นำทั้งสองฝ่ายเข้าเจรจา มีการถ่ายรูป
โฆษณาไว้เป็นหลักฐานออกโทรทัศน์ไปทั่วโลก ยอดวีรสตรีของ**ชาน ซูจี** มีสีหน้าไม่ยินดีนัก เธอ
คงรู้ว่านี่ก็เป็นการจัดฉากเหมือนหลายๆครั้งที่ผ่านมา การต่อสู้เรียกร้องประชาธิปไตยของเธอ
และประชาชนชาวพม่าอย่างอหิงสา ไม่ได้ผลกับรัฐบาลทหารที่ปกครองประเทศอยู่ในขณะนี้
และก็ไม่มีผลแรงพอที่จะขับเคื้อนประเทศมหาอำนาจอื่นๆให้กระโดดเข้าให้ความช่วยเหลือ
เพื่อนของผู้เขียนที่เป็นชาวพม่าพูดว่า อเมริกาก่อสงครามผิดประเทศ เพราะที่พมามีกองทัพ
ทหารที่พร้อมจะต่อสู้กับใครก็ตามที่ต้องการโยนรัฐบาลทหารออกไป ไม่เหมือนกับอิรัก ซึ่งมี
แต่ประชาชนผู้บริสุทธิ์เป็นผู้เคราะห์ร้าย...(ใครบอกว่าอเมริกาทำสงครามเพื่อชาวอิรักละ !..)

ชาวพม่านับถือศาสนาพุทธเหมือนชาวไทย รักความสงบมาก ถ้าไม่เหลือกว่าแรงอะไร
ยอมได้ก็ยอม นี่เป็นคำบอกเล่าของเพื่อน เหมือนกับว่าคนพม่ามีสันติภาพเป็นพื้นฐาน ดังนั้น
การจะถูกขืนมาถืออาวุธขึ้นต่อสู้กับรัฐบาลของตัวเองนั้นไม่อยู่ในวิสัย เหมือนกับการประท้วงที่
เกิดขึ้นบ่อยๆทั่วโลกในขณะนี้ ไม่ว่าจะเป็นอเมริกาใต้หรือที่อาฟริกา **ดังนั้นเมื่อใช้ระบอบทิงสา
เพื่อเรียกร้องความเป็นธรรมยังไม่ได้ผล ปัญหายุ่งที่ไหน**

ภิกษุพม่าเดินขบวนประท้วงทั่วประเทศ

ถ้าคุณเห็นเด็กน้อยหรือผู้สูงอายุถูกรังแก คุณจะเข้าช่วยไหม ตอนนั้นคุณอาจจะนึกถึงตำรวจ แต่บั้งเอิญลีม์โทรศัพท์ไว้ที่บ้าน โทรศัพท์สาธารณะก็ไม่มี เพราะองค์กรโทรศัพท์คิดว่าคนไทยมีมือถือใช้กันทุกคน จะทำอะไรดี ปล่อยให้เหตุการณ์เป็นไปเองเพราะเราเชื่อในระบบบอหิงสา หรือว่าจะโดดเข้าช่วยเพราะดูสถานการณ์แล้ว แค่โดดตะก้านคอที่เดียวก็คงเอาอยู่ หรือว่าจะเดินเข้าไปหาอย่างช้าๆ ยกมือขวาขึ้น และพูดว่าขอขมาบิดมทบาทเถอะโยม เอ๊ะ! ไม่ได้สิ คุณไม่ใช่นักบวช ถ้าอย่างนั้นพูดว่าอย่าทำเขาเลยครึบขอลั้กครั้งเถอะ” เป็นไปได้ไหมว่าเขาก็จะหันมาที่คุณ แล้วให้ลั้กครั้งตามคำขอ จะลงที่ส่วนไหนของใบหน้าหรือลำตัวก็สุดแต่เวรกรรม คำถามต่อมาคือคุณจะทำอะไรได้ไหม อย่างที่ในศาสนาคริสต์สอนว่าเมื่อถูกตบหน้า ก็จงหันอีกข้างให้เขาตบ

มันก็จะจะได้ผลถ้าคุณใช้กับผู้มีจิตวิญญานที่ไม่ต่างกันนักแล้วถ้าไม่ได้ผลคุณจะทำอย่างไร ยกตัวอย่างระดับโลกอีกตัวอย่างง่ายๆ

พวกนาซีมีความรังเกียจคนยิวอย่างมากๆ ถึงขนาดมีการรณรงค์ภายในประเทศ(เยอรมัน) เลยกว่า ยิวสกปรกเหมือนสัตว์เลื้อยคลาน เป็นตัวนำเชื้อโรคอย่างหนูหรือแมลงต่างๆชอบเอาเปรียบทางการค้า ฯลฯ ดังนั้นต้องถูกกำจัดให้หมด ในระหว่างนั้นชาวยิวก็ไม่ได้ตอบโต้อะไร เมื่อถูกตบหน้าก็คงหันหน้าอีกข้างให้ทหารนาซีตบผลปรากฏว่าชาวยิวแทบจะถูกล้างเผ่าพันธุ์ไปเลยเมื่อ

สงครามโลกครั้งที่สองสิ้นสุดลง

แต่ตอนนี้อิสราเอลและปาเลสไตน์ก็พัดกันหนักหน่วง ขณะที่เขียนบทความนี้ อิสราเอลปิดพลังงานไฟฟ้าที่เป็นหัวใจของวิถีชีวิตของชาวปาเลสไตน์ที่เมืองกาซา มีผลกระทบอย่างหนักทั้งด้านอาหารและโรงพยาบาล โดยอ้างว่ากลุ่มก่อการร้ายปาเลสไตน์ยิงซีปนาวุธไปที่ชายแดนของอิสราเอล (ไม่มีผู้เสียชีวิต) พวกเขาจึงได้ตอบเพื่อปกป้องศักดิ์ศรีของชาวยิว ! โดยใช้ความมอดอยากของประชาชนเป็นเครื่องต่อรอง ?

ลองนึกภาพดูว่าถ้าทั้งสองประเทศตัดสินใจใช้วิธีหิงสา คือฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหยุดยิง อีกฝ่ายจะถล่มไปเรื่อยๆไหม มันเป็นการวัดใจกันอย่างแท้จริงเลยว่า ใครจะมีศักดิ์ศรี มีคุณธรรม และศิวิไลซ์กว่ากัน...แค่นี้ ก็ยังมองไม่เห็นภาพเลย

มองดูสถานการณ์ในพม่าขณะนี้เหมือนเลวร้ายมาก แต่ก็ปรากฏเป็นรูปธรรมชัดเจนว่าทหารจะไม่ยอมปล่อยให้อำนาจหลุดมือเด็ดขาด เล่นกันจริงๆ ซึ่งๆหน้านี้แหละ หน้าด้านเสียอย่าง ไม่เหมือนกับการเมืองในบ้านเราซึ่งมีหลายรูปแบบ และดูจะคลาสสิกกว่า เพราะถูกบอกว่าประเทศเจริญแล้วต้องมีประชาธิปไตย และประชาธิปไตยคือการเคารพเสียงส่วนมาก โดยไม่คำนึงถึงต้นตอว่ามากไปได้อย่างไร ซึ่งก็สงสัยกว่า ไช้แล้ว พวกคุณต้องเคารพเสียงส่วนมาก ไม่งั้นก็ใช้ประชาธิปไตยไม่เป็น

เสน่ห์ของการให้ชาวบ้านพ่อแก่แม่แก่เข้าใจในประชาธิปไตยก็คือ แจกโทรศัพท์มือถือฟรี (แล้วคุณก็มาซื้อซิมบริษัทผมเอง) แจกเงินครั้งละห้าร้อยหรือพันบาทเวลามีคนเอาผ้าขาวม้ามาผูกให้ที่พุง ขโมยแผนรักษาทุกโรค ๓๐ บาทมาใช้ แล้วบอกว่าเป็นความคิดของตัวเอง บอกว่ารักและห่วงใยชาวชนบทที่ยากจนอย่างมาก ต้องการให้เกิดการกระจายรายได้ จึงต้องซื้อทีมฟุตบอลราคา

หลายพันล้าน เพื่อรายได้จะ
กระจายไปถ้วนทั่ว แจกซีดีเพื่อ
ความบันเทิงทุกครัวเรือน และ
อีกหลายกระบวนการที่ล้วนทำ
ให้ชาวบ้านผู้บริสุทธิ์รู้สึกชาบซึ้ง
กับการบริหารประเทศของ
ท่านเป็นอย่างมาก

เอ๊ะ ! ฟังดูเขาก็ทำดีนี่
แต่อย่าลืมน่าทุกเหรียญมีสอง
ด้าน คนประทับใจก็มี คนอก

หักก็มาก ความขัดแย้งของทั้งสองฝ่ายจึงบังเกิดขึ้นเจียบๆ เป็นสงครามเย็นที่เกิดขึ้นระหว่างเรา
ชาวไทยกันเอง ลือก็ดูมตามพอสมควร ประเภทพวกใครพวกมัน ก็คงต้องรอดูกันไปว่าใครจะมี
วรยุทธ์เหนือกว่ากัน หนั่นๆอยู่ว่าจะมีการใช้รูปแบบเดินขบวนอหิงสาอีกไหมนี่ ยังไงก็ดีกว่า
ทหารจัดนิทรรศการรถถังตามสี่แยกแหละ เพราะอย่าลืมน่าเราเป็นประเทศที่ปกครองระบบ
ประชาธิปไตย... **แต่อย่าให้ถึงขั้น ตาต่อตา ฟันต่อฟัน ก็แล้วกัน ถ้าถึงตอนนั้นก็ตัวใครตัวมัน
แล้วกันนะเพ้...**

Free Burma

Free Burma

Free Burma

เพชรกับตม

อันเพชรงามน้ำดีสีสดใส
แม้ตกใต้โคลนตมจมปลักเหม็น
ประกายส่องลำปากแสนยากเย็น
ก็ยังเป็นเพชรงามอร่ามเรือง

เปรียบประดุจคนดีมากมีค่า
คนอิจฉาเปลี่ยนประเด็นเบี่ยงเบนเรื่อง
ความดีงามรักษาไว้ไม่ชุ่นเคื่อง
คนทั่วเมืองยังต้องการเรียกขานนาม

คนชั่วซำสารเลวมากเปลวโลก
กิเลสโอบหุ้มจิตคิดหยาบหยาม
ดูจนน้ำเน่าเคล้าดินโคลนกลืนทราม
ทั่วเขตคามชุ่นหมองไม่ต้องการ

อันเพชรดีมีน้อยร้อยได้เสี้ยว
เศษนิดเดียวล้ำค่ามหาศาล
น้ำเน่าเหม็นมากเหลือเบือรำคาญ
เปรียบซาตานเพลิงบาปในคราบคน

ชนกนาถ ทักษิณธรรม

เรื่องพ่อแม่ลูก
สุวิมล รัตนวิภา

ตอน เชื่อว่าระหว่าบวัย

วันเวลาที่ลูกโตขึ้น ควรจะเป็น
ปฏิภาคกับวันเวลาที่พ่อแม่ก็ต้อง
พัฒนาตัวเองตามขึ้นมาด้วย มิฉะนั้น
เรามักจะได้ยินได้เห็นภาพนี้เสมอ.....

วันนี้ก็เหมือนทุกวัน พอเลิกเรียน ป๋องก็ซ้อมกีฬาต่อ เพื่อเตรียมลงแข่งในอีก ๒ เดือนข้างหน้า ถึง ๖ โมงเย็นก็เตรียมตัวกลับบ้าน ซึ่งคือช่วงเวลาแห่งความแข็งแกร่งของป๋อง จำไม่ได้ว่ามันเริ่มขึ้นเมื่อไหร่ ระหว่างป๋องกับพ่อแม่ พ่อก็ไม่ค่อยเท่าไรหรือหก เวลาที่ป๋องรู้สึกอยากทำหรือไม่อยากทำอะไร หรืออยากพูดอะไร ป๋องก็จะกล้าพูดออกมาเลยแม่สิ พ่อได้ยินเท่านั้นจะทำหน้าที่เหมือนว่าป๋องทำผิดเรื่องร้ายแรงนั่นแหละ หลังจากนั้นก็บ่น ป๋องรู้สึกว่ามีแม่เปลี่ยนไปไม่รักป๋องเหมือนเดิม ป๋องขริมลง จะปรึกษาคุยกับพ่อก็ดูพองานยุ่ง เอาเวลาไปทำการบ้าน ดูหนังสือเรียนดีกว่า ตอนนี้มีแต่เรื่องเรียนที่เป็นกำลังใจอันดีเยี่ยมของป๋อง อยู่โรงเรียนป๋องเป็นที่ชื่นชมของครูและเพื่อนๆ ครูไว้ใจให้ป๋องช่วยเหลือและรับผิดชอบงานต่างๆ หลายงาน ป๋องได้รับการยอมรับในสังคมของโรงเรียน ทำให้หัวใจพองฟู อบอุ่นและมีความสุข แต่อยู่บ้านมันอีกเรื่องที่ทำให้หัวใจแห้งแล้ง หดหู่ ไม่รู้ว่าความอบอุ่นในวันคืนเก่าๆหายไปที่ไหน

คุณแม่วัย ๓๐ บ่นอย่างท้อใจ หมดกำลังใจ เตียนนี้เจ้าลูกคนโตซึกไม่ได้ตั้งใจ

พูดอะไรก็ไม่ฟัง ใช้ให้ทำอะไรก็ปฏิเสธทันที แถมยังพูดว่า “พ่อไปทำเองสิ” พ่อบ่นหนักเข้าก็ทำหน้าบูดบึ้ง พานไม่เปิดปากพูดกับพ่อแม่ซะเลย ตอนเล็กๆไม่เห็นเป็นอย่างนี้บอกตรงๆเลยนะ ทุกวันนี้พอเจอหน้าแล้วเห็นท่าที่ก็รู้สึกอารมณ์เสียขึ้นมาทันที ทั้งที่แต่ก่อนเป็นลูกรักของพ่อแม่

ส่วนเจ้าคนเล็กก็ยังมี พ่อได้ชื่นใจหน่อย มันซ้เล่น ช่างประจบ ใช้อะไรก็วิ่งทำให้ทันที พ่อแม่ไม่ต้องมานั่งบ่นว่า เจ้าคนโตก็ดัดพ่อหาว่าพ่อแม่ลำเอียง รักน้องมากกว่าตัวเอง น้อยอกน้อยใจไปโน่น ปีนีจบ ป.๖ แล้วเรื่องการเรียนค่อนข้างเก่ง เล่นกีฬาก็เก่ง แข่งชนะประจำ ครูชมเปาะ ตกเย็นก็ซ้อมเอาจริงเอาจัง พ่อๆกับเรื่องการเรียน เด็กคนนี้ไม่เหลวไหล ตรงนี้ทำให้พ่อแม่เบาใจได้มาก มีก็แต่พฤติกรรมที่แสดงต่อพ่อแม่ เห็นแล้วน่ารำคาญ หงุดหงิดใจเสียจริงๆ บางทีถึงกับไม่อยากจะเห็นหน้าเรียกว่าทิ้งรักทิ้งซังไปพร้อมกันก็ว่าได้

นี่คือปัญหาที่เกิดขึ้นกับหลายๆครอบครัว อันอาจนำไปสู่การเกิดช่องว่างระหว่างกันได้ ซึ่งถ้าปล่อยทิ้งไว้โดยไม่แก้ไขเสียแต่เนิ่นๆ ช่องว่างนี้ก็จะกว้างขึ้นตามวัน

เวลาที่ผ่านไป และกลายเป็นเส้นขนานที่ยากจะบรรจบกันได้

เมื่อลูกโตขึ้น สถิติปัญญาพ่อแม่ควรต้องเจริญพัฒนาขึ้นตาม นี่คือสัญจะ ความรัก ไม่ใช่แค่หนึ่งบวกหนึ่ง เป็นสอง เราคงไม่ใช่สูตรเดียวสำหรับ

อาหารแต่ละวันฉันใด เราก็คงไม่ใช่สูตรเดียวสำหรับเด็ก

แต่ละวัยฉันนั้น นั่นคือการมีวิสัยทัศน์ ความฉลาดของพ่อแม่ที่จะสังเกต จดจำ และรู้ว่าควรปรับปรุงเปลี่ยนแปลงอะไร อย่างไร เพื่อก้าวให้ทันยุคทันสมัยของลูก เพื่อรู้เท่าทันและฉลาดกว่าลูก เพื่อสอนลูก แยกแยะผิดชอบชั่วดีให้เขาได้

ความเข้าใจอันดีนี้มาจากพื้นฐานของความรัก ที่รวมถึงการให้เวลา ให้ความเอาใจใส่ ให้อภัย ดูแลลูกอย่างใกล้ชิด แม่คือผู้รับรู้ทุกเรื่อง รู้ทุกความต้องการของลูก คือเพื่อนที่รู้จักลูก

การเลี้ยงลูกให้เป็นคนดีจึงเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ที่ควรศึกษาอย่างยิ่ง ชีวิตคู่คือบทเรียนที่คนเป็นพ่อแม่ต้องศึกษาอย่างยิ่ง จะเป็นด้วยความจำเป็นบีบบังคับก็ตามที แต่เสียงไม่ได้จริง ๆ สำหรับพ่อแม่ที่เข้าใจถึงหน้าที่ และความรับผิดชอบอย่างสูง ต่อการสร้างสิ่งนี้ ให้เกิดขึ้นในโลก เพราะการสร้างลูกดีนั้น เป็นบุญแก่ตนและโลก ในทางตรงกันข้าม ถ้าสร้างลูกชั่ว นั่นคือเป็นบาปแก่ตนและโลกเช่นกัน

ถ้อยคำสิริมงคล
สุวลี

เพื่อเหยี่ยว...

ชีวิตที่หลงไหล มัวเมา

รักสนุกสนาน

กระหายสิ่งเพลิดเพลิน

โอกาสขาดสติจึงเกิดขึ้นได้เสมอ

กว่าจะรู้ตัวรู้ทันทุกอย่างก็สายเกินแก้

“พ่อของแผ่นดิน” ชี้ทางสว่างด้วย

“เศรษฐกิจพอเพียง”

ประจักษ์ทางเดินอันมีดมิดพลันมีแสง
ส่อง ณ เบื้องหน้า

เป็นความหวัง เป็นความยินดี เป็น
ทางออกของชีวิต

ก็คำใดจะเหมาะไปกว่า **“เพื่อเหยี่ยว”**

เหตุการณ์ชีวิตพร้อมพลิกผัน

ัจฉรรรมแห่งไตรลักษณ์แสดงตนแสดง
ตัวทุกขณะ จะผิดพลาดก็ตรงที่เราไม่ทัน
สังเกต

“เพื่อเหนียว” เตือนตน เตือนจิต คิดทำการสิ่งใดพึงยับยั้งชั่งใจ อย่าหลงลำพอง อย่าคึกคะนอง

“เพื่อเหนียว” เตือนไว้ ความพลัดพรากจากสิ่งทีรักก็ทุกข์ ไม่ประสบสิ่งทีรักก็ทุกข์ เราจะเตรียมตัวเตรียมใจทุกสถานการณ์
แม้การดำรงชีวิต กิน อยู่ หลับ นอน
แม้การมีครอบครัว

แม้การทำงานประกอบอาชีพเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง

“เพื่อเหนียว” เอ๊ะ ถ้าไม่เป็นไปตามแผนล่ะ คิดแผน ๒ ไว้หรือไม่ จะทำอย่างไร ?
ไม่คิดก็ต้องหัดคิด

นักปฏิบัติธรรมเขาคิดตลอดเวลา เพราะเหตุนี้เขาจึงเตรียมพร้อมในทุกพฤติกรรม
กินน้อย ใช้น้อย ชยัน เลียสละ

เพียงเห็นชีวิตไม่เที่ยง ไม่ยั่งยืน พร้อมจะแตกดับหายไป ดุจหยาดน้ำค้างยามเช้า พอสายก็มลายสูญ

“เพื่อเหนียว” ด้วยเหตุนี้บางคนจึงออกเนกขัมมะ ทั้งความสุขประดามี ช่างยากนักที่ปุถุชนจะเข้าใจ

แต่คนทำมาหากินอย่างเราก็ไม่ประมาท จะทำการงาน จะมีครอบครัว ได้ **“เพื่อเหนียว”** ไว้อย่างไร ?

ใช้จ่ายต้องไม่ฟุ่มเฟือย เงินเก็บ เงินออม ต้องพยายามสะสม

หากค้าขายทำธุรกิจ จะลงทุน จะกู้สักเท่าใด ต้องท่อนโมไว้ก่อน **“เพื่อเหนียว”**

เพราะถ้าไม่เป็นไปตามแผนจะเดินต่ออย่างไร ?

“เพื่อเหนียว” เตือนตนบ่อยๆ ยุคเศรษฐกิจฟองสบู่ อาเสียต่างประมาทชีวิต รายได้มาเท่าไรก็จับจ่ายใช้สอยอย่างลืมหืมตัว จึงกลับกลายเป็น **“คนยากจนฉบับพลัน”**

เพราะใครจะไปรู้อนาคต

ชนบทล่มสลายเพราะใครหลายคน คนหนึ่งก็คือ **“เพื่อเหนียว”** ถูกละลาย

ลงทุนมหาศาล กระถอนทุนใน ๑ ฤดูกาล

เมื่อเก้าอี้รับซื้อกระดาษก็ขาดทุน

เมื่อฝนฟ้าไม่ตกต้องตามฤดูกาลก็ขาดทุน

ด่านแห่งทายนะมีตลอดเส้นทางจะบอกให้

“**เผื่อเหนียว**” เตือนไว้ໃຈจิต ชีวิตจะได้ไม่ต้องอยู่ในความประมาท

ไม่เกิดก็แล้วไป ถือว่าป้องกันไว้ก่อน

“**กำไรสูงสุด**” ลดระดับลงมา

“**ปลอดภัยไว้ก่อน**” เพิ่มความเข้มข้นขึ้นอีก

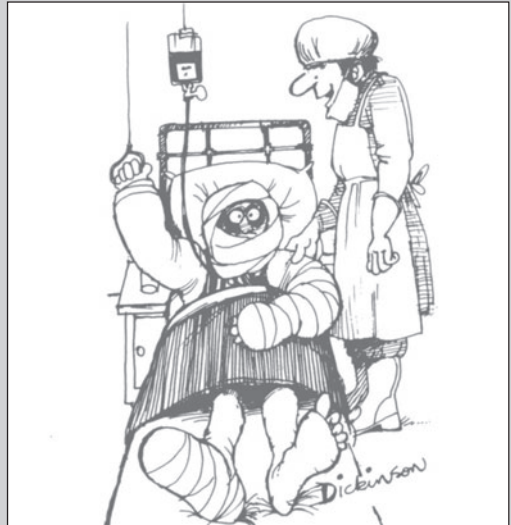
ชีวิตก็ไม่ประหวั่นพรั่นพรึงอีกต่อไป

จะประสบภัยอย่างไรไม่ใช่ปัญหา เพราะเรามีหลวงพ่อกังค่อมครอง “**หลวงพ่อเผื่อ**
เหนียว” นั้นเอง

ตอนคลายเครียด

ชาวดีคือ..
คุณชะตูดุห้หือหือหือหือหือหือหือหือหือหือ !

ขอบคุณ...อีกฟากฟ้าหนึ่ง

หม่อมฟากฟ้าหนึ่ง

เวลาได้ยื่นข่าวใครเสียชีวิตลง ถ้ายังหนุ่มแน่นก็ตายไประยะสั้น ยิ่งเป็นคนดีมีน้ำใจเก่งกล้าแล้วต้องจากไปปุ๊บปั๊บ นวัตกรรมเสียชีวิตโดยเหลือเกิน

คนดีจริงๆ เมื่อยังแข็งแรงไม่มีปัญหาโรคภัย ถึงอายุมากขนาดไหนก็ยังอยากให้อายุยืนยาวได้ร้อยปีหรือกว่านั้นยิ่งวิเศษ

ป่วยการกล่าวไปไปถึงหม่อมฟากฟ้าหนึ่ง หญิงเหล็กแห่งปฐมอโศก ต้องจบชีวิตด้วยอุบัติเหตุกะทันหันระหว่างเดินทางกลับจากนาแรงรักแรงฝัน เมื่อ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๐ อายุเธอเพิ่ง ๕๓ เท่านั้นเอง ต้องมีกรรมมาตัดรอน นับเป็นการสูญเสียตัวหลักสำคัญคนหนึ่ง สุดแสนอาลัยอาวรณ์ยิ่งนัก

คนดีๆอย่างหม่อมฟากฟ้าหนึ่งต่อให้อายุยืนยาวถึงร้อยปีแล้วค่อยลาจาก พวกเราก็ยังเสียดายอยู่นั้นแหละ

ผมอยากบอกพ่อแม่ แต่พ่อแม่ไม่ฟัง
ผมอยากบอกคุณครู แต่คุณครูไม่ฟัง
ผมอยากบอกเพื่อน แต่เพื่อนไม่ฟัง

หมอเคยพูดกับคนใกล้ชิด
ว่า ตัวเองคงอายุสั้น ตายไปจะ
เกิดใหม่เป็นชาวนา ไม่เรียน
หนังสือสูงๆ

น่าประทับใจในปณิธานที่
หมออยากเป็นชาวนา มันน่าที่
เหลือเกินที่คนกล้าคิดอย่างนี้ก็
มีด้วยในโลก

ประเด็นไม่อยากจะเรียนรู้ถูก
ใจผมด้วยอีกเหมือนกัน เพราะ
เคยตั้งใจมานานแล้ว คือรู้จัก
เพื่อการศึกษาที่เป็นมาและเป็นอยู่
ชาติหน้าถ้าเรียนพออ่านออก
เขียนได้ก็เหลือเฟือแล้ว คิด
ว่าถ้าออกตั้งแต่จบ ป.๔ น่าจะ
ทำมาหากินอะไรได้มากกว่า
หลงเรียนจนจบสองปริญญา
(พาณิชยศาสตร์บัณฑิต กับ
บัญชีบัณฑิต)

อยากจะบอกว่า ผมเป็น
เหยื่อของการศึกษาศาสตร์ใหม่ที่
เห่อกันยกใหญ่ คิดดู พ่อแม่เป็น
จีนเชื้อผิ่นหมอนใบจากชาวเถา
หลังสงครามโลก เตี้ยเป็นจับกัง
โรงสีหีบอ้อย กรรมกรทำถนน

แม่รับจ้างหอบน้ำหอบข้าว รับซัก
รีด ในฐานะผมลูกชายคนโตมี
น้องเป็นแถวอีกแปด เพราะ
พ่อแม่ไม่รู้หนังสือ ต้องใช้แรงกาย
ทำงานหากิน เลยไม่อยากให้ลูก
ลำบาก เช่นท่านเห็นตัวอย่าง
เสมียนโรงสีทำงานเบาๆ เทียบ
กับเตี้ยต้องแบกข้าวกระสอบละ
ร้อยกิโล

ผมจึงได้เรียนเทียบหน้า
เทียบตาถูกเข้าแก่ร้านรวงใน
ตลาด พอจบ ม.๓ สูงสุดในอำเภอ
จะออกมาก็ไม่มีฝีมืออาชีพอะไร
ไปต่อโรงเรียนประจำจังหวัดจน
จบ ม.๘ จึงเข้าธรรมศาสตร์ เสีย
ค่าบำรุงปีละไม่กี่ร้อยบาท ค่า
สอบวิชาสองชั่วโมงสี่สิบบาท
วิชาไหนสี่ชั่วโมงเสียสี่สิบบาท มี
โอเลี้ยงให้ดูดไปด้วยหนึ่งแก้ว

สุดท้ายจบได้กระดาดแผ่น
หนึ่ง รับรองคุณภาพให้สมัคร
เป็นมนุษย์เงินเดือนได้ โดยเริ่ม
งานที่บริษัทรถเมล์ อัตรา
ปริญญาได้ ๙๐๐ บาท แล้วมา
อยู่สำนักงานบัญชีได้พันกว่าบาท

หลังสุดทำงานบริษัท เงินเดือนใน
กัณฑ์หมื่น ไม่อยากให้เราขึ้นเงิน
ให้ต่อไปอีก เพราะเมื่อชีวิตม
นุษย์เงินเดือน เลยกู้เงินฐานะเข้า
วัดมาสามสิบปีแล้ว

เป็นอันว่าฐานะกระจอกๆ
เช่นผมลูกจับกัง เรียบประถมได้ที่
๑-๒ ข้างท้าย ครูประจำชั้น
เทียบเกรดให้เป็นพวกดอกบัว
จมโคลนเหล่าที่ ๔ ถึงกระนั้นก็
ยังกระเลือกกระสนเรียนตาม
กระแสเห่อจนจบปริญญาเป็นรุ่น
แรกๆ ในท้องถิ่นบ้านนอกสี่สิบ
กว่าปีก่อนโน้น

พ่อแม่ภูมิใจที่ลูกชายเรียน
สูงจนได้ปริญญา แต่ยังคงคิดจะ
ให้ไปต่อโทเมืองนอกอีกนะ
เคราะห์ดีที่ผมไม่บ้าเรียนปานนั้น
ที่จบมาได้ก็เอียนเต็มแก่ ฐานะ
ทางบ้านก็ไม่เอื้อเลย น้องๆตามมา
เป็นแถว พวกเขาไม่ค่อยได้เรียน
เต็มที่เหมือนพี่ชายด้วยซ้ำไป

การศึกษามันพาจน ทั้งๆที่
ผมเสียเงินน้อยมาก เป็นภารโรง
หอพักญาติ แลกกับค่ากินอยู่

เคยหุงข้าวกินเองตกเดือนละ
๑๕๐ บาท ต้องหางานเป็นครู
ตัวหนังสือเด็กบ้านหนึ่ง รับ
ค่าจ้างเดือนละ ๓๐๐ น้อยกว่า
อัตราปกติ ๖๐๐

กว่าจะสามารถเป็นมนุษย์
เงินเดือนที่พ่อแม่ไฝฝืน จนถึงวัน
มีเงินเหลือส่งน้องเรียนต่อบ้าง
มันเริ่มเมื่ออายุสี่สิบกว่าแล้ว คิด
ซิ ทางบ้านต้องคอยตั้งสิบกว่าปี
พี่ชายคนโตคอยช่วยให้ลืมตาอ้า
ปากจากเงินเหลือไม่กี่ร้อยก็พัน
เคราะห์ดีที่พวกเราต้องทนกระ
เบียดกระเสียนพออยู่รอดด้วย
เศรษฐกิจพอเพียง

อย่างไรก็ตาม มันไม่คุ้ม
เลยสำหรับผม ลูกคนจนๆที่
หลวมตัวเรียน โดยต้องเสียเวลา
เสียแรงตั้งสิบกว่าปีเปล่าๆ แทน
ที่จะทำงานเป็น ช่วยครอบครัว
ได้ตั้งแต่พ้นประถมแล้ว

เด็กสมัยมาลิกชาจึงโชคดีกว่า
ผมเหลือเกิน ที่เป็นงานมีฝีมือ
สารพัดตั้งแต่วัยแตกเนื้อหนุ่ม
สรุปว่า การศึกษาที่ทำให้ผมเป็น

หนึ่งพุทธ วิมุตตินันท์
เป็นนักปฏิบัติธรรมชาว
อโศกมานานกว่า ๓๐ ปี
ขณะนี้พำนักอยู่ที่
พุทธสถานสันตืออโศก
ประจำแผนกเอาขยะ
มาทำปุ๋ย
ทำงาน ๑ วัน
ต่ออาทิตย์
เขียนหนังสือ
เป็นงานอดิเรก

มนุษย์เงินเดือน เป็นทาสทุน
นิยมได้สำเร็จนั้น ผมถือว่ามัน
ล้มเหลวน่าเบื่อที่สุด ผมทิ้งเงิน
เดือนมาหลายปีแล้ว ทุกวันนี้
แทนที่จะเลือกทำงานเบาๆเท่านั้น
ผมกลับมีความสุขสนุกในงานทำ
ปุ๋ยสะอาดจากขยะสดและไม่สด
หากพ่อแม่ที่สิ้นบุญไปแล้วเห็น
ลูกชายชอบใจทำงานหนักอย่าง
สบายใจมากกว่าเพื่อน ท่านคง
จะงงแคไหนไม่รู้ล่ะ...

อนึ่ง ถึงแม้ว่าผมจะเสีย
เวลาเสียแรงเรียนอะไรๆมากเกินไป
โดยใช่โง่ดู ไม่เห็นเอามาใช้งาน
อะไรได้ เช่น เราคิดคณิต พีชคณิต
ตรีโกณ หลักสูตรลอกฝรั่งมา
ให้เรียนทำไมไม่รู้ แม้ผมจะทำ
คะแนนได้ดีก็ตาม วันๆนั่งรถไป
กลับสี่สิบลกิโล มันได้อะไรกลับไป
บ้านบ้าง

อย่างไรก็ดี การศึกษามีผล
สำคัญอันน่าภูมิใจสำหรับผมเอง
ตรงที่การเรียนรู้หนังสือช่วยพา
ให้ศึกษาธรรมะรู้จักกุศล อกุศล
ไผ่หาแสงสว่างทางพ้นทุกข์

ให้ได้ประโยชน์จากการตรัสรู้ของ
พระพุทธเจ้าบ้าง จะได้ไม่เสีย
ชาติเกิดที่มาพบพระพุทธศาสนา
อาภิสงสัยอันยิ่งใหญ่จึงเกิดจาก
การสงสัยให้เล่าเรียนของพ่อแม่
เป็นเหตุปัจจัยพาพบพาน...

คงต้องขอขอบคุณ บุญ
คุณการศึกษาตรงนี้เองเป็น
สำคัญ

นอกจากปัญหาการศึกษา
ถนนวนทุกสายมุ่งสู่มหาวิทยาลัย
เพื่อปริญญา มันน่าเบื่อแข็งเต็มที่
ในหัวใจที่ตรงกันทั้งผมกับหมอ
ปากฟ้าหนึ่ง ชาติหน้าขอเรียน
น้อยๆหน่อย เพราะมรรคองค์แปด
เป็นหลักสูตรมหาลัทธิชีวิต อันสุด
แสนวิเศษของมนุษยชาติ

อีกหนึ่งความตั้งใจที่หมอ
“อิน” มาก คืออยากเป็นชาวนา
ข้อนี้ต้องขอคารวะหมอ ใจถึง
จริงๆ ผมเองยังไม่ทันทุ่มเทเท่า
เพียงเข้าใจความสำคัญของข้าว
ที่ยิ่งใหญ่ จึงคิดว่าการทำนาควร
เป็นอาชีพหลักของคนส่วนใหญ่
ทุกคนต้องกินข้าว แต่ละคนก็น่า

จะต้องทำนาให้เป็นถึงจะถูกต้อง

การทํานาหนัก สม่ัครงานเบา เพื่อเอาเปรียบคนอื่นมันฆ่าละอายใจขนาดไหนเราไปหลงเชื่อทฤษฎีแบ่งงานกันทำของทุนนิยมจนพึ่งตัวเองไม่เป็น กลายเป็นทาสของเงินเท่าเดียว คือมีเงินเป็นตัวจูงจุมก ใช้ให้ทำโน่นทำนี่งานไหนให้เงินมาก ก็แห่ไปแย่งกันทำโดยไม่ดูสาระจำเป็นอะไรบ้าง

ยิ่งงานทำนาข้าว แม้จะหนักสาหัสปานใด ยิ่งต้องช่วยกันทำให้มากหน้า มีการลงแขก ไม่ต้องจ้างด้วยเงิน ข้าวจะได้ไม่แพง ข้าวยังถูกยิ่งดีต่อคนกิน และช่วยกันทำให้มากให้ถูกยิ่งขึ้นเพื่อนร่วมโลกจะได้ไม่หิวโหยขาดอาหาร

กิจกรรมทำนา นับเป็นเส้นเลือดใหญ่ของเศรษฐกิจพอเพียง มีข้าวเลี้ยงปากท้องเสียอย่าง อันอื่นยังเรื่องเล็ก

งานทำนาไร่สวน มีธรรมชาติแดดน้ำลมฝนฟ้าดินช่วยทำให้ โดยไม่ต้องจ้างวาน มันโตของมันทุกวันคืน ผลิตดอกออกใบให้ผล เห็นแล้วชื่นใจ จะไปหาอุตสาหกรรมใดที่วิเศษวิโสกว่านี้ไม่มีแล้ว แต่คนก็หลงอุตริไปหลงทำเงิน เมินข้าวถั่วจากล้วยเผือกมันที่จำเป็นน่าปลูกกินเอง แม้รัฐบาลก็อุตส่าห์ส่งเสริมการลงทุนที่หาเวรก่อกรรม ทำพิษผลข้างเคียงโดยอวิชา มีจฉาทิฐิเอาแต่เมล็ดเงินเป็นตัวตั้ง

ครั้งอดีตชาติหนึ่ง พระพุทธเจ้าเคยมีอาชีพจับจอบทำเพาะปลูก เสร็จแล้วสละโลกียวิสัย ทั้งจอบเสียมไปบวชเป็นพระไม่ทันนาน ด้วยความคิดถึงงานกิจกรรมทำพิษผล

กลับใจให้ลาสิกขาออกมาจับจอบใหม่ที่วางมือไปแล้ว พระองค์ทำเช่นนี้บวชๆ ลึกๆ อยู่ตั้ง ๗ ทน เพราะเสน่ห์อาชีพกสิกรรมนี้เอง

ฟังชาติดั่งว่านี้แล้ว ชวนเข้าใจว่ากิจกรรมเป็นอาชีพชั้นหนึ่งที่สุด แห่งเพศฆราวาส จะเป็นรองก็แต่อาชีพบวชในสมณเพศเท่านั้นแหละ

ดังนั้น แม้ใครจะยังไม่มีปัญญาแก่กล้า เป็นชาวนามืออาชีพแจกเช่นอุธิฐานจิตของหมอฟากฟ้าหนึ่ง เราก็น่าจะส่งสมบุญสละแรงงานไปช่วยลงแขกดำนา เกี่ยวข้าว ตามครั้งคราวโอกาสอันพึงมี ชีวิตจะได้ติดดินมีสีสันและซาบซึ้งบุญนิยมของชาวนาน่าศรัทธาเทิดทูนปานใด

a personal view
 เอกภพจุลกาล

จะให้ผมทำอย่างไร ?

What do You want me to do ?

Mike Scott

I've tried to do things my own way
 and I've tried to do what people say
 and I'm going nowhere fast
 and I'm turning to you at last

What do you want me to do ?
 What do you want me to do ?
 What do you want me to do Lord ?

I can see the lights of home
 but I can't get there on my own
 I can see the landing strip
 but I need you to steer my ship

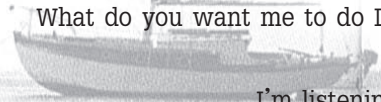
What do you want me to do ?
 What do you want me to do ?
 What do you want me to do Lord ?

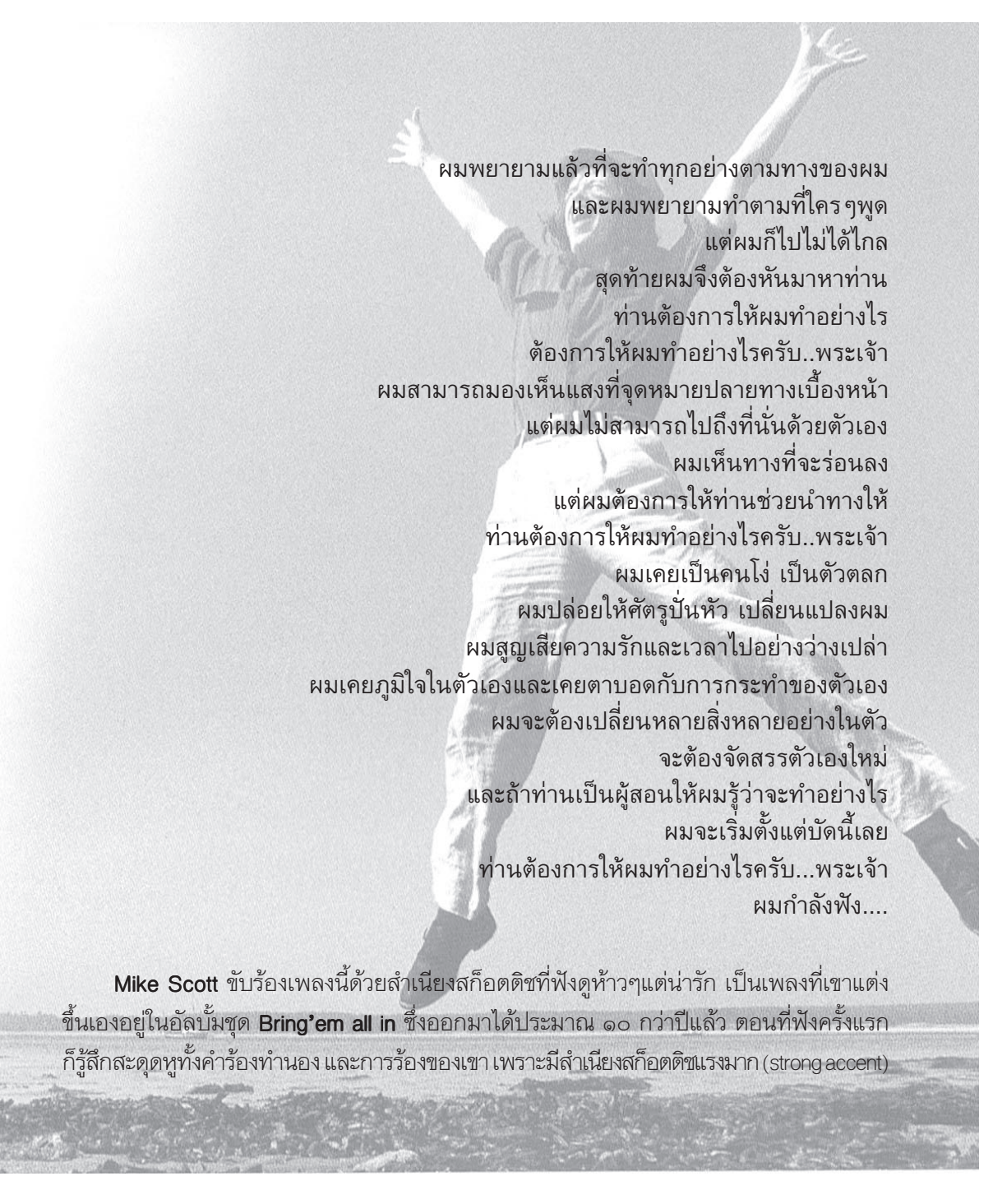
I've been a fool and I've been a clown
 I let the enemy turn me around
 I've wasted love and I've wasted time
 I've been proud and I've been blind

I've got a lot of things to change
 a whole man to rearrange
 and if you'll show me how
 I'll begin right now

What do you want me to do ?
 What do you want me to do ?
 What do you want me to do Lord ?
 What do you want me to do Lord ?

I'm listening.....

ผมพยายามแล้วที่จะทำทุกอย่างตามทางของผม
และผมพยายามทำตามทีใคร ๆ พูด
แต่ผมก็ไปไม่ได้ไกล
สุดท้ายผมจึงต้องหันมามหาท่าน
ท่านต้องการให้ผมทำอะไร
ต้องการให้ผมทำอะไรครับ..พระเจ้า
ผมสามารถมองเห็นแสงที่จุดหมายปลายทางเบื้องหน้า
แต่ผมไม่สามารถไปถึงที่นั่นด้วยตัวเอง
ผมเห็นทางที่จะร่อนลง
แต่ผมต้องการให้ท่านช่วยนำทางให้
ท่านต้องการให้ผมทำอะไรครับ..พระเจ้า
ผมเคยเป็นคนโง่ เป็นตัวตลก
ผมปล่อยให้ศัตรูปั่นหัว เปลี่ยนแปลงผม
ผมสูญเสียความรักและเวลาไปอย่างว่างเปล่า
ผมเคยภูมิใจในตัวเองและเคยตาบอดกับการกระทำของตัวเอง
ผมจะต้องเปลี่ยนหลายสิ่งหลายอย่างในตัว
จะต้องจัดสรรตัวเองใหม่
และถ้าท่านเป็นผู้สอนให้ผมรู้ว่าจะทำอย่างไร
ผมจะเริ่มตั้งแต่บัดนี้เลย
ท่านต้องการให้ผมทำอะไรครับ...พระเจ้า
ผมกำลังฟัง....

Mike Scott ขับร้องเพลงนี้ด้วยสำเนียงสก๊อตติชที่ฟังดูหัวๆแต่น่ารัก เป็นเพลงที่เขาแต่งขึ้นเองอยู่ในอัลบั้มชุด **Bring'em all in** ซึ่งออกมาได้ประมาณ ๑๐ กว่าปีแล้ว ตอนที่ฟังครั้งแรกก็รู้สึกสะอึกหูทั้งคำร้องทำนอง และการร้องของเขา เพราะมีสำเนียงสก๊อตติชแรงมาก (strong accent)

ฟังแล้วรู้เลยว่าไม่ใช่คนอังกฤษ แต่กลับมีเสน่ห์ไปอีกแบบ ดนตรีก็ใช้เพียง ๒ หรือ ๓ ชิ้น (acoustic – ไม่มีเครื่องเล่นอิเล็กทรอนิกส์) เสียงเม้าท์ออร์แกนและกีตาร์ ทำให้เพลงนี้มีความขลังอยู่ในตัว

ไมค์เคยเป็นสมาชิกวง **The Waterboys** ในช่วง ปี 80s–90s แยกตัวเองออกมาฉายเดี่ยวในปี 1990 เขาพยายามแสดงออกถึงความรู้สึกของเขาที่มีต่อศาสนาทางเสียงเพลง

เพลงทุกเพลงในอัลบั้มนี้บ่งบอกถึงความเป็นตัวของตัวเอง และมีความเชื่อมั่นสูง บวกกับเสียงร้องที่มีพลังทำให้บางเพลงน่าเอาไปเปิดเวลามีการประท้วง แต่ตอนนี้เรามาคุยกันถึงความหมายของเพลง **“ท่านต้องการให้ผมทำอะไร?”** ก่อนดีกว่า

เพลงนี้มีเนื้อร้องง่ายๆ ไม่ซับซ้อนลับสน เป็นการรำพึงรำพันของชายคนหนึ่งซึ่งคิดว่าตัวเองทำอะไรก็ผิดไปหมด หรือประเภทลองผิด ลองถูกแล้วก็เกิดความสิ้นหวัง เลยหันเข้าหาพระเจ้า หวังว่าพระเจ้าจะเป็นที่พึ่งหรือบอกทางสว่างให้แก่เขาได้ ดังนั้นเรามาดูความหมายรวมๆแต่ละบทเลยดีกว่า

บทแรก ตามคำสอนของศาสนาคริสต์ **God** หรือพระเจ้าเป็นผู้สร้างมนุษย์ขึ้น ความเป็นมนุษย์ชาติได้ถูกกำหนดให้ยกย่องสรรเสริญ เคารพและรับใช้พระเจ้าเป็นเจ้าของ ซึ่งเป็นสิ่งสูงสุดและเป็นความต้องการเบื้องต้นของทุกคน แต่เวลาที่เรายอมตามกิเลสตัวเอง เรากลับลืมหมดทุกสิ่งทุกอย่าง ในหนังสือ **God of Surprises** ซึ่งเขียนโดย **Gerard Hughes** เปรียบเทียบความรู้สึกเวลาเราถูกกิเลสครอบงำว่า **“เป็นเหมือนคางคกที่ตุตันและเต็มไปด้วยความเรียกกร้อง”** ก็พอมองเห็นภาพอยู่หรอกนะ

แน่นอน เสียงเรียกคางคกก็เลสมันทำให้เรากระวนกระวาย ไม่สมหวัง ไม่มีความสงบ และเรารู้สึกว่าเรา **going nowhere fast... ไปไม่ถึงไหน !** นอกจาก **turning to God หันเข้าหาพระเจ้า** เพราะเราเริ่มค้นพบกิเลสของเราที่อยู่ลึกมาก แต่เราก็ต้องการปลดปล่อยตัวเองให้เป็นอิสระอย่างแท้จริง

บทที่ ๒ **What do you want me to do ?** ท่านผู้อ่านเคยถามตัวเองไหมว่าจะทำอะไรดีกับชีวิต ในบทเพลงนี้เหมือนถามตัวเองเพิ่มอีกว่า จะค้นหาความต้องการที่พระเจ้ามีต่อเราได้อย่างไร (God's "Will") คำตอบโดยทั่วไปก็คือ สวดมนต์อ้อนวอน เพราะการสวดมนต์ก็คือการฟัง คือการหยุดนิ่งๆ เพื่อพิจารณาความเป็นไปอันนี้คล้ายๆกับการวิปัสสนาในศาสนาพุทธ

บทที่ ๓ เมื่อสวดมนต์นานๆเข้า ทำให้มองเห็นว่าเราไม่ได้ช่วยตัวเองมากพอหรือแทบไม่ได้เลย **I can't get there on my own ไม่สามารถไปถึงจุดหมายปลายทางได้ด้วยตัวเอง** เพราะเราไม่ใช่ผู้สร้าง (creator) ตัวเราเองหรือสิ่งต่างๆ นี่เป็นความคิดในศาสนาคริสต์ ความเป็นมนุษย์เป็นสิ่งที่บาปมาก เราไม่สามารถทำให้ตัวเองสะอาดได้ด้วยตัวเราคนเดียว เพราะธรรมชาติของมนุษย์เป็นสัตว์ที่หลงกลวงและเห็นแก่ตัว มีเพียงแค่รูปร่างนอกเท่านั้นที่ดูดี ดังนั้น ความช่วยเหลือจากพระเจ้าจะช่วยให้เราเอื้อมถึงจุดที่ต้องการ เปรียบดังดอกไม้ที่ไม่สามารถไผ่ล้มขึ้นมาแล้วบานได้ด้วย

ตัวเอง ต้องได้รับความช่วยเหลือจากแสงอาทิตย์ ดังนั้นเราจึงต้องการแสงสว่าง (light) นั้นเหมือนกัน (ดวงตาที่มองเห็นธรรม) เพื่อเป็นแนวทางนำให้เห็นเส้นทางชัดเจนขึ้น และเราจะมุ่งไปยังทิศทางนั้นเพื่อความเจริญของตัวเอง

บทต่อไปกล่าวถึงการที่เราพยายามหันเข้าหาพระเจ้า ทำให้เรามองเห็นว่าความสุขที่แท้จริงอยู่ที่ตรงไหน เราอาจจะเริ่มมองเห็นถึงสัญชาตญาณในความไม่เป็นคนตรงของตัวเอง และเริ่มรู้ว่าเราเสียเวลาไปมากแล้ว เพราะถูกซาตานล่อหลอกด้วยยศ อำนาจ และสิ่งเย้ายวน เราจะค่อยๆสำนึกว่าซาตานหยิบยื่นสินค้าที่ทำให้ตาของเราเริ่มมืดบอดได้อย่างไร

ในเนื้อร้องยังกล่าวถึง **wasted love** ซึ่งหมายถึงความรักที่ไม่มีความหมายอะไร เพราะไม่ใช่ความรักที่มีความจริงใจต่อกัน ไม่เหมือนความรักที่เราได้จากพระเจ้า และความรักนั้นจะมีค่าก็ต่อเมื่อเข้าถึงความหมายที่แท้จริงของมัน

เมื่อเพลงท่อนสุดท้าย เป็นการร้องขอความช่วยเหลือ เพื่อให้เกิด
การเปลี่ยนแปลง เกิดเป็นคนใหม่

C.S. Lewis นักเขียนชาวอังกฤษ เขียนไว้ใน “The problem of
pain” (ปัญหาของความเจ็บปวด-หน้า ๙๑) ว่า

God whispers to us in our pleasures, speaks in our con-
science, but shouts in our pain....

**พระเจ้าพูดกระซิบกับเราตอนที่เรามีความสุข คุยกับเราตอนที่เร
มีสติ แต่ตะโกนใส่เราตอนที่เรเจ็บปวด**

เพลงนี้ให้ความรู้สึกที่ตรงไปตรงมาสำหรับดิฉัน การร้องขอของใคร
คนหนึ่งซึ่งไม่มีเล่ห์เหลี่ยมอะไร เพียงต้องการเป็นคนดีแต่ไม่สำเร็จ อาจ
เพราะปัญญายังไม่เกิด หรือวิบากกรรมเก่าตามล้างตามผลาญไม่รู้จบ
แต่ก็ไม่ละอายที่จะสารภาพต่อพระเจ้าตรงๆว่าช่วยลูกด้วยเถอะ บอกรมา
เลยว่าจะให้ทำอะไร จะทำทันที

ในศาสนาที่ไม่มีพระเจ้าเช่นศาสนาพุทธ คุณจะไปร้องขอกับใครไม่ได้
นอกจากเริ่มจัดการตัวคุณเอง ก็คงต้องใช้วิธิตามตัวเองบ่อยๆ ว่าวันนี้ แพ้
ก็เลิกก็ครั้งแล้ว ยังยึดถือคำสัญญาอยู่หรือเปล่า...ว่าต้องการเป็นคนดี

**เสียรู้คนอื่นไม่น่าเจ็บใจเท่าเสียรู้กิเลสตัวเอง ก็เพราะเราเสียรู้กิเลส
ตัวเองก่อน เราจึงเสียรู้ผู้อื่น (เสียรู้กิเลสของคนอื่น)**

ถ้าใครมีข้อคิดข้อชี้แนะใดๆให้ตัวเอง ส่งข่าวมาให้รู้กันบ้าง

I'm listening.....

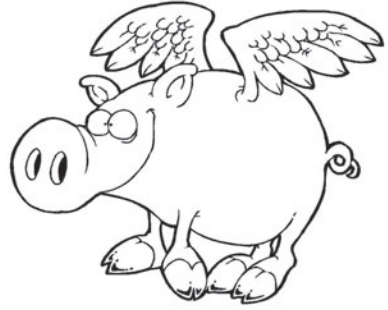

ทูตสวรรค์คร่ำครวญ
กับพระเจ้า

You've got mail

๓๖ ธันวาคม ๒๕๔๙

No virus found in this incoming message

Checked by Gu-Eng

From : Aroonskun

To : Dawanraisaeng

Forward : Everyone who loves Thailand

Subject : What Thailand means to me !

เสียงสะท้อน เพื่อก่อให้เกิดการแก้ไข ปรับเปลี่ยน...

ความแตกต่างระหว่างประเทศค้อยพัฒนา กับประเทศที่พัฒนาสูงสุดแล้ว
ไม่ได้อยู่ที่ความเก่าแก่ของอารยธรรมของประเทศนั้นๆ
สามารถดูได้จากประเทศอย่างอินเดีย อียิปต์ ซึ่งมีอารยธรรมมานานกว่า 2000 ปี
แต่ก็ยังยากจน

ในขณะที่เดียวกันแคนาดา ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ ที่เคยเป็นประเทศเล็กๆ
ไม่มีศักยภาพเมื่อ 150 ปีที่แล้ว แต่วันนี้กลับพัฒนาจนกลายเป็นประเทศพัฒนาที่ร่ำรวยได้
และความแตกต่างระหว่างประเทศเจริญแล้วที่ร่ำรวย กับประเทศค้อยพัฒนาที่ยากจน

ก็ดูเหมือนไม่ได้อยู่ที่ทรัพยากรของประเทศอีกนั้นแหละ
ญี่ปุ่นเป็นประเทศที่มีพื้นที่ทำกินน้อยมาก 80 % ของพื้นที่เป็นภูเขา
ไม่เหมาะในการทำเกษตรกรรม แต่ญี่ปุ่นกลับเป็นประเทศที่ส่งออกสินค้าเกษตรที่สำคัญของโลก และ
ยังเป็นเหมือนโรงงานกลางที่รับเอาวัตถุดิบจากที่ต่างๆของโลก
มาฉินเป็นสินค้าส่งออกกลับไปทั่วโลก
อีกตัวอย่างคือสวิสเซอร์แลนด์ ที่ไม่มีการทำไร่ไถนาเลย
แต่กลับเป็นประเทศที่ขึ้นชื่อด้านการทำช็อคโกแลตของโลก

You've got mail.

No virus found in this incoming message Checked by Gu-Eng

ทั้งๆที่พื้นที่ทำการ เกษตรมีอยู่เล็กลงๆ

และอากาศหนาวจัดจนทำการ เกษตรได้เพียง 4 เดือนใน 1 ปี

และสวิสเซอร์แลนด์ยังนำเอาความมีระเบียบของคนและบ้านเมืองมาใช้ประโยชน์

จนได้รับการยอมรับให้เป็นธนาคารของโลก

นักบริหารจากประเทศที่เจริญแล้วยืนยันกับลูกค้าของเขาในประเทศที่ด้อยพัฒนาว่า

ไม่เห็นมีความแตกต่างด้านสติปัญญาของแรงงานเลย

สีผิวและเผ่าพันธุ์ก็ไม่ใช้เหตุผลอีกนั่นแหละ

เพราะเมื่อแรงงานที่เคยขี้เกียจในประเทศของตนย้ายไปอยู่และหากินในประเทศที่เจริญแล้ว

กลับกลายเป็นแรงงานที่ขยันด้วยซ้ำ

แล้วอะไรที่ทำให้แตกต่าง ?

สิ่งที่แตกต่างคือ **ทัศนคติ** ที่ฝังรากลึกมานานปีผ่านระบบการศึกษา และการอบรมปลูกฝัง

จากการวิเคราะห์พฤติกรรมของคนในประเทศ

พบว่าคนส่วนใหญ่ดำเนินชีวิตอยู่บนหลักปรัชญาเหล่านี้

1. ใช้จริยธรรมนำทางชีวิต (Ethics as the basic principle)
2. ความซื่อสัตย์ (Integrity)
3. ความรับผิดชอบในบทบาท หน้าที่ (Responsibility)
4. การเคารพต่อกฎระเบียบ (Respect to the law and rules)
5. การเคารพต่อสิทธิของผู้อื่น (Respect to the rights of other citizens)
6. ความรักในงาน (Work Loving)
7. ความสนใจในการออมและลงทุน (Strive for saving and investment)
8. แรงผลักดันสูง สู่ความเป็นที่หนึ่ง (Will of super action)
9. การตรงต่อเวลา (Punctuality)

You've got mail.

No virus found in this incoming message Checked by Gu-Eng

ในประเทศด้อยพัฒนา มีคนเพียงจำนวนน้อยที่ใช้หลักปรัชญาเหล่านี้ในการดำเนินชีวิต ประเทศเรายังไม่เป็นประเทศพัฒนา ไม่ใช่เพราะเราขาดทรัพยากร หรือมีภัยธรรมชาติเป็นปัญหา แต่เรายังไม่พัฒนาไปได้ดีกว่านี้

เพราะเราขาดทัศนคติ และแรงผลักดันที่สอดคล้องไปตามหลักปรัชญาการดำเนินชีวิตที่กล่าวมาแล้ว

.....

ถ้าคุณไม่ส่งต่อเมล็ด
คุณจะไม่ถูกสาปแช่งใดๆ
คุณจะไม่ล้มป่วย
คุณจะไม่ทะเลาะกับแฟน
คุณจะไม่ถูกไล่ออกจากงาน

แต่ถ้าคุณรักประเทศไทย และอยากเห็นประเทศของเราเปลี่ยนเป็นประเทศพัฒนาเพิ่มขึ้น เริ่มที่ตัวคุณเอง พัฒนาสังคมใกล้ตัวคุณ ในบ้าน ที่ทำงาน และอย่าลืมช่วยกันส่งข้อความนี้ต่อให้คนรอบข้างคุณให้มากที่สุด หวังว่าจะได้เป็นส่วนช่วยผลักดันให้คนไทยลุกขึ้นคิด วิเคราะห์พฤติกรรมการใช้ชีวิตของเรา เพื่อนำประเทศไทยไปสู่ การแก้ไข.. ปรับเปลี่ยน.. และพัฒนาเพิ่มขึ้น..

ปี ๕๑ ระวัง

“โรคร้าย”

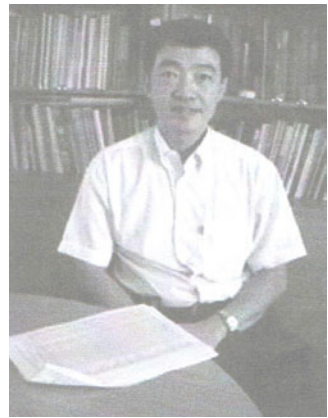
คืนชีพ!

แม้ว่าในรอบปีที่ผ่านมา สาเหตุการเสียชีวิตของคนไทย อันดับต้นๆยังคงเป็นปัญหาที่เกิดจากพฤติกรรมการกินอยู่ เช่น อุบัติเหตุ มะเร็ง โรคหัวใจและหลอดเลือด ซึ่งดูที่ท่าแล้วก็ยังคงมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นทุกปี ทว่าโรคติดต่อที่มีการระบาดในประเทศ ถึงจะเป็นโรคที่มีผู้เสียชีวิตไม่มากแต่ก็ไม่ควรนิ่งนอนใจเพราะโรคเหล่านี้หากเกิดการระบาดย่อมเกิดข่าวลือ สร้างความแตกตื่น และเกิดผลกระทบทางเศรษฐกิจที่ไม่จำเป็นติดตามมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งผลกระทบจากภาวะโลกร้อนชัดเจนมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากสัญญาณร้ายที่โรคต่างๆที่ห่างหายไปเนิ่นนานกลับมาสร้างความปั่นป่วนและมีแนวโน้มทวีความรุนแรงขึ้นในปี ๒๕๕๑ นี้

ทั้งนี้ **นพ.ค่านวณ อึ้งชูศักดิ์** ผู้อำนวยการสำนักระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข (สธ.) ซึ่งติดตามการแพร่ระบาดของโรคต่างๆมาโดยตลอด ได้สรุปภาวะโรคติดต่อที่มีการระบาดในปีที่ผ่านมาว่า ได้รับรายงานจากการสอบสวนการเกิดโรคระบาด ที่เกิดขึ้นในประเทศจำนวน ๔๙๕ กรณี สำหรับโรคติดต่อที่ต้องจับตาเป็นพิเศษในปีนี้มี ๓ กลุ่มใหญ่ๆคือ กลุ่มโรคติดต่อผ่านทางอาหารและน้ำ ได้แก่ **โรคอหิวาต์ โรคบิด** กลุ่มโรคติดต่อผ่านทางยุงและแมลง เป็นพาหะนำโรค ได้แก่ **โรคไข้เลือดออก มาลาเรีย** และกลุ่มโรคที่ติดต่อผ่านทางเดินหายใจ ได้แก่ **โรคไข้หวัดนก ไข้หวัดใหญ่ และโรคมือเท้าปาก**

โลกร้อน กระตุ้น “เชื้ออหิวาต์” อาละวาด

เริ่มต้นที่โรคติดต่อผ่านทางอาหารและน้ำ นพ.ค่านวณระบุว่า สำหรับ **“อหิวาตกโรค”** ถือเป็นโรคดั้งเดิมที่มีมานานนับโรคประจำถิ่นในแถบภูมิภาคเอเชียโดยตัวเชื้อโรคมีชีวิตอยู่ในน้ำกร่อยได้ซึ่งหากได้รับเชื้อนี้จะทำให้เกิดภาวะท้องร่วงอย่างรุนแรง ถ่ายอุจจาระเหลวเป็นน้ำอาจ ๒๐-๓๐ ครั้ง จนอาจเสียชีวิตได้ ทั้งนี้ได้รับรายงานยืนยันมีผู้เป็นโรคอหิวาต์ในปี

นพ.ค่านวณ อึ้งชูศักดิ์

๒๕๕๐ จำนวน ๙๒๗ ราย และมีผู้เสียชีวิต ๗ ราย ซึ่งหากเปรียบเทียบกับอัตราการป่วยในปีที่ผ่านมาพบว่า มีผู้ป่วยเพียง ๓๕ ราย ไม่มีผู้เสียชีวิต

“ที่น่าสนใจคืออยู่ๆก็มีเชื้ออหิวาต์แพร่ระบาด ไปกว่า ๒๐ จังหวัดในเดือนกันยายนต่อตุลาคม ซึ่งจากการสอบสวนโรคพบว่า มีการระบาดเป็นลูกโซ่ โดยเริ่มต้นจากการที่ชาวบ้านกินหอยแครงที่ไม่สุกทำให้ได้รับเชื้อโรคซึ่งการเลี้ยงหอยแครงเป็นฟาร์มหากอยู่ปากแม่น้ำที่เป็นน้ำกร่อยผนวกกับเป็นบริเวณที่ชาวบ้านไม่มีส้วมหรือมีส้วมไม่ถูกสุขลักษณะ มีการถ่ายลงน้ำ ทำให้เชื้อโรคแพร่อย่างรวดเร็ว โดยเชื้ออหิวาต์จะเกาะอยู่ที่แพลงก์ตอนเล็กๆ เมื่อหอยกินแพลงก์ตอนก็เท่ากับกินอุจจาระเข้าไปด้วยเมื่อคนเรากินหอยที่ไม่สุก เชื้อโรคยังไม่ตาย

จึงทำให้ติดโรคคอหิวรัด คนเหล่านี้หากมีอาชีพเป็นผู้เกี่ยวข้องกับวงจรรอาหาร เช่น เป็นผู้ชำแหละเนื้อ ขายหรือทำอาหาร ก็มีโอกาสเอาเชื้อจากอุจจาระของตนเองไปปนเปื้อนในวงจรรอาหารชนิดใหม่ โดยเฉพาะ **อาหารสุกๆดิบๆ” นพ.ค่านวณระบุ**

ที่สำคัญคือ นักวิทยาศาสตร์สมมติฐานว่า การที่เกิดภาวะโรคหิวรัด อุณหภูมิในมหาสมุทรมีการเปลี่ยนแปลง แพลงก์ตอนอาจมีจำนวนเพิ่มขึ้น ทำให้เชื้อคอหิวรัดมีวงจรรชีวิตที่อยู่ได้ดีขึ้น มีผลทำให้หอยแครงและหอยสองฝาชนิดอื่นๆมีเชื้อคอหิวรัดโรค จึงได้มีการร่วมกันศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้ ระหว่างหน่วยงานต่างๆเช่น กรมประมง กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์

ข้าวโพดอ่อนส่งผล “บิด” ระบาด

นอกจากนี้ยังมีโรคติดต่อผ่านทางอาหารและน้ำอย่าง **“โรคบิด”** ที่ควรจับตาเฝ้าระวัง ซึ่งคนไทยอาจเห็นเป็นเรื่องธรรมดา แต่จริงๆแล้วไม่ธรรมดา

นพ.ค่านวณ ให้ข้อมูลว่า คนไทยรู้จักโรคนี้มานาน ซึ่งลักษณะอาการของโรคบิดจะเป็นการถ่ายกะปริดะปรอย ปวดมวน ทรมาน สำหรับในรอบปี ๒๕๕๐ พบมีผู้ป่วย ๔,๑๗๗

ราย เสียชีวิต ๑ ราย แต่ในต่างประเทศมีรายงานว่าในช่วงเดือนสิงหาคมเกิดการระบาดของโรคบิดในเดนมาร์ก ๑๐๐ กว่าราย และออสเตรเลียหลาย ๑๐ ราย เมื่อสอบสวนโรคพบว่า ผู้ป่วยในทั้ง ๒ ประเทศมีประวัติการรับประทานข้าวโพดอ่อน ซึ่งส่งออกมาจากประเทศไทย จากนั้นได้ตรวจสอบที่มา พบว่าจังหวัดราชบุรี และอีกหลายจังหวัดที่เป็นแหล่งผลิตข้าวโพดที่สำคัญ มีผู้ป่วยโรคบิดมากผิดปกติ

“จุดปนเปื้อนไม่ได้อยู่ที่โรงงาน แต่อยู่ที่ระดับชาวบ้าน ซึ่งนั่งล้อมวงกันแกะเปลือกข้าวโพด หากมีผู้ป่วยบิด เข้าห้องน้ำไม่ได้ล้างมือแล้วมาแกะเปลือกข้าวโพดก็ทำให้เชื้อแพร่กระจายได้ ดังนั้น เมื่อพบผู้ป่วยและมีการระบาดในต่างประเทศจึงส่งผลให้ประเทศนั้นๆ ระงับการนำเข้าข้าวโพดอ่อนของไทยไปชั่วคราว โชคดีที่กรมวิชาการเกษตรและกระทรวงสาธารณสุขรวมถึงสมาคมส่งออก ได้ร่วมมือกันชี้แจงให้ข้อเท็จจริงผลการตรวจสอบจนเป็นที่พอใจจึงมีการอนุญาตใหม่ โดยที่ฝ่ายไทยต้องพยายามปรับมาตรฐาน ด้านสุขลักษณะในระดับหมู่บ้าน อบต. อบจ. ให้ชุมชนเห็นความสำคัญของการถ่ายอุจจาระเป็นที่เป็นทาง และการล้างมือให้สะอาด

ทุกครั้ง อาหารของไทยก็จะมีความปลอดภัย ไม่มีปัญหาต่อการส่งออก ซึ่งเป็นแหล่งรายได้ที่สำคัญ”

นพ.ค่านวณ บอกอีกว่า จุดสำคัญของเรื่องนี้คืออย่าคิดว่าโรคที่เกิดในไทยจะไม่แพร่ไปที่อื่น ในโลกยุคไร้พรมแดน โรคก็ไร้พรมแดนเช่นเดียวกัน มันสามารถแพร่ไปได้ทั่วโลก

ไข้เลือดออก “ดู” ตาย ๘๓

สำหรับสถานการณ์ของ **“โรคไข้เลือดออก”** ในปีที่ผ่านมา เกิดการระบาดตุงมาก โดยคร่าชีวิตคนไทยถึง ๘๓ ราย มีผู้ป่วยตั้งแต่ต้นปี ๒๕๕๐ จนถึงขณะนี้จำนวน ๖๐,๖๒๕ ราย

นพ.ค่านวณ กล่าวถึงปรากฏการณ์นี้ว่า ไข้เลือดออกเป็นโรคที่เกิดขึ้นทุกปี แต่ปีนี้มีการเพิ่มสูงขึ้น ไม่เพียงมีการระบาดในประเทศไทยเท่านั้น แต่ในภูมิภาคเอเชีย เวียดนาม มาเลเซีย สิงคโปร์ พบว่ามีการระบาดของไข้เลือดออกเพิ่มสูงขึ้นเช่นเดียวกัน

“โรคนี้เป็นอีกโรคหนึ่งที่นักวิทยาศาสตร์ตั้งสมมติฐานว่า เกี่ยวโยงกับภาวะโรคร้อน เนื่องจากอุณหภูมิของโลกแปรปรวนทำให้วงจรชีวิตของยุงเปลี่ยนแปลงไปเอื้อต่อการแพร่ระบาด และเชื้อก็มีการปรับตัว วิถีชีวิตของคนก็ต้องมีการเก็บน้ำไว้เพื่อขาดแคลนน้ำ

เช่น สมัยก่อนไม่เคยพบไข้เลือดออกในเขตภูเขาสูง แต่ในวันนี้ก็กลับพบว่ามีการระบาดในหมู่บ้านชาวเขาจังหวัดเชียงราย ทำให้ล้มป่วยกันทั้งหมู่บ้าน ล้นโรงพยาบาล ซึ่งการที่ชาวเขาไม่เคยเป็นโรคไข้เลือดออกทำให้ไม่มีภูมิคุ้มกัน จึงต้องระมัดระวังตัวมากขึ้น รวมไปถึงพบว่าเกิดไข้เลือดออกในประเทศภูฏานซึ่งเป็นประเทศที่ตั้งอยู่บนเทือกเขาสูง ดังนั้นจะสังเกตเห็นว่า เชื้อไข้เลือดออกได้สืบคลานจากบริเวณเส้นศูนย์สูตรแผ่ขยายอาณาเขตออกไปเรื่อยๆ

นอกจากโรคไข้เลือดออก โรคที่อยู่ในกลุ่มโรคติดต่อผ่านทางยุงและแมลงเป็นพาหะนำโรคอย่าง **“โรคมาลาเรีย”** ก็น่าเป็นห่วง โดยในปี ๒๕๕๐ พบมีผู้ป่วยมา

ลาเรียทั้งสิ้น ๒๘,๗๖๔ ราย เสียชีวิต ๓๘ ราย มีพาหะนำโรคจากยุง ก้นปล่อง ในไทยพบ การระบาด ๒ สายพันธุ์ คือ พลาสโมเดียม ฟาซิฟารัม และพลาสโมเดียม ไวแวกส์ สำหรับปีที่ผ่านมาพบว่า มีการระบาดมากใน ภาคใต้และบริเวณชายแดนระหว่างประเทศ โดยเฉพาะกัมพูชา เมืองไพลิน ซึ่งส่วนหนึ่ง เกิดจากปัญหาการตัดยา รวมถึงภาวะโลกร้อนที่กำลังเกิดขึ้น ทำให้ยุงก้นปล่อง กลายเป็นตัวยุงเร็วขึ้น ก่อให้เกิดการระบาด รุนแรงขึ้น

ลิซมาเนีย...โรคใหม่ที่ต้องจับตา

โรคติดต่อที่มีแมลงเป็นพาหะอีกโรคคือ **“โรคลิซมาเนีย”** แม้ชื่ออาจไม่คุ้นหูคนไทยมากนัก และเรียกได้ว่า เป็นโรคใหม่ในไทย แต่ไม่ใหม่ในประเทศแถบตะวันออกกลาง เพราะโรคนี้มีมานานแล้วเช่นกัน

นพ.ค่านวณ อธิบายถึงโรคนี้ว่า โรค ลิซมาเนียมีแมลงตัวเล็กๆหรือร้นฝอยทราย เป็นพาหะนำโรค ซึ่งปกติแล้วพบผู้ป่วยไม่มาก เพียง ๑-๒ รายในรอบหลายปี และเมื่อสืบ ประวัติจะพบว่าส่วนใหญ่เป็นผู้ใช้แรงงานที่ เดินทางไปทำงานในประเทศตะวันออกกลาง และติดเชื้อมา กลับมา แต่ระยะ ๒-๓ ปีหลังพบ

ว่า ผู้ป่วยที่เป็นโรคนี้แต่ไม่ได้เดินทางไปไหน ก็เกิดโรคได้เช่นกัน

นพ.ค่านวณ บอกว่าที่อันตรายคือ **อาการของโรคลิซมาเนีย ที่ทำให้มีไข้ขึ้นสูง ปวยเรื้อรัง ไม่มีแรง หรือรุนแรงถึงขั้นดับ ม้ามโต** ยากต่อการรักษามาก เนื่องจากโรคนี้ ยังไม่เป็นที่รู้จักในวงกว้าง ทำให้แม้แต่แพทย์ก็ ไม่สามารถระบุสาเหตุของโรคได้ โดยในปีที่ ผ่านมาพบผู้ป่วย ๓ ราย ทุกรายไม่ได้เดินทางไป ออกนอกประเทศเลย จึงอยู่ในชั้นตอนของการ ศึกษาวงจรชีวิตของแมลงพาหะดังกล่าว เพื่อให้ทราบว่าการแพร่ระบาดได้อย่างไร โดยร่วมมือกันระหว่างมหาวิทยาลัยมหิดล และกรมควบคุมโรค ซึ่งในอนาคตอาจขยาย ความร่วมมือกับประเทศอินเดีย และบังกลาเทศ ที่มีผู้ป่วยมาก ในปีหนู...โรคธรรมดาที่มี ผู้ป่วยมาก ในปีหนู...โรคธรรมดาที่มี ผู้ป่วยมาก ไม่ธรรมดาที่กล่าวมาข้างต้นจะยังคงอยู่ และ

ก่อให้เกิดปัญหาต่อสุขภาพและเศรษฐกิจ พร้อมฉวยโอกาสระบาดรุนแรงขึ้น หากไม่ป้องกันและดูแลจัดการให้ดี ไม่ว่าจะเป็นโรคไข้เลือดออก มาลาเรีย มือ เท้า ปาก ในเด็กเล็ก โรคเหล่านี้ยังคงต้องเฝ้าระวังจับตาอย่างเข้มงวดทุกภาคส่วน ทั้งภาครัฐ เอกชน โดยเฉพาะชุมชนจะต้องมีแผนกำลังกัน

อย่างไรก็ดี โรคติดต่อต่างๆเหล่านี้เป็นโรคที่สามารถป้องกัน ควบคุมได้ตั้งแต่ต้น ทั้งนี้ประเทศสมาชิกองค์การอนามัยโลกจึงเห็นพ้องกันที่จะเริ่มบังคับใช้ กฎอนามัยระหว่างประเทศ พ.ศ.๒๕๔๘ (International Health Regulation : IHR 2005) ซึ่งเป็นข้อตกลงของประเทศสมาชิกองค์การอนามัยโลกทั้ง ๑๙๒ ประเทศ เพื่อตรวจจับ

การระบาด ป้องกันควบคุมโรคติดต่อข้ามแดนและภัยฉุกเฉินทางสาธารณสุขอื่นๆ ลดผลกระทบในการเดินทาง การขนส่งระหว่างประเทศพร้อมกันทั่วโลก

สำหรับประเทศไทย รัฐบาลนายกรัฐมนตรีพลเอกสุรยุทธ์ จุลานนท์ ได้มีมติ รม. ให้ประเทศไทยปฏิบัติตามกฎอนามัยระหว่างประเทศตั้งแต่เดือนมิถุนายน ๒๕๕๐ ที่ผ่านมา ซึ่งกระทรวงสาธารณสุขโดยกรมควบคุมโรค จะได้ร่วมมือกับอีก ๑๘ กระทรวง ในการสร้างความเข้มแข็งของระบบเฝ้าระวังควบคุมโรคตั้งแต่รากหญ้าจนถึงการเชื่อมต่อกับนานาชาติประเทศ

ผู้จัดการออนไลน์

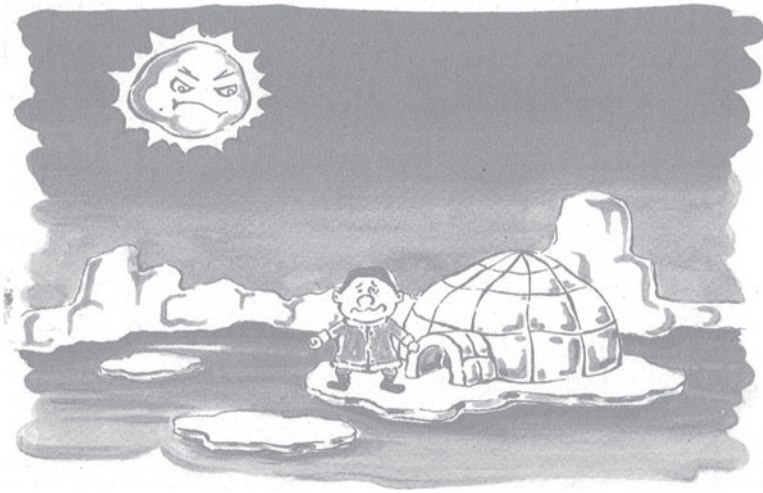
๓ มกราคม ๒๕๕๑

หยุดโลกร้อน ด้วยชีวิตพอเพียง

นี่เป็นข้อเขียนจากหนังสือเล่มเล็กคู่มือประชาชน ของกรมส่งเสริม
คุณภาพสิ่งแวดล้อม กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เป็น
หนังสือที่อ่านเข้าใจง่าย และถ่ายทอดถึงความจำเป็นไปเกี่ยวกับโลกร้อนได้เป็น
อย่างดี จึงขอนำมาเผยแพร่ให้ท่านผู้อ่านได้รับประโยชน์โดยถ้วนทั่ว โดย
จะนำมาลงเป็นตอนๆไป รายละเอียดเพิ่มเติมค้นดูได้ที่ www.deqp.go.th
, www.envionnet.in.th

ตอนที่ ๑

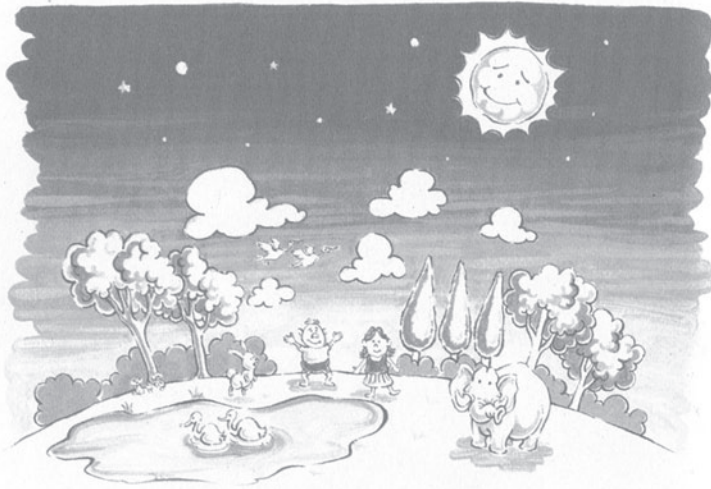
เคยได้ยินไหมเรื่องโลกร้อน

หลายๆปีที่ผ่านมา คำว่าปรากฏการณ์เรือนกระจก ก๊าซเรือนกระจก สภาพภูมิอากาศเปลี่ยนแปลงหรือ Climate Change จนมาถึงคำว่าโลกร้อนเป็นคำที่หลายคนได้ยินบ่อยขึ้นทุกที หลายคนได้ฟังผ่านๆ คิดว่าเป็นเรื่องไกลตัวเสียจริง ก็เรื่องของลมฟ้าอากาศโลก ผิดปกติที่โน่นที่นี้เกี่ยวอะไรกับเรื่องก๊าซอะไรก็ไม่รู้บนชั้นบรรยากาศสูงๆ ที่กักเก็บความร้อนไว้ทำให้โลกร้อน เหมือนเรือนกระจกปลูกต้นไม้ ว่าแต่เป็นเรื่องเดียวกันกับเรื่องที่นักวิทยาศาสตร์บอกว่า อุณหภูมิ

ของโลกกำลังสูงขึ้นจนทำให้น้ำแข็งที่ขั้วโลกละลาย และจะทำให้น้ำทะเลสูงขึ้นท่วมเกาะและชายฝั่งทะเลในอีกไม่กี่สิบปีข้างหน้าหรือเปล่า แต่โลกร้อนขึ้นมาอีกไม่ถึง ๑ องศาเซลเซียสภายในเวลาร้อยปีที่ผ่านมาเนี่ย..หลายๆคนยังสงสัยและข้องใจ

เรื่องจริงที่เกิดขึ้น...และเราทุกคนควรรับรู้

* โลกร้อนเป็นเรื่องที่กำลังเกิดขึ้นจริงแน่นอน แต่ผลกระทบต่อสภาพภูมิอากาศในรายละเอียดของมันแตกต่างกันไปในแต่ละพื้นที่ของโลก ดังนั้นแม้ว่าโลกจะร้อนขึ้นในภาพรวมแต่ในบางพื้นที่อาจเกิดปรากฏการณ์ที่แตก

ต่างออกไป เช่น เย็นจัดผิดปกติ ผลกระทบต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศจึงมีมากมายทั้งยังซับซ้อน ยากต่อการทำนาย

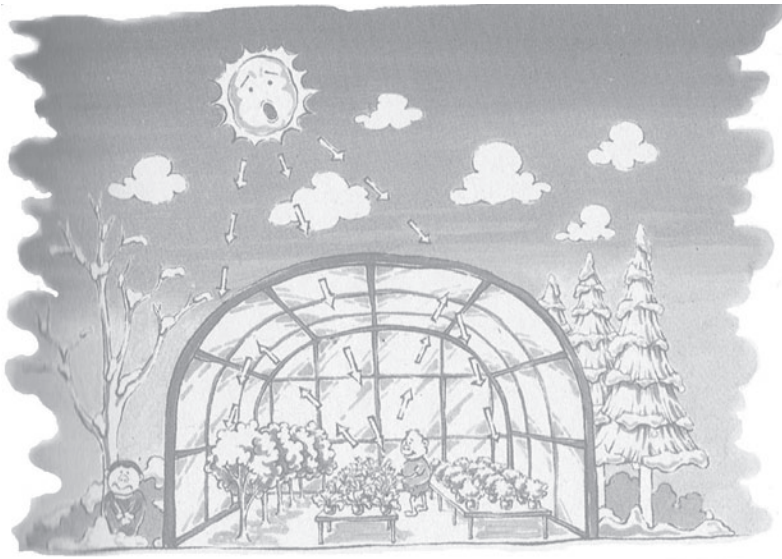
* ในอดีต สภาพภูมิอากาศของโลกเรามีการเปลี่ยนแปลงโดยธรรมชาติเกิดขึ้นหลายครั้ง ซึ่งแตกต่างจากการเปลี่ยนแปลงในปัจจุบันที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วโดยฝีมือมนุษย์ ซึ่งก่อให้เกิดผลกระทบในระยะยาว หรืออาจชั่วลูกชั่วหลานเลยก็ได้

* รายงานฉบับล่าสุดฉบับที่ ๔ ของคณะกรรมการระหว่างประเทศว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ หรือ ไอพีซีซี (Intergovernment Panel on Climate Change : IPCC) เป็นรายงานที่ใช้เวลากว่า ๖ ปี ใน

การรวบรวมงานวิจัยของนักวิทยาศาสตร์ ๒,๕๐๐ คน จาก กว่า ๓๐ ประเทศ รายงานนี้ระบุว่า มีความเป็นไปได้อย่างน้อย ๙๐ เปอร์เซ็นต์ ที่การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศเกิดจากกิจกรรมของมนุษย์ เป็นคำพูดแบบนักวิทยาศาสตร์ โดยแท้ แต่ความหมายตรงๆของคำกล่าวนี้อาจหมายถึงการลำค้ำของปัญหาโลกร้อนครั้งนี่ !

โลกมีระบบควบคุมสภาพภูมิอากาศตามธรรมชาติ

* โดยปกติ ชั้นบรรยากาศของโลกจะประกอบด้วยก๊าซชนิดต่างๆ และไอน้ำ เมื่อรังสีคลื่นสั้นคือคลื่นแสงจากดวงอาทิตย์มา

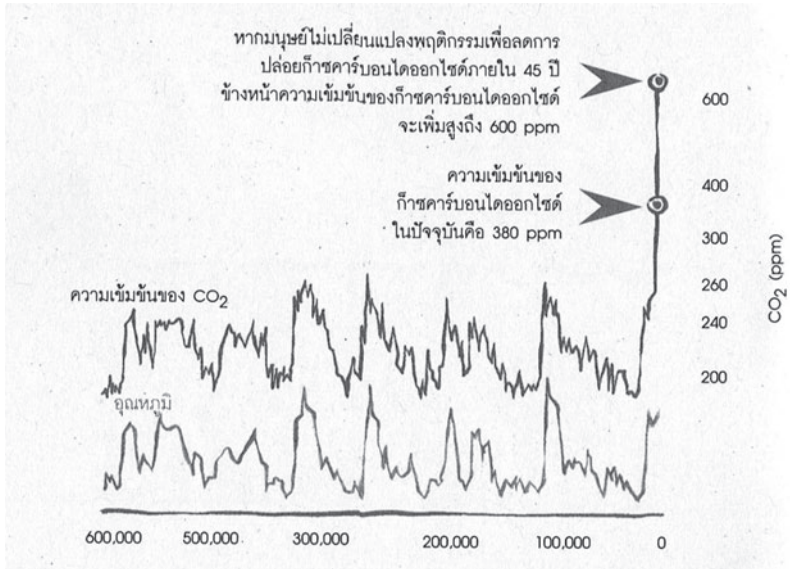

ถึงบรรยากาศโลก พลังงานประมาณ ๓๐% จะสะท้อนสู่ห้วงอวกาศ ส่วนอีก ๗๐% จะผ่านเข้ามายังพื้นผิวโลกและถูกดูดกลืนด้วยพื้นน้ำ พื้นดิน พืชและสัตว์ หลังจากนั้นพลังงานจะถูกคลายออกมาในรูปรังสีคลื่นยาว ซึ่งเป็นคลื่นความร้อนกลับคืนสู่ชั้นบรรยากาศ โดยกระแสลมและเมฆที่อยู่บนชั้นบรรยากาศ คลื่นความร้อนบางส่วนจะถูกกักเก็บไว้โดยก๊าซเรือนกระจกที่มีอยู่หนาแน่น ข้างบน ในภาวะปกติระบบการทำงานเหล่านี้จะช่วยทำให้อุณหภูมิบนผิวโลกไม่ร้อนจัดหรือเย็นจัดเกินไป

* อัตราส่วนของก๊าซเรือนกระจก จะประกอบด้วยคาร์บอนไดออกไซด์(CO₂)60%

มีเทน(CH₄)12% ฟรีออน (CCl₃F₂)12% โอโซน(O₃)8% และไนตรัสออกไซด์ (N₂O)5%

* เคยมีการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณของคาร์บอนไดออกไซด์ในชั้นบรรยากาศ กับอุณหภูมิเฉลี่ยของผิวโลก ตั้งแต่ประมาณพ.ศ.๒๔๓๓ โดยนักวิทยาศาสตร์ชาวสวีเดน และพบว่าหากปริมาณคาร์บอนไดออกไซด์ ในชั้นบรรยากาศลดลงครึ่งหนึ่งจะทำให้อุณหภูมิเฉลี่ยของโลกลดลงถึง ๕ องศาเซลเซียส แต่ช่วงนั้นเป็นการเริ่มต้นของยุคอุตสาหกรรม มีการเผาไหม้ถ่านหินเป็นเชื้อเพลิง ทำให้เกิดก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ปริมาณมหาศาล ลอยขึ้นสู่ชั้นบรรยากาศของโลก คำทำนายของนักวิทยาศาสตร์ท่าน

นั่นก็คือ ในอนาคตโลกจะร้อนขึ้นจากผลของปรากฏการณ์เรือนกระจก(Green House Effect)

อนาคตที่กลายเป็นปัจจุบัน

*ปัญหาเรื่องภาวะเรือนกระจกที่ทำให้โลกร้อนขึ้นก็คือ ชั้นก๊าซเรือนกระจกไม่ได้หนาขึ้น แต่เป็นเพราะก๊าซเหล่านี้มีความเข้มข้นมาจากกิจกรรมของมนุษย์ จึงทำให้คลื่นความร้อนที่ควรคืนกลับออกไปถูกเก็บกักสะสมไว้โดยเฉพาะการเพิ่มขึ้นของคาร์บอนไดออกไซด์หนึ่งในก๊าซเรือนกระจกสำคัญ ปัจจุบันนี้เราพบว่า ชั้นบรรยากาศของโลกมีปริมาณของก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ถึง ๓๘๐ โมเลกุลในทุกๆ

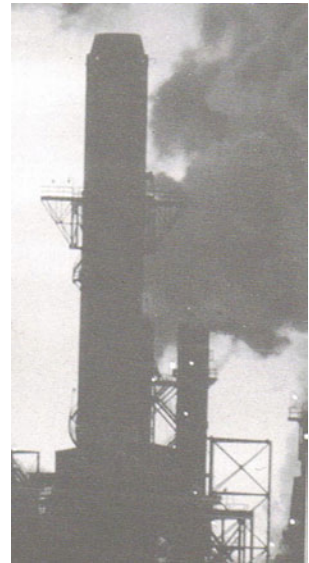
๑ ล้านโมเลกุลของมวลอากาศ หรือเรียกย่อๆว่า 380 ppm(parts per million) เมื่อเทียบกับกับความเข้มข้นขนาด 280 ppm ของก๊าซชนิดนี้เมื่อ ๑๐๐ ปีก่อนในยุคปฏิวัติอุตสาหกรรม และปัจจุบันนี้นักวิทยาศาสตร์รายงานว่าอุณหภูมิเฉลี่ยของผิวโลกสูงขึ้นประมาณ ๑ องศาเซลเซียสเมื่อเทียบกับ ๑๐๐ ปีที่แล้ว

* นักวิทยาศาสตร์จึงทำการสำรวจเพื่อวัดปริมาณคาร์บอนไดออกไซด์ และอุณหภูมิของโลกย้อนกลับไปที่เมื่อ ๖๕๐,๐๐๐ ปีก่อน โดยวิเคราะห์จากฟองอากาศที่ถูกกักไว้ในแท่งน้ำแข็งลึกลงไปใต้ผิวโลก สรุปว่ามีหลักฐานข้อมูลยืนยันชัดเจนว่า อุณหภูมิโลกมีความสัมพันธ์กับปริมาณก๊าซคาร์บอนได

ออกไซด์ในชั้นบรรยากาศ เพราะเมื่อช่วงเวลาใดในยุคต่างๆของโลก มีคาร์บอนไดออกไซด์มาก อุณหภูมิของโลกในช่วงเวลานั้นก็จะสูงขึ้นด้วย

* เรื่องที่น่าตกใจก็คือ ตลอดระยะเวลา ๖๕๐,๐๐๐ ปีที่ผ่านมา ไม่มีช่วงเวลาใดเลย ที่ชั้นบรรยากาศโลกมีปริมาณคาร์บอนไดออกไซด์สูงเกิน 300 ppm เหมือนในปัจจุบัน

* นักวิทยาศาสตร์ทำนายว่า ถ้าปริมาณก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ในชั้นบรรยากาศสูงถึง 450 ppm เมื่อใดจะก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ต่อสภาพอากาศอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ที่มากเกินไปนี้มาจากไหน

* คาร์บอนไดออกไซด์เป็นก๊าซสำคัญ ที่ทำให้พืชสามารถสังเคราะห์แสงและสร้าง อาหารให้มวลมนุษย์มีชีวิตอยู่รอดได้บนโลก ในกระบวนการทางธรรมชาติ คาร์บอนไดออกไซด์จะได้รับการเก็บกักและกำจัด เพื่อควบคุมปริมาณให้มีเหมาะสม เช่น ต้นไม้สามารถดูดซับคาร์บอนไดออกไซด์ได้ดีมาก และเก็บไว้ในรูปของคาร์บอนในเนื้อไม้ ในซอกพืชและสัตว์ที่ทับถมยาวนานจนกลายเป็นเชื้อเพลิงฟอสซิล

* ปริมาณก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์จำนวนมากที่เกิดขึ้นจากกิจกรรมของมนุษย์มีมากเกินไปกว่าระบบธรรมชาติจะจัดการได้ มาจากการใช้พลังงานที่ได้จากการเผาไหม้เชื้อเพลิงฟอสซิล(ถ่านหิน น้ำมัน แก๊สธรรมชาติ) การตัดไม้ทำลายป่าซึ่งเป็นการทำลายแหล่งเก็บก๊าซชั้นดี รวมทั้งการเผาป่า การใช้เชื้อเพลิงและไฟฟ้าทั้งในภาคอุตสาหกรรม การเกษตร ภาคขนส่งและคมนาคม รวมทั้งวิถีการใช้ชีวิตของผู้คนในเมือง

ยังมีก๊าซเรือนกระจกอื่นๆ

* มีเทนแม้จะมีปริมาณน้อย แต่โมเลกุลของมีเทนดูดกลืนรังสีความร้อนได้มาก กว่าคาร์บอนไดออกไซด์ถึง ๒๕ เท่า มีเทน เป็นก๊าซที่ปล่อยออกมาจากกระบวนการย่อยสลายอินทรีย์

ยวัตถุโดยไม่ใช่ออกซิเจน กิจกรรมหลักของมนุษย์ที่เป็นการเพิ่มมีเทนในชั้นบรรยากาศ ได้แก่ การทำปุ๋ยคอกขนาดใหญ่ เช่น ฟาร์มวัว ฟาร์มหมู การฝังกลบขยะโดยไม่แยก ขยะอินทรีย์รวมทั้งการเผาไหม้ของเชื้อเพลิงฟอสซิล

* ไนโตรสออกไซด์ เพิ่มปริมาณมากขึ้น จากกิจกรรมทางอุตสาหกรรม โรงงานที่ผลิตเส้นใย ไนลอน อุตสาหกรรมเคมีและพลาสติกที่ใช้กรดไนตริกในการผลิต รวมถึงการใช้ปุ๋ยไนโตรเจนในการเกษตร จะทำให้เกิดการปล่อยไนโตรสออกไซด์เข้าสู่บรรยากาศ

(โปรดอ่านต่อฉบับหน้า)

สถาบันขยะวิทยาด้วยหัวใจ (สวช.)

Institute of Ethical Waste Management

**ขอความร่วมมือช่วยโลกให้สดสวย
ช่วยชีวิตให้สดใส**

ในวันสิ่งแวดล้อมโลก (๕ มิถุนายน)

ด้วยความร่วมมือร่วมใจ งดใช้ทรัพยากรธรรมชาติ

ที่ทำลายโลก (เช่น โฟม ถุงพลาสติก)

และร่วมบุญโดยการบริจาคของเก่าที่เหลือใช้

ของใหม่ที่เกินจำเป็น ได้ที่

เครือข่ายชุมชนชาวอศกทุกแห่งทั่วประเทศ

สนใจติดต่อสอบถามได้ที่

โทร. ๐๘๙ ๕๓๓ ๒๓๓๓, ๐๘๗ ๙๐๗ ๕๙๙๖

มังคุด

ชาสมุนไพรจากผลมังคุด ตัวแรกของเมืองไทย

ด้วย

แนวคิดที่ว่าประเทศไทยชื้อยามาจากต่างประเทศ เก็บบร๊อยเปอร์เซ็นต์ แม้กระทั่งยารักษาโรคและอาการฟื้นฟู เช่น ยารักษาอาการไอ ยาแก้ท้องอืด ท้องเฟ้อ ยาระบาย ยารักษาโรคและอาการทางผิวหนัง ซึ่งโรคเหล่านี้มีมูลค่าในราคาทุนถึง ๕,๐๐๐ ล้านบาท การพัฒนายาจากสมุนไพรในระยะแรก จึงมุ่งเน้นยาในกลุ่มนี้ ซึ่งในระยะแรกได้มีการพัฒนายาทางผิวหนังจากเสลดพังพอนตัวเมียหรือพญาขอ ในการแก้ริ้ว งูสวัด แก้อักเสบ ผดผื่นคัน แผลงัดตัวกัดต่อย ในรูปแบบของครีม คาลาไมน์ ยาหม่อง กลิเซอรีน จนสามารถขึ้นทะเบียนยาได้แล้ว จึงมีแนวคิดว่าจะประเทศไทยน่าจะมียาชาผลฆ่าเชื้อจากสมุนไพร เพราะปัจจุบันแพทย์ พยาบาล และคนทั่วไปมักนิยมใช้ยา**พริโดนไฮโดติน** ซึ่งมีฤทธิ์ฆ่าเชื้อไปพร้อมๆกับมีฤทธิ์ระคายเคือง ทำให้แผลหายช้าลงอีก จึงได้ทำการค้นคว้าหาสมุนไพรที่มีฤทธิ์ฆ่าเชื้อ พบว่าเปลือกมังคุดเป็นสมุนไพรที่มีศักยภาพสูงสุด ซึ่งคนในสมัยก่อนเขาใช้เปลือกมังคุดต้มน้ำล้างแผลกันอยู่แล้วการศึกษาวิจัยในปัจจุบันพบว่าสารในเปลือกมังคุดมีฤทธิ์ฆ่าเชื้อโรคด้านการอักเสบ มีฤทธิ์กระตุ้นให้เม็ดเลือดขาวแข็งแรงขึ้น ทั้งยังมีฤทธิ์ฝาดสมานช่วยสมานแผล ทำให้แผลหายเร็วขึ้น จึงได้ทำการทดลองเพื่อหาวิธีการสกัด

หาความเข้มข้นและตัวทำลาย
ที่เหมาะสม เพื่อให้ได้ฤทธิ์ฆ่าเชื้อ
ให้ได้เท่ากับ “**โพรโตโนโอติน**”

การศึกษาครั้งนี้ทางโรง
พยาบาลได้รับรางวัลงานวิจัย
ดีเด่น จากการประชุมวิชา
การของกระทรวง
สาธารณสุขในปี พ.ศ.๒๕๔๕
และสามารถขึ้นทะเบียน
เป็นยาจากสมุนไพร “**ยา
การชิติน**” (Garcidine) ยา
ทาแผลฆ่าเชื้อจากสมุนไพร
ตัวแรกในเมืองไทยที่สามารถขึ้น
ทะเบียนได้ในปี พ.ศ.๒๕๔๘

“**การชิติน**” จึงเป็นความภาคภูมิใจของเราอย่างยิ่ง แต่ก็อดตกใจไม่ได้ที่กรมทรัพย์สินทาง
ปัญญาแจ้งว่า ในอเมริกามีการจดสิทธิบัตรการทำน้ำมั่งคุดจากเปลือกมั่งคุด

คนไทยอยู่กับมรดกสมุนไพรที่มีคุณค่าแท้ๆ ยังแพ้คนอยู่ห่าง เราต้องช่วยกันสร้างจากสิ่งที่มี
“**มั่งคุด ราชินีแห่งผลไม้ สมุนไพรแห่งอนาคต**”

ภญ.ดร.สุภาภรณ์ ปิติพร

คอลัมน์ “**ก้าวอย่าง**” ใน “**อภัยภูเบศรสาร**”

ปีที่ ๔ เดือนสิงหาคม ๒๕๔๘

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

“เกิดอะไรขึ้น”

“เด็กคนนั้นบอกว่าจะมาด้วยเรื่องการแสดงอะไรนี่แหละครับ”

“อ้อ รู้แล้ว ให้เขาเข้ามาได้”

แต่ตำรวจคนแรกที่วางมือขวาลงบนไหล่ของเบนิตู้รู้สึกแปลกใจ

“การแสดงที่นี่หรือครับ”

“ใช่” อีกคนตอบ “พวกเขาคล้ายๆกับผู้สอนคำสอนซึ่งมาจัดการแสดงให้เด็กๆ”

“ผู้สอนคำสอนคืออะไร”

“ก็พวกคนที่ช่วยดูแลคนอื่น และสอนศาสนา รวมทั้งช่วยเหลือพวกเขา” ตำรวจที่มียศสูงกว่าอธิบาย

ตำรวจนายแรกู้สึกว่าเป็นเหตุผลที่ยอม

รับได้จึงพูดกับเด็กชายว่า

“เข้าไป เข้าไป หนุ่มน้อยผู้สอนคำสอน”

เบนิตู้รู้สึกสบายใจที่ได้รับเกียรติใหม่นี้ และเดินเข้าชุมชนต้องห้าม เด็กชายไม่มีอุปสรรคในการค้นหาสิ่งที่ต้องการ เพราะทันใดนั้นเอง เด็กๆ ก็เข้ามาห้อมล้อมและแย่งกันถามว่า “พี่จะไปไหน พี่จะทำอะไร”

“ไปหาพวกที่จะจัดการแสดงละครนะ”

เขาตอบ

เด็กคนหนึ่งถามว่าใช่พวกที่เต็นรำหรือเปล่า แต่อีกคนซึ่งดูอ่องไวกว่าใครบอกว่า

“แต่วันนี้ไม่มีการซ้อมเพราะเกิดเรื่องวุ่นวายที่นี่ และพวกสีกาก็ ก็มากันเต็มไปหมด”

เด็กผู้หญิงอีกคนท่าทางเฉลียวฉลาดกว่าใครอื่นบอกว่า

“แต่พวกเขาмаกัันนะถึงแม่ไม่ได้ซ้อม

แต่พวกเขา ก็มักัน ตอนนี้อยู่ที่บ้านป่าอเดรีย น่าใจ”

แล้วก็เริ่มมีการถกเถียงกันว่า พวกคนเมืองอยู่ที่นั่นหรือเปล่า เพื่อเป็นการตัดบทอย่างสุภาพ เบนีได้จึงบอกเด็กหญิงว่า

“พี่มาหาพี่สาวซึ่งเป็นหนึ่งในหัวหน้ากลุ่มที่ชื่อ เบรินิก้านะ หนูรู้จักไหม”

เขารู้ว่า เบรินิก้าไม่เคยไปไหนแล้ว ไม่มีใครสังเกตเห็น และยิ่งในสถานที่เช่นนี้ก็ยิ่งเป็นไปได้ใหญ่และเขาก็เข้าใจถูกต้อง

“พี่หวานจิต นะเธอ” เด็กๆ ถาม

“พี่หวานจิต” เบนีได้ทวนคำด้วยความแปลกใจ

“ใช่ เราเรียกพี่เขาอย่างนั้น เพราะพี่เขาดีดี”

แล้วเด็กๆ ก็ส่งสัญญาณให้ตามมา พวกเขาวิ่งไปตามตรอกซอกซอยในสลัม บ่ายนั้นอากาศร้อน ผู้คนจึงออกมานั่งเก้าอี้โยกหรือเก้าอี้พลาสติกหน้าบ้าน และถามเด็กๆ ว่า “จะพาเจ้าคนเมืองไปไหนกัน” พวกเขาจึงตอบว่า “ไปหาพี่หวานจิต” “อ้อ เธออยู่กับพวกสลิกากี้ หรืออยู่บ้านป่าอเดรียนั่นแหละ”

อเดรียน่าคือป่าที่โอโนราได้้อยู่ด้วย และที่หน้าบ้านซึ่งก็ไม่เชิงจะเป็นสลัมนัก เพราะฝาผนังทำด้วยวัสดุจากโรงงานอุตสาหกรรม เบนีได้ได้พบกับคนที่คาดไม่ถึง

เบรินิก้าและเพื่อนนักเรียนของเธออยู่ที่นั่น แนนอนอยู่แล้ว ทว่าเขาพบครุมอนโซ้และเปแป้นักดับเพลิงด้วย

“เธอมาทำอะไรที่นี่” เบรินิก้าถาม

“ก็มาบอกพี่เรื่องที่เขาพูดกันว่าเกิดอะไรขึ้นกับโอโนราได้้ล่ะ”

เบรินิก้าโบกมืออย่างกับแสดงละครเพื่อบอกว่า เบนีได้นำข่าวที่เก่าสุดในโลกมาบอกเธอ เด็กชายจึงขอโทษพลางว่า

“แล้วก็มาถามดูว่าพี่รู้อะไรบ้าง เพราะที่โรงเรียนเขาพูดกันว่า โอโนราได้้ติดคุกและแม่อยู่โรงพยาบาล”

เบรินิก้าประทับใจที่น้องชายห่วงใยเพื่อน แต่เธอก็เวอร์ไปหน่อย เมื่อจับไหล่ทั้งสองข้างของเบนีได้ด้วยท่าทางแบบแม่ (ซึ่งเบนีได้ไม่ชอบเอาเลย) พลังปลอบเขาว่า “อเดล่าดูเหมือนจะฟื้นชิตอันตรายแล้ว แต่ยังอยู่ในห้องไอซียู เธอเกือบตาย”

“แล้วโอโนราได้้ล่ะ” เบนีได้้อยากรู้

“เรากำลังพูดคุยกันเรื่องเขาอยู่นี้แหละ คุณเปแป้เป็นเพื่อนสนิทกับตำรวจคนหนึ่งในกลุ่มนี้ซึ่งเคยเป็นนักดับเพลิงมาก่อน”

แล้วเธอก็จับแขนตึงน้องชายออกมาจากกลุ่มซึ่งประกอบด้วยครุมอนโซ้ เปแป้นักดับเพลิง ตำรวจนอกเครื่องแบบชื่อแอนดรูสหญิงสูงอายุคนหนึ่งซึ่งท่าทางไม่ค่อยดีนัก

หล่อนเป็นป่าของโอโนราใต้ และหญิงสาวอีก คนที่สวมชุดสองท่อน มีกางเขนห้อยคอซึ่งก็คือแมซีที่อเดล่าเคยพักอาศัยอยู่ด้วยช่วงเข้ารับการบำบัด

“พี่เองแหละที่บอกครุมอนโซ่” เบโรนิก้าอธิบาย “และโชคดีที่ครูก็ชวนคุณแม่เป้มาด้วย ตำรวจเข้าล้อมสถานที่เพราะมีคนให้เบาะแสว่ามียาเสพติดจำนวนมากหนึ่งหลุดเข้ามาที่นี่ แล้วตำรวจก็จับผู้ต้องสงสัยไว้หลายคน โดยปกติในกรณีเช่นนี้ จะมีคนรับผิดชอบแล้วเจ้าหน้าที่เข้าคุกไปสามสี่ปี เมื่อออกจากคุก คนอื่นจะเป็นรัฐดูแลเขาไปตลอด สำหรับเหตุการณ์คราวนี้ พวกมันต้องการยับยั้ง ยา ให้อเดล่าที่ว่าเธอคงถูกบังคับให้เสพยาหรือให้ฉีด หรือไม่ก็ถูกหลอก ใครจะไปรู้ล่ะ แต่ที่แน่ๆ คือมีการค้นพบยาเสพติดที่บ้านเธอ เอ๊ย ไม่ใช่ที่บ้านหรอก นี่แหละตัวปัญหา เพราะโอโนราใต้มาแย่งไปเสียก่อน ซึ่งก็หมายความว่าคนที่ถูกจับพร้อมของกลางก็คือเพื่อนเธอนั่นแหละ”

เบโรนิก้าตื่นเต้นมาก เธออธิบายเรื่องทั้งหมดอย่างรวดเร็ว ขณะพูดก็พยายามฟังว่าคนอื่นพูดอะไรกัน แล้วแมซีก็พูดกับตำรวจอันเดรสว่า

“ฉันรู้ว่าเราไม่อาจรับรองผู้ที่เคยติดเฮโรอีน แต่เมื่อวานเข้าอเดล่ายังพูดรู้เรื่องอยู่เลย เธอมีเป้าหมายในชีวิต และฉันก็ยืนยัน

กับคุณตำรวจได้ว่าอีกหลายชั่วโมงต่อมาเธอก็ไม่ได้ฉีดยาแน่ เธออาจจะกลับไปฉีดอีก แต่ไม่เร็วขนาดนี้ เรื่องนี้ต้องมีอะไรไม่ชอบมาพากลแน่ๆ”

“เรื่องที่เกี่ยวข้องกับคนพวกนี้ทุกเรื่องล้วนประหลาดทั้งสิ้นครับซิสเตอร์.....มาแมร์หรือผมต้องเรียกว่าอะไรถึงจะถูกต้องครับ” ตำรวจสงสัย

“จะเรียกฉันว่าอย่างไรก็ได้ ฉันชื่อเมมา” แมซีพูดต่อ “ปัญหาทั้งหมดเกิดขึ้นเพราะครูโรเบิร์ตได้แท้ๆ เขานัดจะไปรับอเดล่า แต่กลับไม่ปรากฏตัว เราไม่มีทางปล่อยเธอมาคนเดียวและยิ่งถ้ากลับมาชุมชนแออัดด้วยแล้วละก็เราชัดเจนมากนะคะสำหรับเรื่องนี้”

แต่คนที่ไม่ชัดเจนกลับเป็นตำรวจ ขณะโต้เถียงกันนั้นเบนิตักก็ถามเบโรนิก้าด้วยความแปลกใจว่า

“แล้วทำไมครูโรเบิร์ตได้ถึงไม่ไปล่ะ”

“ครูจำเป็นต้องไปเกาะคานารีโดยด่วน”

“ช่วยแล้วไหมล่ะ ถ้านั้นเรื่องแฟนที่คานารีของครูก็เป็นเรื่องจริงนะสิ”

“ใครว่า คนที่คานารีนะ คือแม่ของครูต่างหาก พวกเขาเป็นชาวคานารี และเมื่อวานมีคนบอกครูว่าแม่ไม่สบายมาก เรื่องหัวใจอะไรนี่แหละ ตอนเที่ยงครูเลยจับเครื่องบินกลับคานารีทันที วุ่นวายน่าดู แต่

เราก็โทรบอกครูแล้วแหละ ค่อยมาดูกันว่า ครูจะทำไฉน พี่ว่าครูคงจะกลับมาเพราะเรื่อง แม่ดูท่าว่าอาการจะไม่หนักเท่าไรนัก ช่างโชคร้าย เสียจริงที่เผชิญเรื่องมาชนกัน อันที่จริงครู ควรจะบอกเราคนใดคนหนึ่งก่อน”

ขณะนั้นเองครูมอนโซ่สังเกตเห็นเบนีโต้ และไปหน้าครูก็สติโล่ขึ้น

“ดูสิว่าใครกันมาอยู่กับเราที่นี่ มานี่ หน้อยลิ เบนีโต้”

ผู้ที่ถูกเรียกง เพราะไม่เข้าใจว่าเหตุใด การปรากฏตัวของเขาทำให้ไค้ชกระตือรือร้น ยิ่งนัก เขายังระแวงอยู่จึงไม่กล้าเข้าใกล้กลุ่ม ที่มีตำรวจคอยสังการ ตำรวจคนนี้ท่าทาง อารมณ์ไม่ดีเลย เพราะขณะพูดเขาก็จะหลุด คำสบถสาบานพอๆ กับโอโนราโต้

“มานี่ลิ เบนีโต้” ครูมอนโซ่เรียกและ เมื่อเบนีโต้ทำตาม ครูจึงถามเขาว่า

“เมื่อวานเย็น เธออยู่กับใคร”

“ตอนแรกอยู่ที่โรงเรียน” เด็กชายพึมพำ “แล้วต่อมาก็ไปซ้อมวิงที่สวนสาธารณะ”

“กับใคร”

“กับโอโนราโต้”

“เห็นไหม เปเป้” ครูมอนโซ่พูดกับนัก ดับเพลิง “มันแน่นอนอยู่แล้วที่เขาจะฝึก ซ้อมอยู่กับเบนีโต้”

เปเป้จึงหันไปทางตำรวจ

“เห็นไหมอันเดรส เด็กนั้นซ้อมวิงอยู่ และมีพยานหลักฐาน มันจะไปมีส่วนร่วมกับ เรื่องวุ่นวายที่เกิดขึ้นที่นี่ในเวลานั้นได้อย่างไร”

“เฮียเปเป้ ฉันไม่ใช่ผู้พิพากษานะเว้ย แต่ยังไงก็ต้องอธิบายว่า เพราะอะไรเจ้าเด็ก นั้นถึงมีมาอยู่กับตัวตอนที่เรารู้ได้”

“นายก็น่าจะเดาออกนี่นา มันก็อยาก ช่วยแม่มัน ไอ้เด็กพวกนี้มันรู้ดีว่าเรื่องจะเป็นยังไง เมื่อเห็นตำรวจมาที่บ้านและแม่แหนึ่งอยู่ มันเลยเอามาถือไว้เอง นอกจากนี้ มันยังยอมให้จับเพื่อเป็นผู้ผิดเสียเอง ไม่งั้น พวกนายคงจับมันไม่ได้หรอก หรืออย่างน้อย ก็ไม่หมูขนาดนี้”

เปเป้หนักดับเพลิงอธิบายด้วยน้ำเสียง อันทรงพลัง อีกทั้งครูมอนโซ่เองก็พยักหน้ารับ “ก็ใช่” อันเดรสว่า “ฉันก็ไม่ได้ว่า พวกนายไม่มีเหตุผล แต่...” เขาย้ำอีกครั้ง “ฉันไม่ใช่ผู้พิพากษานะเว้ย”

“ไอ้ห.. อันเดรส เรา รู้จักกันดีแค่นั้น” นักดับเพลิงทบทวนความจำเพื่อนเก่า “นายช่วย ทำสำนวนเข้าข้างเด็กมันได้นี่หว่า แล้วนายก็มีพยานบุคคลอยู่ตรงนี้ ที่จะยืนยันกับนาย ว่าเจ้าโอโนราโต้มันอยู่กับเด็กนี้ ขณะเกิดเรื่อง”

เป็นครั้งแรกที่อันเดรสจ้องมองเบนีโต้ ด้วยท่าที่ไม่ไว้ว่างใจและถามว่า

“แล้วเจ้าเด็กนี้เป็นใครกันล่ะ”

แต่คนที่ตอบกลับเป็นเบโรนิก้าซึ่งเห็น
น้องชายกำลังมีบทเด่นจึงเข้าร่วมแสดงด้วย
ความภาคภูมิใจ

“น้องชายของดิฉันเองค่ะ”

“แล้วคุณเป็นใครกันล่ะ” อันเดรสถาม
ต่ออย่างไม่ค่อยพอใจ แต่แล้วเขาก็สังเกตเห็นรอยยิ้มพริ้มใจและท่าที่ที่อ่อนโยนของเธอ
จึงเกือบจะเอ่ยปากขอโทษ

“ผมรู้ว่าคุณเป็นเพื่อนเปเป้และเพื่อน
นายคนนั้นด้วย (ครูมอนโซ) แต่ผมไม่รู้ว่าคุณ
เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้”

“ดิฉันทำงานด้านสังคมสงเคราะห์ใน
ชุมชนนี้ค่ะ” เบโรนิก้าตอบอย่างมั่นใจ “ช่วย
เด็กๆ”

“อ้อ งั้นหรือครับ แล้วนี่ก็เป็นน้องชาย
ของคุณ ใช่ไหม เตียวเราจะขอให้เขาให้ปาก
คำ” แล้วเขาก็หันไปทางนักดับเพลิงและพูดว่า

“นี่ฉันยังไม่ได้พูดสักหน่อยว่าจะจับ
เด็กนั้นซังคุก”

“เออ วะ” เปเป้ว่า “แต่พวกนายก็จับ
เขาไว้”

“ก็แน่สิ จนกว่าผู้พิพากษาจะตัดสิน”
ตำรวจแก้ตัว

“แล้วเตียวนายก็จะส่งเด็กไปเข้าบ้านพัก
เยาวชน และนั่นก็จะทำให้เรื่องมันจบหาย
วายปวงหมด”

ตอนเปเป้หลุดคำหยาบออกมา เขารีบ
หันไปทางแม่ซีแล้วพูดว่า

“ขอโทษครับ ซิสเตอร์”

“คุณได้รับการยกโทษแล้วล่ะค่ะ พี่ชาย”
แม่ซีซึ่งมีอารมณ์ขันพลอบใจและพูดเสริมกับ
ตำรวจว่า “แต่ต้องชัดเจนว่าคุณที่จะเข้าคุกไม่
ได้เลยคืออเดล่าผู้เป็นแม่ เพราะมันจะ
เป็นการทำลายเธออย่างแท้จริง ผู้หญิงคนนั้น
กำลังปรับเปลี่ยนตนเองได้ดีมากแล้วก็มาเกิด
เรื่องขึ้น แต่ก็น่าจะรอดพ้นไปได้ถ้ามีคนช่วย
ถ้าเมื่อเธอต้องติดคุกโดยไม่มีการควบคุมดูแล
นี่แหละจะทำให้เธอฉิบหายวายปวงอย่างที่
พี่ชายว่าไว้จริงๆ”

แล้วแม่ซีก็ทำให้ทุกคนหัวเราะ ไม่เว้น
แม้ตำรวจซึ่งสัญญาว่าจะช่วยเท่าที่ทำได้ แต่
ก็ขอให้ตระหนักว่าเขาไม่ใช่ผู้พิพากษา และ
ทุกคนต้องเข้าใจว่าหากเรื่องยังไม่ชัดเจนทั้งหมด
ทางที่ดีที่สุดโอโนราโต้ควรจะอยู่บ้านพัก
เยาวชนไปก่อน

“เพราะเราคงไม่ปล่อยให้เด็กอยู่ใน
ชุมชนนี้หรอกนะ” เขาให้เหตุผล

ป้าอเดรียน่าอ้าปากพูดเป็นครั้งแรกว่า
โอโนราโต้ยังอยู่บ้านเธอได้ แต่อันเดรสทำท่า
ให้รู้อย่างชัดเจนว่าเขาไม่ไว้ใจหล่อน และใน
ตอนนี้เองที่เบโรนิก้าเข้ามาแทรกด้วยวิธีนำ
แปลกใจยิ่ง

“ถ้าเป็นเรื่องที่พักละก็ ให้เขามาอยู่บ้านเราได้ค่ะ”

ตำรวจแสดงท่าทีแปลกใจ แต่ไม่เท่าเบนิโต้ซึ่งคิดว่าพี่สาวคงเป็นบ้าไปแล้วที่คิดจะเอาคนแปลกหน้าเข้าไปอยู่ในบ้าน รวากับว่า เธอไม่รู้จักแม่ เรื่องเตรียมแซนด์วิชให้ก็อย่างหนึ่ง แต่ไอ้ที่จะให้เด็กชายซึ่งค่อนข้างสกปรกไปใช้ห้องน้ำสะอาดเอี่ยม รวมทั้งใส่รองเท้า เบือนดินโคลนเดินไปเดินมาทั่วบ้านนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

— ๑๓ —

แต่ดูเหมือนว่าคนที่ไม่รู้จักแม่ดีคือเบนิโต้นั่นเอง

“แน่นอน เราจะทำให้แกอยู่ ถ้ามัน

จำเป็นล่ะก็” แม่ยืนยันต่อหน้าพ่อซึ่งแสดงอาการอึดอัดขัดข้อง

“นี่คุณ” พ่อว่า “ผมว่ามันก็ได้อยู่หรอกที่เราจะช่วยเด็กนั้น แต่ไม่ต้องถึงกับเอาเขามาอยู่ในบ้านนี่มัง”

“แต่ถ้ามันจำเป็น ก็เอาเข้ามาได้” แม่ยืนยัน “แกได้พิสูจน์แล้วว่า เป็นลูกที่ดีสุดสำหรับเสียงชีวิตไปช่วยแม่ ลูกแบบนี้สมควรจะได้รับทุกสิ่งทุกอย่าง”

เบโรนิก้าใช้วาทศิลป์เล่าเหตุการณ์ทั้งหมดให้แม่ฟัง จนทำให้โอโนราโต้กลายเป็นวีรบุรุษที่พร้อมจะพลีชีพเพื่อแม่ และนั่นก็ทำให้แม่ของเธอซาบซึ้งมาก

อย่างไรก็ตามมันไม่จำเป็นอีกต่อไป เพราะครูโรเบร?ได้ปรากฏตัวขึ้นเยี่ยงวีรบุรุษ

“ใจเย็นๆ ครับ ผมจะจัดการทุกอย่างเอง”

แล้วเขาก็กลางานที่โรงเรียนเพื่อไปจัดการเรื่องส่วนตัว เขาเริ่มดำเนินเรื่องต่างๆ เพื่อให้ทางการปล่อยตัวแม่และเด็กออกมา โดยมีเปเป้นักดับเพลิงและทนายช่วย

อ่านต่อฉบับหน้า

๔ ๕ ๖ ๗ ๘

สถานการณ์บ้านเมืองช่วงนี้มีแต่ข่าวทำร้าย ทำลายกันมากขึ้น ก้อนหินริมทางยังกลายเป็นอาวุธร้ายที่โจรร้ายรุ่นใช้ฆ่าคน ปล้นทรัพย์ได้ ผู้ก่อการร้ายภาคใต้ก็ยังฆ่าประชาชนผู้บริสุทธิ์อยู่ทุกวัน การเมืองก็เต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมฉ้อฉล หลายชั้น ยากจะรู้ทัน แต่อย่าเพิ่งเครียดหรือท้อใจนะคะ ฉบับนี้เรามีข้อเขียนเรื่องการทำความดี จากผู้อ่านดอกหญ้าหลายท่าน อ่านแล้วจะได้สบายใจว่า สังคมของเรายังมีคนดีอีกไม่น้อย และคนดีนี้แหละที่จะเป็นพลังเย็นประคับประคองให้สังคมนี้อยู่รอดต่อไป

 ผมตั้งใจเลิกบุหรี่ และทำได้สำเร็จตั้งแต่ปี ๒๕๔๒ เป็นต้นมา ภูมิใจมาก
ศรีเมือง จันทะศรี กรุงเทพฯ

 ละเว้นในสิ่งที่จะนำไปสู่ความทุกข์ของครอบครัว เช่น งดงานสังคมที่ไม่จำเป็น และไม่โกหก จะทำอะไรต้องนึกถึงประโยชน์ ประหยัด และสุข เพื่อเป็นตัวอย่างที่ดีแก่ลูกหลาน และเพื่อนบ้าน
พงศ์ไทย ฉากักดี นครพนม

 ๑. จะช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ที่ด้อยโอกาสด้านการศึกษา และการทำงานเพื่อให้เขาได้มีความรู้ ความสามารถ ช่วยตนเองได้
๒. จะพยายามปลดปล่อย ไม่มียึดติด ไม่ได้ตอบคนที่มา

รังแกเรา

เอิบจิต เวชมงคล นครราชสีมา

 ปี ๒๕๕๐ ตั้งใจจะไม่โกรธใคร ก็ทำได้ ถึงเดือนสิงหาคม เกิดฉุนเฉียวลูกชายคนหนึ่ง ที่ไม่เคยเชื่อฟังพ่อเลย แต่ก็ตั้งใจจะฝึกเอา ชนะกิเลสนี้ต่อไปครับ
สุกรี ธรรมเจริญ อุดรธานี

 ตั้งใจรักษาศีล ๕ ในวันธรรมดา รักษา ศีล ๘ ในวันพระ และทำได้สำเร็จ พรหมานี้ จะตั้งตะบะเพิ่มคือจะไม่ปนว่าใครๆ อีก ปกติ ตักบาตรทุกเช้า
สงวน เหล่าพลหนองคาย

 เมื่อเริ่มเป็นนักศึกษาปี ๑ ข้าพเจ้า พยายามถือศีล ๕ เกรงครัด ได้ทุกข้อ ยกเว้น ข้อ ๑ ที่เผลอตกขยับบ้าง เหลืออีก ๑ สัปดาห์ จะครบ ๑ ปีแล้ว ก็ยังเต็มใจปฏิบัติต่อ ข้าพเจ้าชอบ การนั่งสมาธิ แต่เพื่อนชอบว่าข้าพเจ้ามกมาย
จิรภา วงสาโท มหาสารคาม

 ตั้งตะบะไม่เสพของมีนเมาทุกประเภท เพราะทำให้เสียทรัพย์ คุมสติไม่ได้ ทำได้มา ๓ ปีกว่าแล้ว รู้สึกเลยว่า กาย วาจา ใจ ดีขึ้น มี

เหตุผลมากขึ้น พรหมานี้จะพาครอบครัวทำ บุญสร้างกุศลทั้งในและนอกพรรษา เพราะถ้า เราทำเพียง ๓ เดือน รู้สึกมันจะน้อยไป
ัญจน เรื่องชัยภูมิ นครราชสีมา

 ตั้งใจถือศีล ๕ สวดมนต์ไหว้พระทุก วัน จะได้มีใจสงบสุขตลอดเข้าพรรษา จะไม่ แสดงอารมณ์โกรธแค้นชิงชังใครๆ และจะใช้ หลักมรรคองค์ ๘ ในการดำเนินชีวิตตลอดไป
ชวิช เดชะ อุดรธานี

 เข้าพรรษานี้จะทำดีให้มากกว่าเดิม โดยจะตื่นเข้าไปสวดวันจันทร์-ศุกร์ และไป วัดทุกเสาร์-อาทิตย์ จะช่วยผู้ที่เดือดร้อน จะ นั่งสมาธิก่อนนอนทุกวัน และจะละเว้นสิ่งไม่ ดีให้มากที่สุด เพราะคุณครูเตือนอยู่เสมอว่า หมั่นทำความดีแล้วชีวิตจะมีสุข
ด.ญ.เพ็ญพักตร์ แสนวงษ์ นครราชสีมา

 ได้ปฏิบัติธรรม ถือศีล ทำทาน ทำสิ่ง ที่เป็นประโยชน์ต่อตนเองและสังคมมากกว่า ๑๐ ปีแล้ว งานอดิเรก คือทำสวนแบบเกษตรพอ เพียง และเป็นวิทยากรให้ผู้เข้าปฏิบัติธรรม สายคุณแม่สิริ กรินชัย
สุพิศ หน่อแก้ว ปัตตานี

ข้าพเจ้าไม่ยุ่งเกี่ยวกับอบายมุขใดๆ พยายามคิดดี พูดดี ทำดีเสมอ ฝึกอยู่อย่างพอเพียง ปลูกผักสวนครัวกินเอง และแบ่งปันเพื่อนบ้าน ช่วงพรรษา ข้าพเจ้าตัดบาตรทุกเช้า นำนักเรียนไปฟังเทศน์เดือนละ ๒ ครั้ง เป็นห่วงเด็กกลุ่มหลังที่หันหลังให้ศาสนา อยากให้มีผู้รับผิดชอบอย่างจริงจังเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาศาสนาในโรงเรียน

สมบุญธม์ เต่ากลาง นครราชสีมา

ตั้งใจจะไม่โกรธใคร และจะนั่งสมาธิ แต่บางครั้งยังทำไม่ได้ ช่วงเข้าพรรษาจะปฏิบัติศีล ๕ และไปวัดทุกวันพระ กินริศ ศรีวรราดิเรก ชลบุรี

ปฏิบัติควบคุม กาย วาจา ใจ ให้อยู่ในกรอบของศีล ๕ ทุกวันเวลา ทำมาแล้ว ๗ ปี ช่วงปี ๒๕๔๓-๒๕๔๖ ก็ฝึกอย่างหนักตามสถานที่ต่างๆ กับพระอาจารย์ ปี ๒๕๔๗-๒๕๕๐ ฝึกพิจารณาจิตโดยใช้สติคุณ น้อย ไชยคำ เชียงราย

ตั้งใจจะไม่รับประทานมือเหียนเพื่อเอาชนะความตะกละ และรู้สึกที่เราเสียเวลาไปกับการเตรียมอาหารและการกินมาก หาก

ลดมือลงเราคงมีเวลาทำงานมากขึ้น ตอนเด็กเคยฝึกไม่ฆ่าสัตว์ใดๆ แม้แต่ยุง ก็ทำได้อยู่ ๔ เดือน ช่วงนั้นมีความสุขและเบิกบานมาก สุภาวดี อัครพงศ์พันธ์ ราชบุรี

ตั้งใจจะกินมังสวิรัตินิสฺสูทธี ไม่กินไข่ ไม่กินนม และงดอาหารมือเหียน อยากปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงอิสรภาพที่แท้จริง จะได้ไม่ต้องทุกข์มาก จนอยากตายวันตายพรุ่งและอยากให้แต่ละวันผ่านไปอย่างมีสาระประโยชน์บ้าง มะลิวรรณ ลือพงศ์พัฒนา นครราชสีมา

ทำดีทุกอย่าง ปล่อยวางทุกเรื่อง และทำใจให้เป็นสุขตลอดไป ทุกวันนี้ใส่บาตรเป็นประจำ นารีรัตน์ วนิชกุลพิทักษ์ สุพรรณบุรี

เคยตามญาติธรรมไปปฏิบัติธรรมตามพุทธสถานต่างๆ มีความสุขที่ได้ปฏิบัติธรรม ปัจจุบันห่างไกลหมู่กลุ่ม ยังคงตั้งใจทำแต่ดี แต่ทำได้บ้างไม่ได้บ้าง ก็ไม่ทิ้งธรรมะ ทุกวันก็สวดมนต์ ไหว้พระ รักษาศีลอยู่ประจำ สุวรรณี สีแดง นครราชสีมา

รักษาศีล ๕ และนั่งสมาธิทุกเวลาที่มี

โอกาส และสถานที่สะดวก เข้าพรรษาตั้งใจ
รักษาศีล ๕ ให้สมบูรณ์ขึ้น
สมพงษ์ ไชยสิงห์ เพาะ

 ตั้งใจถือศีล๕ ละอบายมุขทุกอย่าง
และกตัญญูรู้คุณบิดามารดา ปกติไม่เคยฆ่าสัตว์
และไม่เบียดเบียนใคร
สุรียัพร สุรียัจันทร์ อุดรธานี

 ตอนนี้ถือศีลกินเจได้บริสุทธิ์แล้วค่ะ
อุษา เสวกวงศ์ อุดรธานี

เห็นไหมคะว่าเรามีคนดีที่อยู่ในศีลใน
ธรรม และตั้งใจช่วยสังคมส่วนรวมอยู่ไม่น้อย
ทั้งเด็กนักเรียนมัธยม จนถึงผู้สูงอายุ ระดับ
๘๐ ปีเศษ ต่อไปเป็นการตอบคำถาม

ถาม : ทำไมวัยรุ่นหญิงเดี๋ยวนี้ไม่รักนวลสงวน
ตัว ส่วนวัยรุ่นชายก็ขาดความรับผิดชอบ
หนักไม่เอา เบาไม่สู้ ติดทั้งยาเสพติดและ
การพนัน

สมาชิก ๒๔๕๑๗๘

ตอบ : ก็น่าสงสารที่พวกเขาโดนมอมเมาหนัก
จากสื่อต่างๆ และค่านิยมของสังคมที่ให้ค่า
แก่วัตถุและเงินมากเกินไป ก็คงต้องอาศัย

ความรักความเข้าใจจากผู้ใหญ่ ทั้งพ่อแม่
และครูอาจารย์ ช่วยกันอบรมสั่งสอนกันเอง
ละมั้ง เพราะจะหวังให้รัฐบาลช่วยคงยาก แ่
จะห้ามโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ยังทำไม่
ได้เลย

ถาม : การต่ออายุด้วยการเจริญอิทธิบาท
๔ เป็นจริงได้หรือไม่

สมาชิก ๒๕๖๒๖๘

ตอบ : ในพระไตรปิฎกมีกล่าวไว้เช่นนั้นจริง
ค่ะ พระพุทธเจ้าท่านตรัสบอกว่าถ้าพระ
อานนทอภาราณาให้พระองค์ท่านอยู่ต่อ ท่าน
จะทรงเจริญอิทธิบาทต่ออายุได้

ถาม : ดิฉันเครียดและทุกข์มาก ถูกญาติพี่น้อง
รังแก บีบบัง เพื่อนบ้านก็ชอบเอาเปรียบ
ตอนนี้ต้องอยู่ดูแลแม่ วันไหนท่านหมดบุญ
ดิฉันยังตัดสินใจไม่ได้ว่าจะไปอยู่ที่อื่นดี
หรือยอมผู้ตายอยู่ที่บ้านซึ่งแวดล้อมด้วย
มิฉชาติภูลี หากความเป็นธรรมได้ยาก
???????

ตอบ : คงต้องฝึกปล่อยวางและให้อภัย การ
มองคนรอบข้างในแง่ร้ายมากเกินไปก็เบียด
เบียดตนเองให้ทุกข์ยิ่งขึ้นนะคะ แต่ทุกวันควร
จดบันทึกความดีของคนรอบข้างให้ได้ อย่าง
น้อยวันละคนสองคน ก็ช่วยให้โลกสดใสขึ้น
เยอะค่ะ

ถาม : อยากทราบว่าดอกหญ้าทำมานานแค่ไหนแล้ว ได้ตั้งจากใคร มีผู้ร่วมงานกี่คน คนทำได้อะไร

ตอบ : ทำมานาน ๒๐ ปี ได้ตั้งจากสมาคมผู้ปฏิบัติธรรม มีผู้ร่วมงานหลายคน มีทั้งให้แรงงานและแรงใจ คนที่ทำได้รับค่าตอบแทนเป็นความรู้สึกที่ดีๆ ที่มากจนตั้งค่าเป็นเงินเดือนไม่ได้

ถาม : ผมป่วยไตวายเรื้อรังขั้นสุดท้าย เวลาสวดมนต์ไหว้พระจะปวดแขน ปวดหลังมาก ต้องอาศัยนั่งสมาธิสะกดความปวด อยากทราบว่าตอนสวดมนต์ ไหว้พระ ถ้าไม่พนมมือจะผิดหลักการไหม

สมาธิ ๒๔๘๖๔๗

ตอบ : ขอชื่นชมที่คุณยังมีกำลังใจสูง ทำสมาธิได้ดี หากไม่สามารถพนมมือ ขณะสวดมนต์ก็คงไม่เป็นไร เพราะสำคัญว่าใจช่วงที่ไหว้พระนั้น ระลึกถึงพระจริงหรือเปล่า หลายคนจิตออกแวก คิดเรื่องนั้นเรื่องนี้ ครูบาอาจารย์ท่านเคยว่าถ้าทำอย่างนั้นหน้าไหว้หลังหลอกค่ะ

ถาม : อยากลืมเรื่องทุกข์ใจ แต่ลืมไม่ได้สักทีทำยังไงดีคะ

นครราชสีมา

ตอบ : คงต้องหาสาเหตุของทุกข์ใจให้ได้ก่อน แล้วใช้ปัญญาเท่าที่เรามีว่าแท้จริงแล้วสิ่งนั้น

หรือคนนั้นไม่ใช่สาระแก่นสารของชีวิต คิดถึงข้อเสีย ข้อบกพร่องของสิ่งนั้นหรือคนนั้นให้ชัด ให้เห็นเลยว่า มันทำให้เราเดือดร้อนอย่างไร แล้วตัดทันทีทุกครั้งที่คิดถึง

ถาม : ทำไมศาสนาอื่นเจริญก้าวหน้าขยายตัวรวดเร็ว แต่ศาสนาพุทธเสื่อมลงทุกวัน บอกว่านับถือพุทธ แต่ไม่รู้ว่าเป็นพุทธคืออะไร

สมาธิ ๒๔๒๕๒๘

ตอบ : ศาสนาไม่เสื่อม แต่คนเสื่อม โดยเฉพาะพุทธศาสนิกชนในประเทศเราที่ไม่เคยสนใจเรียนรู้เลยว่าพระพุทธเจ้าท่านสอนอะไร แล้วจะกล่าวไปใยเรื่องการปฏิบัติ จะอาศัยบุคลากรฝ่ายศาสนา ท่านก็ไม่เคยใส่ใจว่าผู้มาสมัครบวชเป็นภิกษุณนั้นต้องศึกษาให้รู้หลักเกณฑ์การปฏิบัติตนอย่างไร บวชแล้วก็ทำตามกิเลสของแต่ละคน จนเป็นข่าวหนังสือพิมพ์หน้าหนึ่งอยู่บ่อยๆ อันที่จริงพระดีๆ ที่พยายามสอนและชี้แนะ ช่วยเหลือสังคมก็มีนะ ศาสนิกอย่างเราก็ควรเรียนรู้และปฏิบัติตาม จะได้ช่วยกันจรริ่งศาสนาไว้

ถาม : ข้าพเจ้าปวดขา ไปหาหมอก็ได้แต่ยาмаกิน พยายามดื่มน้ำก็ปวดอีก มีเคล็ดลับในการรักษาบ้างไหม

สมาธิ ๒๕๗๐๔

ตอบ : มีค่ะ แต่เคล็ดนี้ไม่ลับหรอกค่ะ ถ้าคุณ

ได้ลองรักษามาหลายๆ วิธีแล้ว ก็ยังไม่หาย ลองกินอาหารที่มีงาคั่วปั่น กินอาหารที่รสไม่จัดมาก ออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอด้วยท่าที่แก้อาการปวดขา และสุดท้ายเรื่องจิตใจก็สำคัญอย่าแครง อย่าเครียด อย่าทำงานหนักเกินไป หมายถึง พักผ่อนทั้งกายใจให้พอเหมาะพอควร แต่สุดท้ายผู้ตอบก็ไม่กล้ารับรองว่าจะหายนะละ ก็ต้องลองดูก่อน เพราะวิบากอดีตก็เป็นเรื่องที่มีผลไม่น้อย

ถาม : ชาตินี้เราเกิดมาเป็นคนไทย นับถือศาสนาพุทธ แล้วชาติหน้าเรา ยังจะเป็นไทยไปทุกชาติไหม

สมาธิก ๒๖๑๕๘๒

ตอบ : ก็คงเกิดเป็นคนชาติอื่นๆ ถือศาสนาอื่นๆก็ได้ แล้วแต่วิบากชุดไหน จะพาไปเกิด ว่าแต่ตอนนี้เพื่อเป็นคนไทยแล้วหรือยังละ

แล้วพบกันใหม่ฉบับหน้า

กองบ.ก.

ผู้ใดได้สติในชาติใดโดยพลีชีพสาม
ไม่ชื่อว่าผู้ตั้งอยู่ในธรรม

ผู้ใดวินิชฌณีย์ในอศวามุขิงและแก้ไข
ทั้งสองส่วน
จึงชื่อว่าบัณฑิต

ร้อยดาว
แปลจากธรรมบท